

NOVINY

Volume 2 Issue 25 ⁽¹³⁶⁾

ČTRNÁCTIDENÍK SPOLEČNOSTI SLUŠNÝCH KRAJANŮ

4.X. – 17.X. 2004

PP 255003/04496

MUSÍME SI POMÁHAT

AUSS 1.50+postage

Stručné zprávy.

Pondělí 20. září

Podle ČRo získal šéf poslanců ČSSD Ibl prověrku NBÚ neprávem
Bobošíková obvinila Železného ze lži, ona údajně hnutí Nezávislých nezradila
Lékařské odbory jsou odhodlány kvůli platům k nátlakovým akcím
Ministryně Emmerová pozastavila vyhlášku o léčích, doplatky se nemění
Červeňákovi od Ústí miliony nevysoudili, soudní spor definitivně skončil
Počasí v Praze: sice zataženo, ale vcelku příjemný den

pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Tento týden jsou v Austrálii volby, a nás zaujal následující rozhovor, který byl veden v angličtině ve vlaku :

A: Ahoj, koho budeš volit?
B: Já? Lejbry..
A: Tobě se nelíbí Howard?
B: Líbí, To je jeden z nejlepších co tady máme. Držím mu palce.
A. A co si myslíš o Lathamovi?
B.: To je blbec, Toho bych nejradš zastřelil..
A. A ty budeš přesto volit lejbry?!?
B.: Jo, já je volil vždycky...
Upozorňujeme na otevření nové České restaurace **PRAGA**: v 42 Kellet St.t XCross.

Oficiální den zahájení plného provozu je stanoven na 11 Října 2004 a studentská party se koná 10 Října 2004.

Musíme si pomáhat.

Pane vrchní, co se to, prosím vás, v tom mém salátě hýbe?!
To jste nikdy neslyšel o vitamínech?

POLITICKÝ KÝČ A ČEŠI V EVROPĚ

Benjamin Kuras

Já vím, že mě prohlásíte za blázna, ale mně se čím dál víc líbí čeští politici. Což neznamená, že bych je obdivoval, že bych si s nimi toužil povídat, a vůbec už ne že bych se radoval z jejich politiky. Líbí se mně na nich to, že jsou poměrně normální. Ne ve srovnání s normálními občany. Normální občan se politice vyhýbá, aby na ni mohl s čistým svědomím nadávat. Čeští politici se jeví poměrně normální pouze ve srovnání s ostatními politiky evropskými.
Od prezidenta až po ministra kultury se chovají, jako by si na nic nepotřebovali hrát, protože je má tak jako tak každý prokouknuté a už si na ně zvykl. Jako by se nemuseli za nic stydět a nic na sobě zlepšovat, protože každému přece na každém něco vadí, tak co, že. Nač co předstírat, když se tím tak jako tak nic nezmění. A tak mě tuhle při televizním sledování jakéhosi potlachu evropských politiků napadlo toto: Dnešní česká politická scéna je ve srovnání se západoevropskou osvěživě prostá kýčovitosti.
Naopak si vytvořila pozoruhodný, zábavný a svérázný kolorit. V něm si ministr

kultury s moravským elánem a rozšafným furiantstvím může vesele zanadávat kardinálům či reportérům politické vulgarity, nebo naopak zašmajchlovat slavnému uměleckému kýčaři. Ministr zahraničí může s omlouvavým úsměvem a zdvořilou úklonou vést zahraniční politiku vzbuzující dojem, že o zahraničí nic neví a označit mírně zastřeně prezidenta za hlupáka, což mu prezident může ihned zcela nezastřeně opětovat. Mladistvě elegantní a světácky usměvavý ministr vnitra dokáže diváky bavit recitováním číslic a statistik nesouvisejících s realitou, aniž by je nudil, ale taky aniž by si dokázali pamatovat, co jim právě řekl. S šibalsky předstíranou stydlivostí ve tváři i v hlase dokáže předseda vlády během minuty posluchače uspat bezbarvou nehybnou monotónností, aby se ho nikdo na nic neptal a všechno bez debaty prošlo. Prezident je pak zas dokáže probudit tím, že spontánně plácne něco, co dožene k nepřičetnosti tři čtvrtiny českých vzdělců. Konec konců i tomu bývalému ministru zahraničí nelze upřít uznání za vytrvalost, s jakou nosil svou hroší kůži na trh. Je holt česká politika zábavné panoptikum pestrých, svérázných a nenapodobitelných postaviček
Všichni jakž takž víme, co je kýč v literatuře, umění nebo zábavním průmyslu, módě či reklamě. V politice se nad ním málokdy zamýšlíme, protože nevíme, co by tam pojem "kvalitní" měl znamenat. Kvalita se tam totiž pozná až na výsledcích, po několika letech, často za vlády někoho jiného. Proto se volby nevyhrávají politikou kvality, nýbrž čím dál víc politikou kýče. Politikou okamžité popularity, populismu,

původu. Kamarád Silvio, s italským pohazováním hlavy, dirigentským šavlováním rukama, jízlivým úsměvem a rozhlížením na všechny strany, aby mu neunikl nějaký ženský zadeček k poplácnutí. Společně mají všichni toto: Nikdo z nich nemá sebemenší úmysl nikomu říct cokoli pravdivého. Ne že by lhali. Oni už nerozeznají realitu od tyátru. A evropskou politiku tak mění v operetu, v níž už jen s napětím čekáme, kdy začnou zpívat. Silvio už taky Tonymu navrhl, aby s ním natočil pár písniček.
Aby Čechy ještě nemrzelo, že nezvolili Gotta prezidentem.

O LEGALIZACI NARKOTIK KONZERVATIVNĚ

Benjamin Kuras

Kdysi jsem se hádal s jedním českým novinářským liberálním pro-narkotickým kolegou o tom, zda narkotika legalizovat či nelegalizovat. Jako politický konzervativec jsem proti legalizaci vyslovil tradiční anti-narkotikové námitky, jen s tou modifikací, že by se sice měla přísně stíhat jejich distribuce, ale s narkomany samotnými by se mělo zacházet jako s pacienty, kteří se na drogy uvázali často ne z vlastní vůle a zůstávají ve stavu bezmocnosti, dokud se jim neposkytne pomoc.
Moderní konzervatismus, praví Roger Scruton, je liberální v příjmu názorů, námětů, nápadů a idejí, ale konzervativní v

deseti let, je stíhání narkomanie prakticky neproveditelné. K tomu přiberme další argument, tentokrát ryze konzervativní, na který liberálové většinou zapomínají, protože je politicky nepokrokový a souvisí ze všech nejvíc s největším ohrožením kontinuity naší civilizace. Totiž s terorismus.
Narkotikový obchod v Evropě podle nejnovějších informací dnes ze tří čtvrtin ovládají teroristické organizace typu al-Kajdá a k ní přidružené gangy pákistánské, středoasijské, čečenské, kosovské a albánské. Jejich netajeným cílem je Evropu nejen ekonomicky vyždímat, nýbrž i politicky zlikvidovat. Narkotika jim slouží k dvojímu výsledku. Jednak čím dál větší počet Evropanů přeměňují v zombíky, jednak z Evropy odsávají ročně miliardy eur, kterými financují terorismus.

Z těchto dvou důvodů by možná bylo zajímavé o legalizaci narkotik vážně debatovat, ale pouze za těchto podmínek: Veškeré drogy od konopí až po heroin a crack by byly k dostání za rozumnou cenu, dejme tomu krabičky cigaret, ve specializovaných ale společensky přívětivých prodejnách, klubech, kuřárnách, či injekčních barech, aby si je nikdo nemusel kupovat pokoutně od gangsterů a pašeráků. Vstup by byl jen na registrované členství, které by také opravňovalo k zdravotnické obsluze a pomoci. Toto užívání drog by se dekriminalizovalo, užívání neregistrované by zůstalo trestné, třebaš i s tresty zpřísněnými.

Dosáhlo by se tím těchto výsledků: Gangsterské a teroristické distribuční sítě by přes noc přišly na buben, protože by si od nich nikdo nic nekoupil, a odtáhly by, odkud přišly. Stát by ušetřil velké peníze na stíhání narkotik a vydělal nové peníze na ziscích a daních z prodeje, z nichž by mohl financovat spoustu užitečných projektů a pro mě za mě třebaš i další zvýšení platu poslanců, kteří by si na to schválením zákona vydělali. Narkotika by mohl ve velkém nakupovat za výrobní cenu přímo od afghánské vlády, které by tím pomohl k obnově ekonomiky. Vznikly by tisíce nových pracovních příležitostí pro

zdravotní personál. Zdrogovaná mládež by byla pod zdravotní péčí, s nadějí, že se postupně návyku zbaví, nebo že její návyk skutečně nebude okolí škodlivý. Dospělí narkomani by mohli v pohodě posedávat s přáteli v kultivovaném prostředí. A nakonec by se tam mohl zaregistrovat a občas si svitek konopí zabafat i kdejaký ten liberální či konzervativní novinář, politik a pedagog, aby věděl, o čem to je.

Zatím na tomto nápadu nenacházím nic negativního.

Asi tím naštvu konzervativce i liberály. Ale jak říká Kingsley Amis, kdo nedokáže nikoho naštvat, neměl by se obtěžovat nic psát.

podbízení davům, předstírané lásky, péče, přátelství, spojenectví, jednoty a pohody, narcistické samolibosti maskované jako bodrost a svornost.
Tak se jeden na druhého zeširoka usmívají, ruce podávají, objímají a po zádech plácají, jako staří kamarádi, kteří se odjakživa oslovují křestními jmény. Každý, pravda, svou národní svérázností vytříbenou do karikatur. Kamarád Jacques rozvážně a pompézně, jako by nad důležitostí každého slova právě přemýšlel hloubkou hodnou francouzského filozofa, s francouzským zvedáním obočí, špulením úst a rozmachováním paží. Kamarád Gerhard, s německou nemotorností marně se pokoušející o eleganci. Kamarád Tony, s anglickým nadhledem a žoviálností nadaného studentika rádo by dělnického

jejich praktickém uplatňování. Liberalismus informací ale konzervatismus činů, by asi nejlíp znělo heslo. Přičemž konzervativní je to, co udržuje kontinuitu civilizace, kultury a hodnot. A tak se na legalizaci narkotik pokusme podívat z takto definovaného hlediska konzervativního.
Za holé nesmysly můžeme pokládat - a s trochou informačních odkazů i prokázat - všechny ty běžné liberální plky, že drogy nejsou škodlivější, než kouření nebo alkohol, že ve svobodné společnosti má mít každý svobodu ničit si zdraví a život, jak chce, že narkomanie jednotlivců má dopad jen na ně, nikoli na širší společnost, nebo že nijak nesouvisí s růstem kriminality. Můžeme z nich ale zvážit jeden: V době, kdy s narkotiky "experimentuje" zhruba polovina evropské mládeže snad už od věku

Úterý 21. září

Ministerstvo financí snížilo schodek rozpočtu ještě o miliardu
Vláda schválila návrh státního rozpočtu na příští rok se schodkem 83,6 GKč
Miroslav Kalousek navrhuje odložit zvýšení platů ozbrojených složek o dva roky
Železničáři hrozí říjnovou stávkou, pokud vedení firmy nezruší přeměnu společnosti
Ústavně-právní výbor sněmovny doporučil z novely ústavy vypustit přímou volbu prezidenta
Rusko splatí ČR část dluhu 26 vrtulníky v hodnotě 4,7 miliardy korun
Počasí v Praze: dopoledne vydatný déšť, odpoledne už příjemně
Středa 22. září
Vláda chce bojovat s EU proti záměru USA zvýšit dovozní cla na některé zboží
Premiér Gross absolvoval svou první oficiální návštěvu, jeden den strávil v Polsku
ČSSD chce pomocí zákona zabránit přeměně krajských nemocnic na akciovky
Podle agentury STEM předstihla Buzková na žebříčku popularity Grosse
Podzimní rovnodennosti včera večer skončilo léto a nastal podzim
Čtvrtek 23. září
Poslanci schválili společně zdanění manželů a úlevu z daní na dítě
Miloš Zeman, který oslaví 60. narozeniny, nevylučuje, že se do politiky ještě vrátí
Poslanec US Zdeněk Kořistka tvrdí, že podle detektoru lži o korupci nelhal
Soud definitivně zprostil Vladimíra Hučína obžaloby z nedovoleného ozbrojování
Nová Octavia combi přijde na trh v prosinci, cena od 0,5 MKč

Pátek 24. září

Poslanci rozhodli, že matematika zůstane nepovinným maturitním předmětem
Sněmovna schválila evropský zatykač, ODS se zřejmě obrátí na Ústavní soud
Pokud se kvůli eurozatykači na ÚS neobrátl ODS, chce tak učinit prezident Klaus
Poslanci schválili vládní předlohu, která po skoro 140 letech ruší povinnou vojnu
Novela transformačního zákona schválena, družstva mohou věřitele vyplatit v naturáliích
Ministři průmyslu a zdravotnictví Urban a Emmerová se vzdali poslaneckého mandátu
Soud potrestal podmíněčným trestem za podvody romského aktivistu Giňu

Víkend 25. – 26. září

Letošní zdražení cukru je podle Palase neopodstatněné, ÚOHS je pravděpodobně prověří
Po předchozím zkomplikování chce vláda od roku 2006 připravit novelu daňových zákonů
David Rath tvrdí, že soukromé nemocnice jsou nevýhodné pro pacienty i zaměstnance
V armádě vznikne centrum elektronického boje a pasivních sledovacích systémů
Zástupci státu v dozorčí radě Telecomu se vzdají nároku na milionové odměny
Zřejmě řidič sanitky zavinil v Praze na Vinohradech nehodu, při níž bylo zraněno 6 lidí
Počasí v Praze: zataženo, chladno, skoro bez deště

Pondělí 27. září

Letošní zdražení cukru je podle Palase neopodstatněné, ÚOHS je pravděpodobně prověří
Po předchozím zkomplikování chce vláda od roku 2006 připravit novelu daňových zákonů
David Rath tvrdí, že soukromé nemocnice jsou nevýhodné pro pacienty i zaměstnance
V armádě vznikne centrum elektronického boje a pasivních sledovacích systémů
Zástupci státu v dozorčí radě Telecomu se vzdají nároku na milionové odměny

Úterý 28. září

Předseda Senátu Petr Pithart včera převzal v Paříži Řád důstojníka čestné legie
Narozdíl od pěti členů dozorčí rady se představenstvo ČTc milionových odměn vzdát nehodlá
Škromach nechce povinnou valorizaci životního minima, nezaměstnaní si mají aktivněji hledat práci
Ernst Waldstein-Wartenberg se domáhá navrácení majetku, mj. i Valdštejnského zámku v Litvinově
Český paralympijský tým si z Atén odváží 31 medailí (16 zlatých, 8 stříbrných a 7 bronzových)
Mamutí asteroid Toutatis se dnes odpoledne přiblíží k Zemi - na "pouhých" 1 549 719 km

Středa 29. září

Ústavní soud zpřístupní na internetu databázi svých rozhodnutí (po odstranění jmen osob)
Stávku učitelů chystá Asociace školských odborů, mj. žádá zvýšení platů na 30 kKč
Podle NKÚ armáda dělala chyby při využívání investic od Severoatlantické aliance
Působení stovek českých vojáků v zahraničních misích má stát příští rok téměř 1,3 GKč
Záříjové preference podle CVVM: ODS 31%, ČSSD 15%, KSČM 14%, KDU-ČSL 7,5%
Policie rozbila vietnamský gang obchodníků se ženami, zatkla 9 mužů a 4 ženy

Čtvrtek 30. září

Policie na základě výpovědi poslance US-DEU zadržela a obvinila Marka Dalíka a Jana Večerka

NOVINY - Stručné Zprávy – sestavené panem Ondřejem Astonem Neffem

Návrh přímé volby prezidenta nechá ústavně právní výbor nejspíš opět ležet bez povšimnutí
Podle prezidenta Klause je ruská demokracie křehká, kroky k diktatuře však nevidí
Ode dneška se domácnostem zvýší ceny plynu až o 11 %, podnikatelům o 13 %
Na přání ministryně Emmerové zřejmě dostanou zdravotníci 30 procent jednoho platu navíc
U Pardubic se čelně srazil trolejbus s nákladním autem, zraněno 19 lidí, z toho řidička těžce

Pátek 1. října

Dalík a Večerek jsou na svobodě, státní zástupce nepožádal soud o uvalení vazby
Poslanec Kořistka žádá prezidenta Klause o omluvu za výrok o Kořistkově nedůvěryhodnosti
Prezident si podle mluvčího Hradu za svými slovy stojí a Kořistkovi se omlouvat nebude
Podle politologů je kauza Kořistka předvolební akcí, jejímž cílem je poškodit ODS
Pěstitelé a zpracovatelé cukrovky odmítají připravovanou reformu cukru v EU
Mezzosopranistka Magdalena Kožená byla časopisem Gramophone vyhlášena umělkyní roku

Víkend 2. října – 3. října

Ivan Langer má údajně důkazy, že policie vyvíjí nepřímý nátlak na svědky v kauze Kořistka
Langrovo obvinění odmítá jak ministr Bublan, tak náměstek policejního prezidenta Macháně
Stanislav Gross vyjevil přání vyhrát krajské volby a zvýšit počet senátorů ČSSD z 9 na 20
Češi a Slováci v sobotu v New Yorku společně oslavili blížící se 86. výročí vzniku Československa
RRTV se rozhodla uspišit udělování licencí na vysílání, poslanci radním pohrozili odvoláním
Podnikatele z V. Mýta únosci nepropustili ani po zaplacení několika milionů výkupného

Náš "strýček" Hitler - *Václav Vlk* NP

Není v poslední době dne, aby se nám Hitler a jeho nacionální socialismus něčím nepřipomněly. Minulý týden šel v Německu do kin film, který "tak nějak lidsky" zachycuje poslední dny Hitlera v bunkru pod Reichstagem a o jehož kvalitách nelze pochybovat, neboť vychází ze vzpomínek blízké a oddané spolupracovnice , jeho sekretářky. Volby v Sasku a Braniborsku nám připomněly, stejně tak jako "nestranné rozhodnutí" bavorských soudů ve věci Hitlerova spolupracovníka Hesse a následná "vzpomínková slavnost", že nacismus stále žije. Aspoň v mnoha myslích.

Hitler: Vůdce -politik- zloduch- myslitel-milovník zvířat-vegetarián- nekuřák, -antisemita- "přítel dělnictva" - obdivovatel přírody - sexuální deviant.....

Jakpak a copak by dneska dělal Hitler? Z hlediska toho, co o něm a jeho chování, vlastnostech a myšlenkách víme? A nezapomínejme, že on sám sebe považoval za jednoho s "Nových Lidí", jehož "moderní" myšlenky, zvyky a názory již brzo převezme velká část "nových Evropanů". Hitler sám sebe chápal jako Vůdce, ale i "věrozvěsta" nové doby. Pojdme si trochu zapřemýšlet, co by Hitler asi činil dnes:

1) Jako aktivista a politik by mohl Hitler stát na jednom z čelních míst boje proti kouření. Sám byl přesvědčený nekuřák. Ale asi by nebyl významným představitelem toho hnutí, protože ani jako Vůdce nikdy neprosadil zákaz kouření v restauracích a úředních místnostech. Dokonce nechával ve válečných letech vyrábět pro své vojáky cigarety a dodávat na frontu. Ač "Vůdce-nekuřák", proti ministrovi zdravotnictví například Irsku by byl jen slabým odvarem správného bojovníka proti "tabakismu".

2) Velká šance by však Hitlerovi kynula na poli "zdravé výživy". Mohl by vystupovat v knihách a reklamách jako "hodný strýček Hitler" a doporučovat na základě vlastních zkušeností k snídani čerstvé "Müsli". Svoji oblíbenou potravinu. A taky zeleninku.Vždy a všude. Čerstvou. Kdyby se mu podařilo zatajit, že trpí následkem své vegetariánské výživy nadýmáním, větry a díky nedostatku potřebných bílkovin celkovou slabostí, možná by mohl být hvězdou kongresů "o zdravé výživě". Jeho slova o "pojídání mrtvol", která tak rád pronášel u jídelního stolu nad porcermi masa, by mohla být hlavním heslem některé vegetariánské skupiny a nebo výrobce makrobiotické stravy.

3) Také by (lidový) soudruh [volksgenosse] Hitler mohl být členem nějaké významné organizace obhajující práva pracujících. Konkrétně dělnictva. A to socialistického dělnictva. Mohl by navrhopat to, co jako Vůdce nařizoval. Například aby se v lázních neflákali nějakí intelektuálové a nebo zahálčiví příživníci, ale pracující lid. U nás v Karlových Varech jsou na tuto dobu ještě dochované vzpomínky.

4) Také by jistě mohl být odborník Hitler členem některé komise doporučující co nejpřísnější a nejužší výběr na vysoké školy a co největší nábor do učňovských škol. Protože bez nějakých, zvláště cizích a nedejbože židovských a nebo vůbec svobodomyslných intelektuálů se obejdeme. Bez dělnictva nikoliv. Tyto hluboké myšlenky jsou například v některých českých politických kruzích stále živé. O "kladných výsledcích" tohoto řešení svědčí úspěchy "očištěné" vědecké obce v Třetí říši. Viz vývoj atomové bomby. A rozvoj produktivity průmyslové výroby. A vynález penicilinu. A tak dále. Správně také už tehdy Hitler atomu a vědcům kolem této myšlenky nedůvěřoval! No, u nás by mohl se svými názory na výchovu mládeže a vědu dělat třeba šéfa nějakého odboru na ministerstvu školství.

5) Jistěže by se náramně Hitler jako "odborník na sex" uplatnil v diskusi o škodlivosti předčasně zahájeného sexu. Sám šel

příkladem, protože byl do 25 let panic. Což je jen o maličko vyšší věk, než který někteří dnešní "odborníci" vynořivší se zvláště nedávno považují za docela postačující pro zahájení sexuálního života. Co takovýto přístup k sexu přináší, jakých skvělých výsledků a dopadů na duševní rozvoj a zdravý sexuální život se takovýmto způsobem dosahuje, ukazuje ostatně i "vzorný" a vynikající Hitlerův sexuální život a vztah k ženám.

6) Co se týče postoje z Židům a Izraeli mohl by být pan Hitler přímo europoslancem. Ne-li eurokomisařem. Který tak rád a neustále posílá palestinským teroristům peníze na zbraně a vydává plamenná prohlášení odsuzující Židáky. (A nebo by mohl být některým z českých "odborníků" specializovaných na Střední Východ, pracujících zvláště pro zpravodajství našich televizních stanic - určitě by mnoho nevyčínival) S podporou fanatických muslimů má pan Hitler dlouholeté zkušenosti. A na Židy a jejich hnusné činy je přímo odborník. Také v podpoře různých "osvoboditelských hnutí" měl Hitler bohaté zkušenosti. Jistě by je dnes dokonale využil ve službách evropské a nebo i světové (OSN) diplomacie.

7) Kdyby nebylo místo v nějakém evropském úřadě, kde by se mohl zabývat bojem proti Židům a sionismu, jistě by mohl být členem některé organizace a nebo dokonce oficielní komise pro životní prostředí. Vždyť on byl jeden z prvních politiků, kteří hlásali, že Matka Země - Gaia - by se měla zbavit všech přebytečných "parazitů" (tedy obyčejných lidí) a jen oni, ti vybraní, by měli a mohli na její tváři žít a pomáhat "čisté přírodě". Už v jeho plánech najdeme hluboké myšlenky o tom, že by se měly celé oblasti uzavřít a ponechat jen přírodě a "vybraným a čistým lidem". Dříve třeba Hitlerjugend, případně SS a anebo líhním "Lebensborn". Dneska by to nešlo, tak by jistě nadšeně souhlasil s tím, že lidé, až na výjimky, které samy sebe pověří, nemají co v přírodě dělat. To tak, jezdit po horách na lyžích, na řekách na kanoích, rušit ptáky při hnízdění! A jistě by mu byla skoro svatou myšlenka, že jedním z nejlepších míst pro přírodu jsou uzavřené vojenské prostory. Už ho přímo vidím v čele programu Natura.

A mohli bychom takhle pokračovat dál a dál. Zamyslet se nad jeho láskou ke zvířatům, o která je nutno pečovat lépe než o nějaké podradné děti. O jeho touze vytvořit "nového člověka", který žije zdravě, nekouří, nepije alkohol, cvičí, oddává se fyzické práci a myšlení nechává na několika vyvolených. Velice žhavá je také jeho myšlenka o potřebě vytvořit "Festunk Evropa", kde by mohl vyniknout v EU na místě odborníka řešícího způsoby, jak zabránit vstupu špinavým cizákům do "našeho životního prostoru" atd., atd.

Ukazuje se, že Hitler nebyl žádný "z nebe spadlý zloduch", ale že jeho myšlenky vyšly z nás, včetně oné potřeby ovládat a býti ovládan. Z čehož pak mimo jiné pramení i ona dnes v Evropě tak oblíbená a populární nenávisť k svobodomyslným (a sebestým a arogantním) Američanům, kteří právě před takovou Evropou kdysi utekli do Nového světa.

A tak je jasné, že Hitlerovy myšlenky jsou v Evropě stále. Objevují se opět a opět kolem nás, zabalené do nových názvů, do nových hesel ale vevnitř stále čpí nacismus, antisemitismus, nedůvěra ke vzdělání, touha ztročit a ovládat jiné...

Hitlerův duch mezi námi stále žije. Existuje-li peklo a je-li tam Hitler, musí se dneska báječně bavit. Točí se o něm filmy, piší knihy, jeho myšlenky jsou pro mnohé "moderní" a pro jiné "nezapomenutelné". My Češi bychom na to neměli nikdy zapomenout. Jednou z přímo utkvělých myšlenek Hitlera byla nepředstíraná, silná a hluboká nenávisť ke všemu českému. No, ostatně jako u Marxe.

Něco končí a něco začíná

V posledních dvou dnech došlo v Praze ke dvěma spolu nesouvisejícím a přesto pro Prahu významným událostem. Včera začaly být z centra města odstraňovány krávy, a to krávy ne jen tak ledajaké, krávy plastikové, různě pomalované a vystavené zde už od začátku června. Nejenom, že nám tyto krávy v rámci dobročinného projektu *CowParade Prague 2004* zpřjemňovaly procházky po městě a činily je přece jen poněkud nevšednějšími, ony hlavně vydělaly, a to zejména na charitativní účely (část výtěžku případne kupříkladu nadaci Krtek při onkologickém ústavu v Brně). Kdo totiž takovou krávu sponzoroval (tzn. na podstavci byla cedulka s jeho jménem nebo názvem firmy), musel zaplatit nemalých 195 tisíc korun, kdo si ji zakoupil do svého vlastnictví a kráva mu tedy po skončení projektu případne, musel dát tisíců 245.

Jak jsme se ale dozvěděli, narozdíl od jiných měst je patrně Praha plná samých barbarů - stovka krav byla během oněch čtyř měsíců nejrůznějším způsobem poškozena, jedna socha skončila ve Vltavě a jedna byla dokonce ukradena. Dá se tedy předpokládat, že zbývající krávy si po naložení na nákladák oddychly. Přesto jich ještě asi třicítku pořadatelé ponechávají na jejich místech o dva týdny déle. Zřejmě jim není těch ubohých zvířat líto... O den dřív došlo v Praze k jiné významné události - na Žižkově byla autům po devítiměsíční rekonstrukci znovu otevřena spodní část Seifertovy ulice. O tři měsíce dříve před plánovaným termínem si tak mohou řidiči dotápat poněkud volnější průjezd Žižkovem, celou dobu byli totiž odkázáni jen na Husitskou a na ni navazující Koněvovu třídu, kde auta spíš postávala a kdyby šoféři nemuseli pokračovat dál, jistě by raději (a rychleji) celý úsek prošli pěšky. V "Seifertce" teď budou mít oproti minulosti k dispozici o dva jízdní pruhy navíc, nebudou muset vjíždět na koleje a tím zbytečně iritovat tramvajáky a jejich cestující a z křižovatky U Bulhara budou moci opět pokračovat na Magistrálu nebo do centra města.

Něco tedy skončilo, něco začalo. Obě události ale mají jedno společné - byly, resp. stále jsou ku prospěchu lidí. A to není málo.

JAG

O SPOLOČNOSTI / Robert Žanony

Úspech, prekvapenia a poučenie, to všetko priniesla minulotýždňová národná rada

Zdravie, alebo biznis?

Keď príde politik do televíznej diskusie vysielanej v priamom prenose aj bez predných zubov, musí mať na to dosť dobrý dôvod...

Pre tých, ktorí nevedia, hovoríme o ministrovi zdravotníctva Rudolfovi Zajacovi. Ten si do kresla oproti Zlatici Puškárovej v nedeľu na obed sadol naozaj bez predných zubov. Zvláštne? Ani nie, dôvod, ktorý ho tam dostal, bol naozaj dosť silný. Nikto sa asi nebude sporiť o to, že jednoznačným politickým víťazom minulého týždňa a v podstate celej veľkotémy reformy zdravotníctva je nakoniec minister Zajac. Ak aspoň na chvíľu skúsime nechať úplne bokom vecnú stránku reformy a jej dosahy na bežných ľuďí, potom musíme uznať, že z pohľadu čistej techniky politického manažmentu, vytrvalosti, cieľavedomosti a komunikačného predaja si minister zaslúži uznanie. A stačí na to len prejsť si fakty. Napriek pomerne silnému odporu verejnosti voči reforme, napriek kritike nie nepodstatnej časti stavovských a iných organizácií, pôsobiacich v systéme zdravotníctva, napriek začiatočným vážnym výhradám koaličných partnerov voči zásadným bodom reformy a napriek skutočnosti, že vláda v NR SR nemá formálnu väčšinu, napriek tomuto všetkému sa ministrovi podarilo dať dokopy nie „väčšinu o chlप“, ale pohodlnú väčšinu 82 poslaneckých hlasov. Všetka česť. A zaklincovalo to z pohľadu efektívnej politickej komunikácie „oscarové“ vystúpenie ministra bezprostredne po schválení šiestich zákonov reformy: „Výrazné zlepšenie, výraznú kvalitu, menej korupcie, slušnejší personál, krajšie nemocnice, to je moja vízia.“ K tomu naozaj niet čo dodať. Toto je jedna stránka veci, v optike ktorej mal minister cez víkend dôvod na oslavu. Samozrejme, ako to už býva, ministrov úspech má aj inú, menej ligotavú stránku. A opäť, ešte stále nehovoríme o obsahu reformy z pohľadu ľudí a ich zdravotnej starostlivosti. To, čoho sa minister v súvislosti s prijatím jeho reformy asi nikdy nezbaví, je hmla obrovského podozrenia. Nejde len o takú nepodstatnú maličkosť, že zdravotnícka reforma prešla iba vďaka hlasom poslancov, ktorí ešte pred niekoľkými mesiacmi stáli v opozícii voči vláde. Obrovské podozrenie vzniká až v spojení tejto skutočnosti so samotným obsahom reformy. Jednou z jej kľúčových súčastí, ktorej sa minister nechcel za žiadnych okolností vzdať, je vstup akciových spoločností, teda súkromných spoločností riadiacich sa primárne obchodným právom, do systému zdravotného poistenia. Podľa medializovaných informácií tu ide o trh v objeme zhruba 20 miliárd korún, ktoré budú tieto súkromné spoločnosti obhospodarovat'. Tak schválne, čisto ekonomicky, lebo tak sa subjekty chystajúce sa práve do slovenského zdravotníctva vstúpiť zväčša na vec pozerajú, keď ide o biznis v hodnote desiatok miliárd – koľko miliónov stojí umožnenie tohto druhu podnikania, otvorenie tohto obrovského trhu, teda v preklade pretlačenie reformy v parlamente? Čisto ekonomicky, jeden ani dva milióny to určite nebudú. Aby bolo jasné, dôkazy neexistujú. Zatiaľ. A je viac ako pravdepodobné, že ani žiadne nebudú, „žraloci“ sú predsa v oblasti finančných transakcií triedou samou osebe, na kufríky plné peňazí a iné školácke chyby by sme asi čakali márne. Tvrdé fakty a dôkazy nie sú, legitímne podozrenia ostávajú, čo je samotné už problém, lebo takto je opäť raz spochybnená legitimita reformy v očiach tých, ktorí ju budú, chtiac či nechtiac, prežívať. Podozrenia-nepodozrenia, legitimita-nelegitimita, minister a vláda si s týmito banalitami a „chybičkami krásy“ reformy ťažkú hlavu určite nerobia. Nakoniec, nielen v politike, ale tu detto platí, že účel svätí prostriedky. Prioritou je predsa plnenie programového vyhlásenia vlády alebo, inak, pokračovanie v zázračnej slovenskej reformnej ceste. Nech to stojí, čo to stojí.

Nemenej zaujímavé ako politická šikovnosť ministra zdravotníctva bolo minulý týždeň hlasovanie opozície. Prinieslo totiž niekoľko prekvapení. To, že za zdravotnícku reformu hlasovali nezávislí „opoziční“, samozrejme, k prekvapeniam rátať nemôžeme. V podstate by prekvapili, keby hlasovali opozične. Taký je dnes stav. A tak, prekvapenie číslo jeden, Smer a Bohumil Hanzel, ktorý sa zo záhadných dôvodov (veľvyslaneckých, finančných či z dôvodu osobného presvedčenia?) rozhodol reformu podporiť. Záhadných, pretože v prvom čítaní ju odmietol. Reakcia predsedu prišla, akoby inak, bez meškania. A dala si záležať na tom, aby nikoho ani na sekundu nenapadlo spochybňovať a do budúcnosti oslabovať politickú líniu

strany. Prekvapenie číslo dva, Slobodné fórum a A. Ivanko, ale najmä I. Šimko, ktorý vo svojej urazenosti a zatrpknutosti čím ďalej tým viac pripomína politického čudáka, ktorý akoby už svoj politický úspech mal definitívne za sebou. Najväčšie prekvapenie však bez diskusie bolo HZDS, ktoré opäť ukázalo, že keď si dá Vlado záležať a strana a klub sa na vec pripravia, zväži si veci, tak sa správa... naozaj opozične, teda politicky celkom prirodzene. Až paradoxné, že v takej zásadnej veci, akou je reforma zdravotníctva, čisto na poslanecké hlasy bolo HZDS opozičnejšie ako Smer... To sme tu už dlho nemali.

Minulý týždeň v NR SR nebol však len o politickom talente ministra Zajaca a jeho mladej družiny. Kým zdravotnícka reforma na prvý pohľad prezentovala obraz koalície, ktorá sa v zásadných otázkach vie stmeliť a zabezpečiť hlasy navyše pre väčšinu, opätovná voľba podpredsedu parlamentu nás vrátila späť do koaličnej reality. A nejde tu len o to, že v zdravotníckej reforme už z podstaty veci ide nepomerne o viac ako pri poste podpredsedu parlamentu. Tak ako minister Zajac vyšiel z minulotýždňovej národnej rady ako politický profík, jeho stranický kolega Jirko Malchárek pôsobil ako jeho presný protiklad. Evidentne neprimerane povzbudený hladkým priechodom zdravotníckych zákonov sa už asi videl v kresle podpredsedu parlamentu. Netrvalo však dlho, aby zistil, že sa kvalitne prerátal. Ktovie, či za tým bola jeho politická naivita, neskúsenosť či absolútna parlamentná neprezieravosť, v každom prípade si Jirko nedokázal spočítať, že reforma zdravotníctva prešla parlamentom len preto, lebo na jej priechodnosti minister so svojimi pomocníkmi dlhodobo a cieľavedome pracoval. Údajné dohody J. Malchárka pred voľbou podpredsedu parlamentu boli až také kuloárové a deravé, že sa museli skončiť opätovným koaličným fiaskom a osobným samostrápnením samotného Malchárka. Tragikomické snahy urazeného Jirka hodiť vinu na zlého predsedu Smeru tento obraz už len dokreslili.

A tak sa nám minulý týždeň odkryl obraz koalície, na ktorý by sme si mali zvyknúť po celé budúce dva roky. V zásadných zákonoch, nazvime ich reformné, sa bude viesť koalícia aj napriek možným začiatočným názorovým rozporom vždy dať dohromady a zabezpečiť si väčšinu. No a popri týchto koalično-opozičných hlasovaniach tu budeme mať čím ďalej, tým viac návrhov zákonov, kde bude koalično-opozičné delenie rozpoznateľné len veľmi ťažko, kde budú koaličné strany sledovať výlučne vlastný záujem, a to za aktívnej pomoci časti opozície, alebo kde si budú vyslovene robiť navzájom napriek – z osobných, politických či akýchkoľvek iných motívov. Z istých dôvodov je to logické, od leta už ideme dolu z kopca k voľbám, stranický záujem, aj inak veľmi silný, naberá ešte viac na dôležitosťi.

Napriek minulotýždňovému parlamentnému úspechu R. Zajaca by sa dalo vážne pochybovať o tom, či bude reforma v konečnom dôsledku pre väčšinu občanov-pacientov výhodná. Takisto o tom, či je celkom vhodné, aby sa v systéme, ktorého základnou úlohou a prioritou je zabezpečenie dostatočnej zdravotnej starostlivosti pre všetkých, do takej miery zavádzali trhové prvky, ktoré už zo svojej podstaty preferujú silnejších a výhodnejších, či v ňom majú čo robiť akciové spoločnosti už zo svojej podstaty primárne zamerané na zisk, a nie na zabezpečenie zdravotnej starostlivosti aj pre menej „rentabilných“ pacientov, a tak ďalej a tak podobne. Pochybnosti a skepsa sú namieste, a tak nakoniec víťazná póza ministra Zajaca môže mať neveľmi dlhú trvanlivosť. Už dnes je jeho veľdielo prijímané spoločnosťou so značnou skepsou, čo ak sa za chvíľu ľudia na vlastnej koži presvedčia, že ich obavy boli úplne opodstatnené?

O KULTÚRE / Andrea Lešková-Poterie

(alebo Kam smeruje naša kultúrna identita?)

Globalizácia kultúry

Vo francúzskom vydavateľstve La Découverte bola publikovaná tohto roku už v treťom vydaní veľmi sympatická kniha podpísaná Jean-Pierre Warnierom:

Globalizácia kultúry (Warnier je profesorom etnológie a antropológie na Univerzite René-Descartes Paris V). Chcela

by som aspoň stručne, predstaviť slovenskému čitateľovi problematiku a otázky, ktoré si v dnešnej dobe kladie francúzska spoločnosť ohľadom kultúrnej identity vo vzťahu ku globalizácii takmer všetkých aktivít okolo nás. Kam smerujú v tomto súčasnom mega-globalizačnom procese kultúrne zložky jednotlivých národov a etnických skupín? Tancujeme argentínske tango v Paríži, kamerunské bikutsi v Dakare, kubánsku salsu v Los Angeles. McDonald servíruje svoje hamburgery v Pekingu a kantónska ryža sa varí v Soho. Ázijské umenie zenovej lukostrelby zabáva nemeckú populáciu. Parížska bageta si podmanila Západnú Afriku. V Bombay sledujeme pápeža pomocou videokonferencie. Indovia sa chvejú pri priamom prenose z atentátov v Madride.

Výraz globalizácia kultúry vyjadruje tento pohyb kultúrnych výrobkov na celej zemeguli. Vyvoláva protirečivé reakcie. Jedni v ňom vidia sľub jednej veľkej demokratickej planéty zjednotenej v rovnakej univerzálnej kultúre, druhí ju považujú za nenahraditeľnú stratu identity. Poniectorí protestujú, aby utvrdili svoju jedinečnosť, utiekajúc sa k násiliu. Jadrom tejto polemiky je vzájomné stretnutie peňazí a kultúrnych výrobkov na spoločnom trhu. Globalizácia kultúry je jedným z dôsledkov priemyselného vývoja. Prirodzená ambícia každého priemyselníka je ovládnuť trh a distribuovať svoje výrobky v čo najväčšej kvantite. Ako protiklad môžem uviesť kultúru eskimákov alebo Jánošíkove povesti.

Tu nastáva konfrontácia. Treba si uvedomiť rozdiel medzi kultúrnym výrobkom a kultúrnou tradíciou. Priemyselná výroba dodáva neustále na trh predmety, ktoré sa pod tlakom obchodných výmen dostávajú do najodľahlejších kútov na zemi, a konkurujú výrobkom lokálnych kultúr : CD-čka a tranzistory namiesto fujary, xylofónu alebo gamelánu, hamburger namiesto bryndzových halušiek, nohavice a košeľa vystriedajú pareo alebo kroy, hypermarket zvíťazí nad potravinami, doktor nad šamanom. Hoci priemysel v pojme kultúra je len nedávnym fenoménom v histórii ľudstva (hovorí sa o ňom možno posledných 50 rokov), zmenil naše hodnoty na nepoznanie. Týmto spôsobom každý systém hromadného priemyselného zásobovania vedie ku zobchodňovaniu kultúr. Je však kultúra na predaj?

Ďalšej téme, ktorej Jean-Pierre Warnier venuje pozornosť, je politika kultúry. Na akej úrovni sa štát a politickí činitelia stavajú k zviditeľňovaniu a uchovaniu kultúrnych a etnických tradícií? Neuprednostňuje finančné výhody svetového komerčného intelektu? Ako vnímajú kultúru regionálne inštitúcie? Na jednej strane prevažuje „globalizovanie“ našich kultúrnych zvyklostí a na druhej neustály boj etnických skupín a menšín, ktorý neutícha, naopak, v posledných rokoch sa znásobuje a zväzňuje. Všetky otázky, ktoré globalizácia kultúrnych trhov priniesla, sa ocitajú medzi rovinami ako kultúra a priemysel, lokálne a globálne, medzi vzťahom k minulosti a priemyselnej inovácii. Tieto otázky vyúsťujú do dvoch odlišných polemík. Prvá sa týka osudu nespočetných kultúrnych tradícií (takzvaných etnických kultúr), ktoré sa ocitajú v turbulenciách svetových trhov kultúrnych výrobkov. Druhá sa zaoberá vlastnou víziou priemyselných spoločností, ktoré sa dostávajú na jednu líniu, sledujúc pritom jediný kultúrny model, ten Spojených štátov amerických. Nesmerujeme tak náhodou ku Coca-kolonizácii planéty a jednotnej kultúre Disneylandu?

Týmto stručným prierezom v úvode citovanej knihy by som chcela položiť otázky slovenskej intelektuálnej skupine a možno otvoriť určitý okruh reflexii, ktorý sa týka nášho každodenného života. Pasívne prijímanie cudzích kultúrnych identít a stotožňovanie sa s nimi neznamená skrývanie sa pred nami samými a našou spoločnosťou? So vstupom do Európskej únie Slovensko pociťuje ešte viac túto tendenciu globálneho myslenia, a myslím, že stojí za námahu, trochu viac polemizovať o smere vývoja našej slovenskej identity vo veľkom svetovom globalizačnom procese, ktorému nemôžeme zabrániť. Nájsť v tomto procese to správne miesto ostáva výzvou pre nás všetkých.

Autorka pracuje ako poradkyňa na katedre sociológie Univerzity le Mirail v Toulouse vo Francúzsku

(Jean-Pierre Warnier : La mondialisation de la culture, La Decouverte, Paris 2004)

Nové Slovo

Jaké byly, och, och, ty exilové začátky

Luděk Frýbort

Dostala se mi do ruky knížka... nu, nebudu uvádět její titul ani jméno autorky. Necítím se povolán k recenzi, především proto, že jsem ji odložil nedočtenou. Je jiná příčina, která mi už od prvních stránek silně hýbala myslí a pro niž jsem po jistém váhání přikročil k sepsání těchto řádek. Zestárlí jsme už notně, my emigranti a exulanti, uprchnuvší kdysi z komunistického Československa. Dosud se někdy mezi sebou setkáváme, a já si v té společnosti se svými sedmdesáti lety připadám skoro jako klouček. Ještě jedněch patnáct let, jež nás dělí od zcepenění saně, před jejímž jedovatým dechem jsme prchávali, a nebude už možná toho, kdo by vydal přímé svědectví těch časů. Jaký byl český exil? Proč a jakými cestami se do něj odcházelo? A především: s čím jsme se v něm setkali, na jaké odlišnosti od našeho zaběhlého zvyku jsme si museli zvykat? Byla to radost a úleva, přijít do svobodného světa, nebo naopak, och, och, začátky těžké, samá nesná, nouze a ústrk, jak někdy kolem sebe trouseš ti, kteří - nechť vyjádřím svůj snad poněkud příkrý soud - nikdy do exilu odcházet neměli? Chci o tom něco napsat, protože kdyby se budoucnosti měla zachovat jen jejich uvzdychaná svědectví, zůstal by po nás velmi krivý obraz exilové zkušenosti. Krivý, a co horšího, nespravedlivý a nevděčný. Ano, překročil jsem hranici Říše zla jen s tím, co jsem měl na sobě, s obsahem jednoho ruksaku, s pár stovkami načerno posháněných dolarů, s manželkou snad až příliš důvěřující mému organizátorskému umu a s tříletým synkem za ruku. Pamatuji se, že se na řečeném ruksaku bimbál malý nočníček, neboť jsme se chystali, že budeme pro první čas přebývat v nějakém bídném provizoriu; rovněž svou příští obživu jsem si nepředstavoval nijak náramně, připraven někde tlačit vozíky a nosit pytle, abych připravil lepší budoucnost našemu chlapci. I měl bych možná důvod vzdychat, jak těžké byly, och, och, ty naše začátky. Že pak přišlo všechno jinak a vesměs lépe, že skutečnost splnila naše sny a někdy je i předstihla, že dnes oba vzpomínáme na start do nového života s úsměvem a v dobrém... inu, snad jsme měli tvrdší uprchlickou kůži než paní autorka a jiní stěžovatelé. Snad i dost štěstí, nepopírám. Ale na jedno si stěžovat nemohu a připadal bych si jako pes, kdybych tak činil: na ochotu, shovívavost a dobrou vůli země, jež se nám měla stát druhým domovem. Pro upřesnění dodávám, že jí bylo Německo, třebaže měl původní plán byl jiný. Ale to už se tak stávalo, že vítr náhody popadl uprchlíka a někam jím hodil, aniž se ho vypytał na přání a předchozí představu.

Nestál se proto ze mne za ta desetiletí Němec, leda státní příslušností. Dovedu být ke své druhé vlasti (ostatně i k první) kritický a s některými jejími specifiky jsem se dodnes nesžil. Ale byl bych bezectný padouch, kdybych jí nebyl vděčný za vlídné přijetí a poskytnutí existenční příležitosti. Byl bych mizera a zbabělec, kdybych se jí nezastal, je-li urážena. "Jsem Čech," říkám, setkám-li se v Německu s nespravedlivým a předsudčným soudem o mé staré vlasti, což se mi ale za celou mou exilovou kariéru stalo, vzpomínám-li si dobře, jen jednou. "Jsem Němec," odpovídám různým nenávisníkům v Čechách, což se mi bohužel stává mnohem, mnohem častěji.

Vytýkám autorce zmiňované knížky především nevděk. Dělá, jako by jí bylo na prvních krocích v téměř Německu překonávat jen samé záľudy, pastí, nevlídnosti, naschvály, ústrky a ponižování, ale to tedy asi přišla do jiného Německa než já, nebo, což je možnější, chovala představu, že je povinností hostitelské země přizpůsobovat se uprchlíkovi a ne on jí. Ostatně leccaká politicky korektní úvaha je na té zásadě dodnes založena. Ne, prosím; byli jsme hosté a ctností hosta je skromnost. Neskromný a vypínavý, extrabuřtů se dožadující host po krátkém čase smrdí a není divu, dočká-li se příkrějšího nakládání. V mé vzpomínce je něco jiného: srdečnost a nápomocná vstřícnost, již jsem, zvyklý na hrubost, závist a jiné socialistické móresy, neočekával a velmi příznivě mě překvapila. V záhlaví své knížky praví paní autorka, že se ocitla „v dosud jí neznámé roli žadatelky a prosebnice“; rád bych zvěděl, kde až do svého odchodu na Západ žila, protože já jsem si spíš užil žadatelství a prosebnictví, obíhání od čerta k ďáblu, úřední nafrněnosti a celého klubka kádrových i jiných nemožností v komunistickém Československu.

Že jsem si musel po příchodu do Německa ledacos vyřídit, na mnohém úřadě posedět, nejedno lejtro vyplnit a žádost podat... nu ovšem; ale toho studeného čumáctví i vyslovené zlovůle, jakým se vyznačovalo a podnes z nemalého dílu vyznačuje žadatelství české, jsem nepoznal. Naopak; boží trpělivost měli ti ouřadové s námi a s naší klopotnou řečí, úsměv a shovívavost, když jsme hned nebyli schopni pochopit, co je od nás žádáno, i kousek cukroví nebo drobnou hračku pro našeho synka, ježž jsme, nemajíce ho kam jinak umístit, tahali po úřadech s sebou, takže se dával do rozmrzelého křiku, jak jen viděl skleněné dveře zase nějaké budovy úřední. Nikde jsme neslyšeli - chybí vám tohle razítko, přijďte jindy... nevím... nepovím... nezajímá mě... nejsem tady od podávání informací, pane... sežeňte si kde chcete... Je omluvou paní autorce, že přišla na Západ jako devatenáctiletá dívka, takže nejspíš neměla tu zkušenost, jak to chodilo ve staré vlasti. Ale neměla by bezmyšlenkovitě přejímat, co kde pohrdlivého slyší.

Ještě k tomu přizpůsobování: myslval jsem si, jak nejsem vnitřně svobodný, imunní proti té bolševické nákaze. Ale to jsem se dost mýlil; náказа seděla v kostech i mně, což jsem poznal až v exilu. Trvalo svůj čas, než jsem si ji uvědomil, a ještě déle, než jsem se jí

NOVINY

aspoň zhruba zbavil. Honem se někam vecpat, někoho předběhnout, výhodičku si vyšvindlovat, na každého vyzrát... a ovšem se nalevo napravo osopovat, být preventivně útočný, nasupeně trvat na svých malicherných právech... nevolník má málo práv a mizerných, ale která má, těch se divoce drží a dožaduje... ano, těmi příznaky se projevoval socialistický virus. Musel jsem zpočátku asi působit divně na své okolí, ale bylo tak ohleduplné, že mi to nedávalo znát.

Ostatně i paní autorka na sebe leccos prozrazuje: sotva přijde na Západ, už zkouší předběhnout, shání známosti a strejčky, vtírá se, snaží se dostat k lepšímu lizu než ti troubové, co přijdou a hlásí se o azyl. A nebylo toho třeba, ani jí, ani mně. Západ sice nebyl celý zlatý, kteroužto ironií se nese duch knížky, ale k slušné existenci v něm nebylo potřeba předbíhat, loktíky se ohánět. Blaze tomu, kdo se přizpůsobil, nevolnického vira si z duše vytřepal.

Autorka se ocitá na turistické vízum v Německu (já také), a hned hledá, kdo by jí... ne pomohl či poradil, to jsme v tom zmatení a neznalosti dělávali všichni. Ale kdo by jí rovnýma nohama nasypal do zlatého hrnce luxusu a exkluzivity, a je pochopitelně zklamána. Inu ano, a nemusí to být zrovna exil; kdo očekává příliš mnoho a to hned a našup, kdo zlostně dupe nožičkou, domáhaje se výhod a předností, bývá zklamán. Kdo přichází jako poutník pokorný a za krajíček vděčný, mívá až do konce svých dnů příčinu k radostnému vzpomínání. Dočítám se, kterak se autorka dožaduje příspěpi různých příbuzných a známých - dost vlezle, odvažoval bych se soudit - a je zdvořile, leč jednoznačně odbyta. Inu, také bych nejspíš nějak odbyl osobu, která by na mne útočila větami: „vy jste nám to slíbil... musíte nám pomoci...“, ledaže bych u toho asi nebyl tak po Německu zdvořilý.

Nikoli, drahá dámo. Pomoc se nevynucuje, ale s povděkem přijímá. Ani nás nikdo na Západě hned neuvedl v zlaté sině blahobytu, spíš poradil, povzbudil, jistě evangelické dámy, jimž jsme padli do oka, nám vypomohly použitým nádobím a odloženým šatstvem, a my jsme, nezdráhám se opakovat, byli za tu drobnou výpomoc vděčni.

A šlo to tak dál... první vydělané groše, jimiž přispěla moje statečná choť do naší hubené kasičky za zametání kolem nějaké benzinové pumpy (paní autorka ovšem nad nabídkou podobné činnosti ohrnuje uražené nos)... první přepych, jímž jsme se pozvedli nad holé obživení v podobě pěkné vázičky, již dodnes máme a připomíná nám naše začátky... první Vánoce v uprchlické ubytovně, šišatý stromček za tři marky a ze slámy spleené ozdoby, dodnes nám o každých Vánocích svítí ta betlémská hvězda naděje a nesmí ji nahradit jiná, přepyšnější... a urputné, nekonečné šprtání německých sloviček, jak jsem si je vypisoval z novin, až Němci začali říkat - vaše výslovnost... nu ano, ale slovní zásobu máte obdivuhodnou... první dobrodružná výprava do světa, žádný mramorový luxus a vychlazené campari, jak o něm bájí autorka, jenom odřený stan a ešus nad ohníčkem... první místo, o něž jsem se ucházel a byl přijat, první skutečná, pravidelná výplata... první vlastní byt, v němž jsme seděli na papundeklových krabících u darovaného stolku... až z toho nakonec nebyl přepych a exkluzivita, ale život dobrý, hodnotný a především svobodný.

Svoboda je mnohost příležitostí, jichž je možno se chopit a v něco pozitivního je proměnit. Přesto. Někdy mě trochu zamrzí, že v našem ustáleném živobytí už je máloco první, radost, úžas a naději vzbuzující. Byly to dobré časy, ty naše začátky, žádné och, och, jímž je komentují ti, kteří raději měli zůstat sedět doma.

Jednu podrobnost paní autorce skoro závidím: popisuje, jak za ní v jenom kuse chodili agenti tajných služeb a vymáhali z ní výpovědi o podrobnostech života v komunismu. Z textu není přesně znát, co tak zajímavého věděla, že za ní byli jako sršní, samozřejmě zase samá odměřenost, jízlivost, urážky, nedůvěra. Já bych býval kapitalistickým rozvědčíkům počítám, měl co povědět, ale oni za mnou nepřišli, vrtáci, a já jsem nevěděl, kde se takové věci hlásí.

Před útekem za kopečky jsem v rámci svého zaměstnání objížděl vojenské prostory, československé i sovětské, tajné a ještě tajnější, býval bych rád přispěl tou znalostí k boji s komunistickou říší zla, ale nějak na ni nikdo nebyl zvědavý. Spíš mi pořád všude nabízeli sociální i jinou pomoc, radili, kam se mám obrátit pro příplatek na otop a na ošacení, až jsem zvolal - ale já nechci vaši sociální pomoc! Nechte si váš otop a vaše ošacení! Chci pracovat a sám se o sebe postarat... marně. Pořád by jen bývali sociálně pomáhali.

Užil jsem o několik řádek výš slova „nedůvěra“. Nemohu dostatečně zdůraznit, s jak právě opačným postojem jsem se všude setkával: s důvěrou v dané slovo, se samozřejmou presumpcí poctivosti, s předpokladem, že si nevymýšlím a nepodvádím. Kromě pasu a výjezdní doložky (jestli mladší čtenář ještě ví, co to bývalo) jsem s sebou z dobrých důvodů nevzal kus dokumentu, vysvědčení, křestní či oddací list, doklad o dosavadní odborné praxi, nic, pranic. Všechno mi bylo věreno. "Až ty papíry budete mít, přijďte nám je ukázat," řekli mi v Dolonosaském úřadu pro geologii, když mě přijímali na místo, k jakému by mě, kádrového ztracence, komunisté nenechali ani z dálky přičichnout. A kdybych býval chtěl a měl tu drzost, mohlo to být ještě lepší; mohl jsem se prohlásit za trojnásobného profesora a bylo by mi to věreno také. Však mnozí té možnosti zdárně využili, zejména mezi Poláky, pokud vím, to byl samý

inženýr a vedoucí pracovník. Tak se postarali o pozvolný pokles důvěry až k dnešnímu stavu, kdy pojem „uprchlík“ vyvolává po čertech jiné, nevlídné asociace. Ale byla to dobrá země, to Německo mých začátků, a vzpomínám na ni s povděkem. Jako ostatně, a věřím, že se nemýlím, vzpomínají i jiní exulanti na jiné začátky a jiné druhé domovy, ať si je vybrali nebo do nich byli zaváti větrem osudu. Chyba autorky zmiňované knížky a některých jiných byla, že nedokázali předem odhadnout, mají-li či nemají nadání k založení nového života v cizí zemi. Je určitý archetyp vystěhovalce, v dějinách se v nejrůznějších podobách opakující: evropští sedláci a řemeslníci, plavící se na chatrných plachetnicích k neznámemu pobřeží, o němž věděli jen to, že tam na ně nečeká bohatý strýček ani sociální úřad, jen sekýra ke klučení pralesa a tvrdý střet s předem neodhadnutelnými nebezpečími. Exulanti pro víru a přesvědčení, opouštějící českou zemi jen s Biblí kralickou a s nadějí, že se v té nikterak pohostinné cizině uplatní, skromnou existenci si vybudují. Tisíce krajánků, muzikantů, sládků a jiných drobných lidí, co se jich kdy vydávalo vandrem do světa, v tovaryšském ranečku ne o mnoho víc než důvěru ve vlastní schopnost. A nakonec i naprostá většina uprchlíků před komunismem, nenaříkajících, neosočujících osud, že jim neposlal do cesty zlatého prince, nehovořících žalostivě o tom, co všechno doma měli a co museli opustit a teď v té cizině, och, och, jako ti žebráci... Kdo je schopen vlastního přičinění, kdo má trpělivost se zvolna propracovávat ze skromných začátků k větší či menší zámožnosti, kdo se umí radovat z drobných splnění své naděje, nebývá zklamán ani rozčarován, nemá proč spisovat knížky plné žalob na neužilost hostitelské země. A především je schopen vděku za příležitost, již mu poskytla.

Rád bych věřil, že těmito řádky smazávám něco z nedobrého obrázku, ježž v někom, kdo tu zkušenost sám neudělal, může vyvolat popisovaná četba. Rovněž bych rád věřil, že jimi splácím něco ze svého dluhu, jímž jsem povinován zemi, která mě vlídně přijala, třebaže jí do mne nic nemuselo být. (Poznámka redakce jedna se o knihu . Fügnerová, Eugenie: Hledání prince na zlatém Západě.)

Speciální trénink může zachránit milionům lidí život

Psi vyčenichají rakovinu!

Vyčenichají drogy zašité v několika vrstvách nepropustného igelitu, najdou spolehlivě lidi v troskách a lavínách.

Nyní bude psí čich zachraňovat životy v nové oblasti. Speciálně trénovaní psi totiž vyčenichají rakovinu!

Šokující zprávu zveřejnil prestižní vědecký časopis British Medical Journal. Rakovinné nádory totiž produkují látky, které psí čich dokáže rozpoznat. Zatím se psi používají pro detekci rakoviny močového měchýře.

Mezi vytrénovanými specialisty jsou černý labrador, jeden "voříšek" a tři lovečtí křepeláci. Po sedmi měsících cvičení je úspěšnost 41 procent, křepelák Tangle dosahuje dokonce 56 procent!

Zatím psi dostávají vzorky lidské moči, z níž určí, která osoba má nádor močového měchýře, odborníci však již pracují na tom, aby psi byli schopni identifikovat rakovinu střev a kůže ze stolice, potu a dechu.

Potvrdily se tak zprávy, které byly dosud brány spíše jako žerty, kdy pes svého pána neustálým čenicháním upozorňoval na mateřské znaménko, které bylo ve skutečnosti začínající rakovinou kůže.

Lékaři jsou nadšeni. Při pokusech totiž psi označovali neustále jeden vzorek moči zdravého člověka jako nemocného. Podrobné testy na přístrojích pak prokázaly, že osoba má začínající rakovinu. (INT, alf) BLESK

Náčelník má s policajty hodinu fyziky: "Víte, proč vlak na kolejích drncá ?" a pokračuje: "Rozebereme si problém: Vlak, to je vlastne lokomotiva a

vagony. Vagony se jenom vezou, takže je zanedbame.

Zbyva nam lokomotiva - to je vlastne motor a kola, zbytek je nepodstatny, ten zanedbame. Po kolejich jedou jenom kola, takže motor taky zanedbame. Kola si zjednodusime na jedno kolo, a to je vlastne kruh, ze. Kruh, to je Pi Er na druhou. Pi je konstanta, tu zanedbame a zustalo nam Er na druhou, coz je ctverec. A co dela ctverec, když se otáčí ? Drncá.!!!!"

Po sněhu se prochází zjevně rozladěný medvěd. Tu zlomí jedličku, tu kopne do zajíce a rozšlápne krmelec, nakonec dá do držky jelenovi a precedí skrz zuby: "Kurva, kdybych jenom v září nepil to kafe!!!!"

Dopis z : CZECH COORDINATING OFFICE

Tato česká vláda, spolu s předchozími vládami od listopadu 1989, pokračuje v zločinnosti komunistického režimu a chrání ty, kteří komunistický režim aktivně prosazovali. (zák. 198/93). Nejdopornější přitom je, že drobný soukromý majetek, jako rodinné domy, chaty, zahrady, nikdy nezabavený (zák. 119/1991) a bezprávně získaný členy komunistické strany často jako výsledek justičních zločinů, tato vláda lstivě označuje jako majetek získaný v dobré víře.

Přátelé,

Od posledního 50. oběžníku uteklo 5 měsíců. Čekáme na odpověď Evropského parlamentu na svou petici 270/2003, kterou jsme podali v lednu 2003 a ji obhajovali v březnu 2004 v Bruselu. Dlouhému odkladu se nedivíme. Byly volby do Evropského parlamentu, přišli noví lidé do výborů, které mají petici zkoumat i do Evropské komise, kde ten zfalšovaný dokument, proti kterému jsme petici podali, vyrobili. Hlavní otázka ovšem je:

Přizná Evropský parlament, že byla Česká republika přijata do Evropské Unie na základě podvodného a zcela zfalšovaného dokumentu vydaného Evropskou komisí ?

Necháme se překvapit.

Mezitím jsme ovšem nezaháleli a poslali několik stížností Radě Evropy na praktiky Evropského soudu pro lidská práva, kde si česká kancelář počíná zcela svévolně a sama zamítá stížnosti, aniž by je přeložila do angličtiny nebo francouzštiny, takže je soudci nemohou posoudit.

Štrasburský výbor, s kterým spolupracujeme, nebyl ani vpuštěn do soudní budovy ve Štrasburku, aby se přesvědčil jak byly některé stížnosti projednávané, i když veškeré písemnosti, týkající se projednání stížností, mají být přístupné veřejnosti.

Přikládáme překlad rezoluce, kterou přijala na svém XVI sjezdu Evropská lidová strana spolu se stranou Evropských demokratů. Je to nejsilnější seskupení v Evropském parlamentu. Jsou zastoupeni 268 poslanci, z celkového počtu 732 poslanců Evropského parlamentu. Mezi nimi je 14 nově zvolených Čechů, jejichž jména uvádíme:

Jan Březina, Milan Cabrnoch, Petr Duchoň, Hynek Fajmon, Jana Hybášková, Miroslav Ouzký, Zuzana Roithová, Nina Škottová, Ivo Strejček, Oldřich Vlasák, Tomáš Zatloukal, Jan Zahradil, Josef Zieleniec a Jaroslav Zvěřina. Všem můžete napsat na adresu:

European Parliament, Building A. Spinelli, 60 rue WiertzB-104, Brusel, Belgie.

Přikládáme vyúčtování. Na našem účtě je 2,951 kanadských dolarů, po rozeslání tohoto oběžníku to bude asi 2500 dolarů. Znovu vás prosíme, pokud dostáváte oběžník poštu a máte přístup k internetu, abyste nám oznámili internetovou adresu. Ušetříte nám tak peníze, čas i práci.

Na druhé straně je překlad stížnosti, kterou jsme poslali panu Terry Davisovi, novému generálnímu sekretáři Rady Evropy.

Jan Sammer

Palachovy děti

Prohlédla jsem si fotografie Robina Hájka z dnešního odpoledne na Václavském náměstí na Můstku.

<http://www.free.cz>

Zúčastnila jsem se akce, koncertu pořádaného pod heslem Stop komunismu šestici mladých lidí, hlásících se k odkazu Jana Palacha. Ač přišli i na nedělní koncert S komunisty se nemluví II do haly ČKD, stejně jako celá řada lidí, po mnoho let usilujících o nápravu věci veřejných a o probuzení a obrození naší společnosti za cenu vysokých osobních obětí a nezřídka za posměchu a znevažování okolí, bohužel téměř marně. Ostudným vyvrcholením této éry je řada nespravedlivých a vykonstruovaných soudních procesů, vedených s Vladimírem Hučínem, tím nejlepším z nejlepších, jehož ve vši vážnosti hodlá hnusná, arogantní bolševikům zaprodaná justice odsoudit až na deset let do kriminálu.

Ač domněle "ostřílená", musím zkonstatovat, že až dnes mne "Palachovy děti" nečekaným způsobem "dostaly". Zmítám se v protichůdných pocitech, jež jsou směsicí vzteku, kruté lítosti a nečekaného dojetí, které mne zaplavilo při pohledu na ně a při pomyšlení, že muselo uplynout dlouhých 35 let od otřesného činu Jana Palacha. Činu, při kterém obětoval to nejcennější, vlastní život, kdy chtěl svou zápalnou obětí v našem, sovětskou okupaci ochromeném a poníženém národě probudit národní hrdost a normální vlastenectví, dlouhých třicet pět let, než tento národ vydal ze sebe několik jedinců, kterým konečně není

NOVINY – Dostali jsem od našich čtenářů.

lhostejné, kde a mezi kým žijí, kdo nám vládne, jaká je jejich a naše minulost, která jim je účelově utajovaná, jak bude vypadat jejich budoucí život a jsou schopni nahlížet reálné situaci, zformulovat své požadavky a konat. Navíc jsou ochotni mluvit i s námi, "stařešiny" a dokonce nám naslouchat. Je nejvyšší čas. My už jsme unaveni, i když si to jen neradi přiznáváme.

Chtěla bych jim na tomto místě velmi, velmi poděkovat a popřát hodně štěstí a sil, budou je potřebovat, vybrali si obtížnou, ale podle mého názoru jedine správnou Cestu. Musí ještě přitvrdit. Nevím, zda si v plné míře uvědomují koho mají proti sobě. Ve večerním TV zpravodajství nebyla o jejich akci, kterou já osobně považuji za skutečnou UDÁLOST, ani zmínka. Pouze krátká informace na ČR 1 - Radiožurnál. To je nejlepší důkaz, že se strefili přímo do černého. Mladé nemůže nikdo zastavit. Naštěstí dnes již ne, přes veškeré snahy, dosud skrytě, represivního státního aparátu naší zlé a pokrytecké vlády, prolezlé lidmi zkaženými bolševickým režimem, či přímo členy jejich zákonem odsouzené zločinecké organizace. Jen ať si něco zkusí, ještě jsme tu my, starší generace, máme bolševické praktiky v živé paměti a nedopustíme, aby těmto krásným a inteligentním mladým lidem byl zkriven byt' jen jediný vlásek.

Psáno dne 28.září 2004 v den státního svátku české státnosti, svátku sv.Václava, patrona České země. Tento téměř zapomenutý chorál na Václavském náměstí na závěr zazněl.

Claudie Nikolajenková

V Tescu v oddělení zeleniny říká zákazník prodavači: "Prosím půl hlávky salátu." "Promiňte, ale prodáváme jen celé hlávky; odmítá prodavač." "Víte co, zeptejte se svého vedoucího, jestli by to nebylo možné..."

Prodavač jde teda za šéfem a informuje ho:

"Nějaký debil tam chce koupit jenom půl hlávky salátu..." - v tom si uvědomí, že nespokojný zákazník stojí za ním, a tak dodá: "...a tento pán má zájem o druhou polovinu". Šéf souhlasí s prodejem půl hlávky salátu a když spokojený zákazník odejde, říká prodavači:

"Jste pohotový. Líbilo se mi jak jste z toho vybruslil. Odkud jste, chlapče?"

"Já jsem z Ostravy". - odpověděl mladík.

"A proč jste odešel z Ostravy?"

"To víte, tam jsou jenom samý horníci a kurvy. Jinak nic."

"Aha no... Moje žena taky pochází z Ostravy..."

"Fakt? A na který šachtě fárala?"

Cestuje skupina inženýrů se skupinou manažerů ve vlaku. Každý manažer má svoji jízdenku, inženýři mají dohromady jen jednu. Najednou jeden z inženýrů volá:

"Jde průvodčí!" a vsichni inženýři se natlačí do jednoho WC.

Průvodčí zkontroluje lístky manažerů a vidí, že dveře na WC jsou zamčené. Zabouchá na dveře a zavolá: "Jízdenku, prosím!"

Z WC se pode dvěma vysune jeden lístek, průvodčí ho cvakne, prostrčí zpět, poděkuje a spokojeně odchází. Na zpáteční cestě mají manažeři jen jeden lístek, a světe div se, inženýři nemají žádný. Jeden z manažerů uvidí průvodčího a zakřičí:

"Jde průvodčí!"

a všichni manažeři se utíkají schovat na WC.

Inženýři trochu pomaleji odcházejí na další WC. Poslední z inženýrů, ještě než se schová, zabouchá u manažerů a zavolá:

"Jízdenku, prosím..."

Přijde sedmdesátiletý děda k doktorovi k testu plodnosti. Doktor mu dá lahvičku a řekne mu, ať ji přinese zítra alespoň z poloviny plnou. Děda přijde druhý den, ale lahvička je úplně prázdná. Doktor se ho ptá, proč.

"Inu," řekne děda, "asi takto. Zkoušel jsem to pravou rukou, nic. Pak levou, nic. Pak oběma, nic. Poprosil jsem o pomoc manželku.Zkoušela to pravou rukou, nic.

Zkoušela to levou rukou, nic. Zkoušela to oběma, nic. Pak to zkusila pusou. Se zubama, bez zubu, nic. Tak jsme zavolali sousedku, a ta to taky zkoušela rukama, pusou, a nic." "

Cože, vy jste volali sousedku?" zajímal se doktor. "Jo," odpověděl starý pán, "zkoušeli jsme to všichni ze všech sil, ale to zkurvený víčko jsme zkrátka neodšroubovali!!

Strana 5

Mlady pane Vratislave!

Víte dobře, ze jsem vdecny ctenar a odberatel Novin, protoze si myslim, ze to pomaha uchovat rodný jazyk mezi krajany, alespon první generace.

V poslednim cisle Novin (135) me ale uplne 'nadzvedlo' vase "Slovo vydavatele", kde pisete (cituji): "Strasne radi by jsme uverejnovali vice clanku z Australie a okoli, ale bohuzel az do dnes jsme nikoho nemeli, kdo by nam je tvoril a psal. Teprve nyní se nam podarilo premluvit par studentu, aby nam psali do novin, takže se muzeme vsichni tesir....."!

Nevim, jak jste to myslel, mne se vzdycky libily humanni clanky od Jirky Svehly, historii priblizujici clanky Dr. Lowella, pravicove clanky pana Horskeho, cestinarske clanky Judr. Sindlera i ostre slehy kolaborantum od Vladi Bozdecha.

Nevim proc, ale jejich clanky se prestaly objevovat. Chybi mi tam, protoze presto, ze jsou Noviny zajimave, vetsinu clanku si mohu precist ci vytisknout z internetu. To si myslim neni poslani Novin Cechu a Slovaku v Australii!

Mame pred federalnimi volbami a presto jsem nenasel jedinou poznamku ci nazor na vladu ci opozici. Cozpak krajane nevoli, nebo chodi okolo toho po spickach? To ta ustrasenost v nas zustava jeste po tolika letech zivota ve svobodnem svete? Nevim, doufam, ze mi toto, mlady pane Vratislave otisknete.

Jako by bylo 'tabu' psat o muslimskem terrorismu. To snad proto, ze mame v sousedstvi 200millionovou Indonesii? Nebo snad proto, ze nase predesle vlady (Labour i Liberal) si sem natahaly v ramci pitomeho multikulturalismu spoustu kriminalniku, nemakacenku a vubec 'pate kolony' a ted nevi co s tim?

Nebo se bojime zminit o specificky australskem Apartheidu, kdy v Australii vlaji na oficielnich budovach dve vlajky - nase a aboriginalska!? Kdy nase deti na skolach maji Austudy a aboriginalske deti Abstudy, ktere je podstatne vyssi?!

Kdy do vice nez poloviny Australie potrebujeme 'viza' do 'svereneckych uzemi' (land trust), pricemz nase deti (ted uz i vnoucata) maji vymyvany mozecky levicovymi uciteli a jsou tahany na demonstrace o nichz ve svem veku nemaji paru!

Toto je, co se nas, Australanu ceskeho a slovenskeho puvodu dotyka!

Proto, mlady pane, nespolehejte na clanky studentu z CR ci SR, jejichz dojmy a nazory na Australii jsou maximalne s nekolika mesicnim podkladem. Budou vsechny pozitivni, ale povrchni. dotykajici se jejich zazitku pri backpackingu, surfovani, mladych parties pripadne shaneni extra jobu pri studiu a prodlouzeni viz.

Nic ve zlem, na jedne strane je kouzelne, kdyz je tu tolik mladych lidi z nasich 'starych zemi', protoze o tuto moznost nas bolsevik osidil svym osnatym dratem.

Ale tito 'globetroters' nevi, ze pred triceti, ctyriceti a vice lety, kdy nase generace prichazely jako refugees do Australie, byli jsme plni nadseni, vdeku a viry, ze nasi potomci budou zit ve svobode!

Sven F Rehulka

Recepiš No.136 Zelné cmundy

na osobu asi 230 kcal
pro 4 osoby

250 g kysaného zelí
500 g brambor
2 lžíce škrobové moučky
1 cibule
1 vejce
sůl, pepř
100 ml oleje canola

1. Zelí rozvolníme vidličkou a nadrobno pokrájíme. Brambory oloupeme, omyjeme, nastrouháme, dáme do utěrky a vymačkáme vodu.
2. Kysané zelí promícháme v míse s bramborami. Přidáme škrobovou moučku. Cibuli oloupeme a nastrouháme do těsta. Vmícháme vejce, osolíme a opepříme.
3. Z bramborového těsta smažíme na pánvi na rozehřátém oleji ploché cmundy. Můžeme podávat s ochuceným hlávkovým salátem.

Pochybná oslava 90-tých narozenin Tomáše Bati jn. na Pražském hradě

Jan Šinágl

Za normálních okolností by to byl jistě důvod k oslavě. Slušní lidé by se jistě s hrdotí a pýchou připojili k těm asi 600-stům gratulantům. Kdo sledoval reprízu pořadu na ČT 2 ve středu 15.září 2004 s názvem **„Vznik a pád království ševců“**, musí si položit otázku, co se děje v naší a s naší společností? Jak může být schopna v takové míře a na takovém místě slavit úctyhodné narozeniny člověka o jehož úctyhodnosti a úctyhodnosti jeho maminky lze důvodně a prokazatelně pochybovat? Co si myslet o účastnících slavnostního večera na Pražském Hradě? Neinformovanost, naivita, schizofrenie, pokrytectví, bezcharakternost, malost, či ukázka dekadence hodnot, otupělosti a lhostejnosti z prostředí, ve které účastníci žijí, ve kterém se pohybují, jednají a myslí? Asi od každého trochu?

Tomáš Baťa jn. a jeho maminka paní Marie Baťová, svými vlastnoručními podpisy stvrdili, že souhlasí se zněním závěti Tomáše Baťi sn., aby majetek firmy Baťa byl převeden do rukou Jana Antonína Baťi, s tím, že do roka vyplatí oběma 50 milionů Kč. Jan A. Baťa potvrdil svým podpisem a dodatkem „souhlasím a kupuji“, později doplnil „souhlasim a koupil“. Tím dědictví vstoupilo právně v platnost. Tomáš Baťa jn. i jeho maminka písemně potvrdili svůj souhlas. Originály dokumentů byly televizi ukázány.

Tomáš Baťa sn. nebudoval hodnoty pro sebe, ale především pro společnost. Vybral si proto svého nevlastního bratra jako svého pokračovatele, protože znal jeho charakter a schopnosti, které mu zaručovaly pokračování jeho díla a realizaci jeho myšlenek. Měl pravdu. Jan Antonín Baťa to dokazoval a dokázal. Statistika z doby těsně před II.sv.válkou: **Tomáš Baťa sn. ovládal 24 podniků, Jan Baťa zvýšil jejich počet na 120! Počet prodejen zvýšil z 1000 na 6000! Počet zaměstnanců z 6000 na 105 tisíc! Co Tomáš Baťa založil – dovedl Jan Baťa k dokonalosti! Zkvalitňoval neustále velkorysý sociální a vzdělávací program, expandoval na celém světě. Budoval Zlín cíleně jako kulturní centrum.**

Firma Baťa věnovala 30 milionů Kč na podporu mobilizace. Celou válku podporovala exil a různá protinacistická hnutí. Později i hnutí proti Benešovi. Po osobních zkušenostech ztratil Jan Baťa k Benešovi důvěru. Beneš pomohl založit stát a přispěl k jeho funkčnosti. Potom už jeho snahy končily katastrofami. Není divu, že mu PS-PČR s pomocí komunistů a jejich dědiců poděkovala zákonem – zasloužil se o stát. Prezident Beneš se zasloužil ne o blaho státu, ale o nástup a blaho komunistů! **Jan Baťa nikdy nebyl kolaborantem a nepatřil nikdy na tzv. „černou listinu“ lidí, kteří podporují nacisty.** Byl v těžké situaci, hledal a našel cestu jak zachránit továrnu, lidi a pomáhat národu. To nebylo možné bez vyloučení jakéhokoliv kontaktu s tzv. Třetí říší.

Benešovými dekrety byly Baťovy závody ve Zlíně znárodněny a právoplatnému majiteli náleželo odstupné ve stamilionech Kč. Komunistům i prezidentu Benešovi se hodilo, aby Jan Baťa zůstal „kolaborantem“ a nemuseli mu vyplatit náhradu za znárodnění jeho majetku. Těsně po válce ještě stačili ředitelé Baťových závodů vyvrátit před soudem lži o údajném kolaborantství Jana Baťi. Později už před zmanipulovaným soudem nebylo možné zabránit politické objednávce na odsouzení Jana Baťi - a to ještě Československo patřilo mezi demokratické země!. Byl odsouzen na 15 let těžkého žaláře a ztrátě veškerého majetku! Američané po válce vedli diplomatická jednání o škrtnutí jména Jana Baťi z tzv. „černé listiny“. Beneš a jeho okolí tomu zabránilo. V roce 1994 USA oficiálně sdělily – Jan Antonín Baťa nebyl nikdy aktivně účasten na kolaboraci s nepřítelem!

O majetek v zahraničí se soudil Jan Baťa a Tomáš Baťa jn. s jeho maminkou paní Marií Baťovou, léta u amerických soudů. Komunisté v Československu, mezitím už v moci, museli zvážit co je pro ně výhodnější. V podstatě došlo k dohodě – my vám pomůžeme vyhrát v USA váš soud a vy nám ponecháte bez náhrady váš majetek v Československu. Z archivů prostě nedodaly důkazy jasně svědčící ve prospěch Jana Antonína Baťi, právoplatného a jediného dědice majetku!

Když se známý americký politik a signatář Charty OSN pan Stassen vypravil do zlínských archivů zvědět pravdu – komunisté ho nemohli odmítnout vzhledem k jeho pověsti a uznávanosti celým světem – dali mu k nahlédnutí již patřičně „připravené“ dokumenty. Část dokumentů mu vydali, část upravili, či nevydali. Dokumenty byly pochopitelně dlouhá léta nepřístupné.

Kdo chce poznat ještě více o této tragické pravdě a tragédii skvělého člověka a vlastence Jana Antonína Baťi, doporučuji tyto dvě knihy. První **„Sága o životě a smrti Jana Baťi a jeho bratra Tomáše“**, od Miroslava Ivanova (nakl. LÍPA, Vizovice 2000). Druhá právě vyšla **„Svět porozumí – příběh krále bot Jana Antonína Bati“** od brazilského spisovatele F.M.Arcanja (Marek Belza 2004).

Jan Antonín Baťa zemřel v roce 1965 v Brazílii, kde vybudoval města, továrny a dal tisícům lidem práci, rodnou zemi

NOVINY – z českého tisku

zapomenut... Dodnes na něho lidé v Brazílii s láskou vzpomínají. Nebyl rehabilitován. Brazílie ho navrhla na nositele Nobelovy ceny. Na Pražském Hradu své narozeniny nikdy neslavil... Česká republika dluží panu Janu Antonínu Baťovi udělení nejvyššího státního vyznamenání! K rukám prezidenta České republiky pana Václava Klause podám návrh k jeho udělení!

Pane Jane, smým-li Vás tak oslovit, jak moc by jsme dnes Vás, Vaše vize, schopnosti a osobnost potřebovali. Omlouvám se Vám ve jménu všech slušných občanů České republiky, za všechna přikojí Vám Vaší milovanou vlastí způsobená, pro kterou jste toho tolik vykonal a vytrpěl. Vlast na Vás nezapomněla a nezapomene!

„Lež, vyslovená za jakýchkoli okolností, je skvrnou na štítu toho, kdo se jí dopouští. Jedině pravda člověka zušlechťuje a přibližuje k Bohu.“ Jan Antonín Baťa

Velká čest a velká úcta Vaší památce a Vašemu dílu!

PRAVDA JE DCEROU ČASU

Česko v EU na špici v počtu sebevražd a výskytu rakoviny

Nejvíce úmrtí dětí na rakovinu, nadprůměrné množství srdečních chorob, sebevražd a smrtelných zranění při dopravních nehodách - tak zhodnotila ročenka Eurostatu Českou republiku v rámci Evropské unie. Na choroby u nás přitom umírá nejméně dvojnásobný počet mužů než žen.

BRUSEL - Eurostat sledoval populaci nynějšího pětadvacetičlenného společenství od roku 1999.

Podle těchto údajů například nejvíce na rakovinu umírali před pěti lety maďarští muži, čeští muži s 340 úmrtími na 100 tisíc obyvatel byli hned za nimi. U českých žen to bylo dvakrát méně. Hůře než Česky dopadly ještě Dánky a Maďarky. Průměr v EU byl u mužů asi 220 případů, u žen 120 případů na 100 tisíc obyvatel.

Srdce a sebevraždy

Česko podle Eurostatu zaznamenalo v témže roce dvojnásobně víc srdečních příhod u mužů a u žen na 100 tisíc obyvatel, než je průměr v EU, který činil u mužů asi 130, u žen 60. Nejhůře na tom byli Estonci s téměř 500 případy u mužů a přes 250 u žen. Nejlépe na tom byla Francie, kde ani u jedné skupiny číslo nepřesáhlo 75.

Co se týká sebevražd, u českých mužů bylo v roce 1999 zaznamenáno 25 případů na 100 tisíc obyvatel, přičemž průměr v EU byl dvakrát menší. Rekord drželi Litevci s téměř 80 sebevraždami na 100 tisíc lidí. České ženy přesáhly s šesti případy evropský průměr jen nepatrně. Nejmíň sebevražd bylo v Řecku.

Podle dalších údajů Eurostatu se v roce 2002 v ČR objevilo 260 případů salmonelózy na 100 tisíc obyvatel, na Slovensku dokonce 300. Mizivý naopak byl výskyt této nemoci v Portugalsku.

Na špici s lékaři

První příčky ČR obsadila v množství nemocničních lůžek - na 100 tisíc obyvatel jich v roce 2001 bylo 1300. O něco málo ji předběhlo pouze Lotyšsko. Průměr bývalé patnáctky EU byl necelých 800 lůžek.

Česko patřilo podle údajů z téhož roku k pětici zemím EU, kde je nejvíc lékařů: asi 370 na 100 tisíc obyvatel. Ve skupině je ještě Belgie, Itálie, Litva a Řecko, které se 450 lékaři na 100 tisíc obyvatel vedlo. Novinky, ČTK

Podzimní chmury zažeňte v sauně!

Únava, vyčerpanost, podrážděnost! Začal podzim a špatná nálada začíná útočit. Na svědomí ji má končící léto a typické sychravé podzimní dny.

Vstáváme za šera a místo sluníčka ze zatažené oblohy stále přší, cestou do práce se brodíme blátem. Domů se vracíme za tmy a nemáme náladu na nic jiného než skočit do postele. A dokonce i zamilovaní v ní chtějí být sami!

Podzimní deprese jsou prostě tady. Blesk přináší rady, jak na ně vyzrát.

1. Jídlo je základ

Strava musí být v podzimním a zimním období co nejpestřejší. Měla by obsahovat velký podíl čerstvého ovoce a zeleniny. K večeři místo ovaru nebo omáčky s knedlíkem dietologové doporučují zeleninový salát.

2. Hodně vitamínů

Tělo potřebuje dostatek vitamínů. Pokud nejíte dostatek ovoce a zeleniny, zaskočte do lékárny. "V žádném případě se ale tablety nesmí brát jako náhrada za čerstvé ovoce a zeleninu," varuje dietní sestra Kamila Stará.

3. Pravidelně cvičte

Pohyb je nejideálnější způsob, jak se zbavit únavy a posílit organismus před zimou. Cvičením se do těla vyplavují endorfiny, hormony dobré nálady. Vědecké studie dokonce prokázaly, že pohyb je proti depresím účinnější než chemické léky.

4. Vyrazte na nákupy

Ideální rada pro většinu žen! Nákupy u nich totiž dokáží vyplavovat hormony dobré nálady, podobně jako cvičení. Pro radost si nemusíte kupovat zrovna drahý norkový kožich, stačí maličkost. Přívěsek, rukavice...

5. Čokoláda pomáhá

Kostička hořké čokolády dokáže rychle zvednout náladu a dokonce je i zdraví prospěšná. Obsahuje velké množství flavonoidů, které chrání před onemocněním srdce a cév. A podle posledních vědeckých studií nezvyšuje hladinu cholesterolu!

6. Rozsviťte si!

Příčinou podzimní rozladěnosti je i nedostatek denního světla. Proto vyměňte obyčejné žárovky za zářivku se spektrem denního světla. Podle výzkumů dostatek denního světla dokáže spolehlivě chránit před depresemi.

7. Jed'te na dovolenou

Jedním z nejideálnějších způsobů, jak vyzrát na smutek v duši, je dovolená v exotických zemích. Do Vánoc je ideální vyrazet za teplem a sluníčkem a po Novém roce zase na pravidelné prodloužené víkendy na hory.

8. Rozmazluje se

Bílá, skoro nezdravá plet' bronzové opálení z léta je dávno pryč. Jenže i nad tím se dá vyzrát. Barvu pleti opět vrátí solárko. A protože venku se už moc neohřejete, určitě si zajděte také do sauny! Tomáš Lamberský BLESK

Zázračný vynález má zachránit lidstvo před vymřením

Patent na turbospermie

Dva italští vědci si nechali registrovat patent na vynález tzv. turbospermii. Jde o speciální úpravu mužských spermií, aby byly rychlejší. Tato technika má zachránit páry mající problémy s neplodností.

Dr. Michaela Luconi a profesor Gianni Forti z univerzity ve Florencii, kteří turbospermie vyvinuli, tvrdí, že mužská neplodnost často souvisí s pomalostí spermií. "Náš vynález je zrychlí," tvrdí oba lékaři.

"Ten patent je pokus o chov lidí," zuří však Christoph Then z organizace Greenpeace. "Firma, pro kterou vědci patent pořídili, bude mít teď monopol na ždímání peněz od zoufalých lidí, kteří mají problémy s plodností," dodává. Jeho rozčilení však nechává vědce klidnými.

Podle odborníků je totiž zpomalování pohybu spermií a jejich stále se snižující počet obrovským světovým problémem. Turbospermie tak v budoucnosti mohou zachránit lidstvo před vymřením.

INT, alř BLESK

TAJEMSTVÍ NOVÉHO RŮŽENCE

p.p.J.Simek - Sydney

Ve svém apoštolském listě „Růženec Panny Marie" vyzval římský biskup v polovině října 2002 k zapojení nových pěti tajemství do modlitby růžence. Ke třem okruhům, po skrytých událostech Ježíšova života a před tajemství utrpení a vítězství zmrtvýchvstání, přidal nový.

Zařadil meditaci o nejvýznamnějších událostech Kristova veřejného života, **tzv. tajemství světla**, aby se růženec mohl pokládat za úplnou příručku evangelia.

Týká se následujících částí Písma:

- křtu v Jordánu (Mt 3; 13-17)
- zázraku v Káně (Jn 2; 1-12)
- hlásání království a výzva k pokání (Mk 1; 15)
- proměnění na hoře Tábor (Lk 9; 28-36)
- ustanovení Eucharistie (Mt 26; 26-28).

Růženec s radostnými tajemstvími by se měl modlit v pondělí a sobotu, bolestný v úterý a pátek, slavný ve středu a neděli a nová tajemství ve čtvrtek.

A proč se papež rozhodl k takovému kroku?

Vždyť šlo o lidovou modlitbu rozšířenou už od 12. století svatým Dominikem. Najednou se má změnit zaběhnutý pořádek, který ve 150 Zdravas nahrazoval při modlitbě zpoměti 150 starozákonních žalmů. Svatý Otec to zvolil jako pobídku k rozjímání Kristovy tváře, vždyť jeho tato modlitba posilovala 25 let pontifikátu v okamžicích radosti i zkoušek. Vybral ji jako duchovní cestu pro následující rok a právě k posílení christologického smyslu navrhl rozšířit okruh rozjímání. I když je růženec charakteristický svou mariánskou strukturou, jeho nitro směřuje ke Kristu. Střízlivost prvků nás přivádí k poselství evangelia. Ve své jednoduchosti i hloubce má modlitba růžence velký význam. Jakoby v něm zaznívá věčné Mariino magnificat skrze rozjímání vtělení, jenž začalo v jejím panenském lůně. Pohlédnout na Krista v tajemství jeho života je úkolem každého jeho učedníka, tedy i nás. Když odrážíme, reflektujeme, Kristovu slávu, měníme se k jeho podobě. (2Kor3;18) Tato meditativní modlitba vzniklá na Západě vlastně odpovídá modlitbě srdce, jenž má své kořeny v křesťanské východní tradici.

Není důležité, zda se v celém růženci opakuje 150x nebo 200x Zdravas, ale mít v běžném životě spojení s Kristem. Objevit růženec znamená ponořit se do Toho, jenž je naším pokojem, vyprosit mír a pomoci rodině. Společná modlitba růžence vnáší do všedního dne rodiny jiný obraz; obraz spasitele, obraz jeho matky. Dochází k napojení na hluboký vztah, který spojuje Krista s jeho přesvatou matkou, protože ona žije s ním a pro něj. V rodině tak vzniká ovzduší nazaretského domu a v jejím středu je Kristus. "Rodina, která se modlí spolu, zůstává spolu".

Jan Pavel II. navíc říká, že objevení správného způsobu modlitby je pomocí nikoliv překážkou pro ekumenismus. Růženec již svou povahou vyžaduje klidný rytmus a rozvažování, aby se nestal mechanickým opakováním formulací. (Mt 6;7) V Kristu Bůh přijal skutečné srdce z masa; jsme svědky toho, jak se po vzkříšení třikrát ptá Petra: máš mě rád? A naše opakování je živeno touhou po plném připodobnění Kristu. Růženec dále nenahrazuje rozjímavou četbu, ale předpokládá ji. Proto má po oznámení tajemství následovat odpovídající úryvek evangelia či Otče náš. Při recitaci růžence se společenství křesťanů doslova synchronizuje se vzpomínkami a pohledem Marie. Utvářel se v jejím těle, přijal od ní lidskou podobu, její pohled ho provázel v okamžicích, o kterých rozjímáme. Ona je Kristu nejpodobnější. I litanické opakování raduj se, Maria se stává neustálou chválou Krista. Je to uctivé rozjímání tajemství, které se naplnilo na Panně. Je to obdiv nebe i země, nazírání Božího mistrovského díla. Bereme za vlastní slova archanděla Gabriela a svaté Alžběty a cítíme pohnutí hledat u Marie, v její náruči a v jejím srdci požehnaný plod jejího života. Vrcholí pak zvoláním Sláva Otci, které je možné po společné recitaci zpívat. Zakončením je modlitba na úmysl papeže pro rozšíření pohledu modlíciho na širší horizont potřeb církve. A právě k posílení tohoto církevního zaměření je modlitba obdařena odpustky pro toho, kdo přednáší s potřebnými dispozicemi.

Růženec se skutečně stává duchovním putováním, ve kterém je Maria matkou, učitelkou a průvodkyní, a není divu, že duše touží na závěr vyzpívat chválu v modlitbě Zdravas Královno či v loretánských litaních.

Poselství Jana Pavla II. ke Světovému dni nemocných

Vatikan. „V Kristu je naděje na skutečné uzdravení Afriky a celého lidstva.“ – Připomíná to Jan Pavel II. v poselství ke 13. Světovému dni nemocných. Jeho hlavní oslavy proběhnou 11. únoru v hlavním městě Kamerunu, Yaoundé. Svatý otec věnuje své poselství ranám sužujícím Černý kontinent, na prvním místě Aids. Jan Pavel II. apeluje na ty, kdo mohou přispět ke konci tragédií. Připomíná, že ti, kdo v Africe vedou obchod se zbraněmi nesou odpovědnost za zločiny proti lidskosti. Trvající konflikty a války komplikují také prevenci a léčení chorob. K prevenci Aids – zdůrazňuje papež – patří výchova k úctě k životu, k odpovědnosti a k manželské věrnosti. Na vládách států leží povinnost zajistit dostatečnou informovanost, prostředky na vzdělání a zdravotní péči.

Jan Pavel II. vyzývá mezinárodní organizace, k dalšímu rozvíjení iniciativ zaměřených na obranu lidské důstojnosti a života. Zvlášt' oceňuje farmaceutické firmy, které se zavázaly k udržení nízkých cen léků důležitých pro terapii lidí nakažených virem HIV. Vyjadřuje uznání zdravotníkům, lidem působícím v pastora ci a dobrovolníkům, kteří se věnují obětem této choroby. Připomíná, že léčbě Aids, malárie a tuberkulózy se v Africe věnuje tisíce katolických zdravotních zařízení. „Starost církve o problémy Afriky motivuje nejen soucit s člověkem v nouzi. Církev vidí v každém trpícím tvář Krista.“ – píše Svatý otec v poselství ke Světovému dni nemocných.

Kardinál Sodano: Irák potřebuje mezinárodní podporu

New York. Dočasná vláda v Bagdádu potřebuje mezinárodní podporu, uvedl v rozhovoru pro italský deník *La Stampa* kardinál státní sekretář Angelo Sodano. Přestože se názory jednotlivých států na současnou situaci v Iráku liší, je nepochybné, že tamní obyvatelstvo potřebuje pomoc, prohlásil kardinál Sodano. Podle jeho názoru bude znamením normalizace například očekávaný příjezd iráckého velvyslance u Svatého stolce do Říma. Současnou anarchii doprovázenou násilím přirovnal vatikánský státní sekretář k situaci v Itálii na konci Druhé světové války. V Iráku se navíc dostává ke slovu další fenomén: "Teroristé vědí, že když v Bagdádu vznikne stabilní demokracie, ocitnou se ve složité situaci sousední země, jako Irán nebo Saúdská Arábie, kde jsou lidé vsazováni do vězení například jen proto, že vlastní kříž," zdůraznil vatikánský státní sekretář. Angelo Sodano se vyjádřil také na téma reformy OSN. "Podle Svatého stolce by bylo vhodné zavést novou zásadu – povinnost humanitární intervence v jednoznačných případech, kdy v určité zemi dochází k porušování lidských práv," uvedl v rozhovoru pro deník *La Stampa* kardinál Sodano.

Prezident ČR Václav Klaus se chová velmi, ale opravdu velmi nestandardně!

Jan Šinágl

Pominul se náš pan prezident na rozumu, ztratil už zcela kontakt ke skutečnosti, poznáváme teprve nyní jeho pravou povahu a charakter? Ztratila už společnost schopnost a sílu reagovat na tyto amorálnosti jejího nejvyššího představitele? Posuďte a zamyslete se sami?

Václav Klaus navštívil nedávno tři postsovětské republiky ve Střední Asii – Kazachstán, Kirgyzstán a Uzbekistán. Ani z jedné „socialistické“ dluhy nevmohl, podepsal pár smluv o „vzájemné vědecko-technické spolupráci a dohodu o spolupráci v oblasti posuzování shody vzájemně dodávaných výrobků“…a užil si a užíval si přivítání ve stylu jaký pamatujeme z dob návštěv hlav spřátelených států světové socialistické soustavy. Nepůsobil dojmem, že by mu to vadilo. I výškový rekord stačil v místních velehorách zdolat.

V Kazachstánu vládne prezident Nazarbajev (v překladu Pán Světa) pevnou rukou. Většinu klíčových odvětví ovládá spolu s rodinným a rodovým klanem. Má pod kontrolou média, politické strany, těžební společnosti, strategické podniky. Neváhal přestěhovat hlavní město z Almaty do Astany uprostřed stepi, aby posílil svoji moc nad rodově-klanovými skupinami. Prezident Nazurbajev miluje peníze z investic. Díky jim se objevil mezi deseti nejbohatšími

Strana 7

muži planety. Své politické odpůrce posílá na nucené práce do stepí, v lepším případě do emigrace.

V Kirgyzstánu 14 let „demokraticky“ vládne prezident Askar Akajev, což mu věřila většina organizací sledující stav demokracie ve světě až do konce 90. let. Dvě funkční období už vyčerpal, přesto se nechal „zvolit“ potřetí a svého hlavního protivníka poslal na 10 let do vězení za „vlastizradu“. Neposílá své protivníky do stepí, či emigrace jako Nazurbajev, ani je neprohlašuje za teroristy jako prezident Uzbekistánu, ale znemožňuje jim účast v politickém životě, zavírá občas opoziční tisk apod. V megalomanském Taškentu přivítal Václava Klause prezident – ekonom, Islom Karimov. Je vládcem nad „bilým zlatem země“ – bavlnou – a zřejmě tyje i z obchodu z narkotiky. Jeho dcera se provdala za podnikatele amerického původu a zakladatele pobočky Coca-Coly v Uzbekistánu. Po této „investici“ se stal Američan zbytečným, došlo k rozvodu a akcie prosperujícího státu byly zabaveny ve prospěch „státu“. Opravdu schopný „ekonom“. Česká firma z východních Čech vybudovala v Samarkandu pivovar. Po pár letech se prosperující a skvěle fungující pivovar zalíbil panu prezidentovi…a byl zestátněn!

Náš pan prezident obdržel na těchto cestách vyznamenání a stal se i tuším čestným doktorem jedné ze „světoznámých“ univerzit. Ocenila jím jeho „skvělý“ projekt kuponové privatizace v ČR. Pro oživení: **Stát privatizoval tzv. kuponovou metodou majetek v účetní hodnotě ca 600 miliard korun (DIKové zaplatili za kuponové knížky ca 5 miliard korun). Státní banky nastrkaly do tohoto projektu dalších ca 350 miliard korun! Tento obrovský majetek skončil často s vydatnou pomocí neprůhledných a velmi podezřelých státních transakcí v rukou lidí, nezodpovědných „manažerů“, kteří dnes vládnou z luxusních kanceláří.** Měli by vypovídat na policejní úřadovně, nebo rovnou sedět za mřížemi! Šestimiliardové podnikání „podnikatele“ Charouze je možná nenávratně zaplaceno z daní občanů. Richard Salzman, bývalý ředitel KB, odpovědný za její obrovské ztráty, které také zaplatí občané, má tu drzost sedět v Senátu ČR! Mohl bych pokračovat… **Dozorčí rada České konsolidační agentury pokračuje v „bankovním socialismu“ pod vedením bývalého soudruha Vlastimila Tlustého. Nyní jde o 300 miliard korun!!! Dílo zkázy kryté mlčením politiků pokračuje tak na účet daňových poplatníků i dnes!** Těžko uvěřit, že ani jedna koruna z tohoto majetku „nevylepšila“ obsah stranických pokladen. Tož i za toto dostal náš pan prezident čestný doktorát asijské univerzity…

Sluší se připomenout, že náš pan prezident svého času navštívil i jistého Slobodana Miloševiče a setrval s ním „v dlouhém a přátelském rozhovoru“. Před necelým rokem byl vyfotografován při lyžování s údajným šéfem ruské mafie v ČR v časopise RESPEKT při popíjení vína na lyžařské sjezdovce, ve stejné bundách – darovaná! V Polsku doslova utekl před novináři, když mu dokazovali, že lhal – **prezident LŽE!** Nelze se divit, že ho dobře informovaná anglická královna nepřijala při jeho nedávné návštěvě. Nemůžeme se divit ani USA, kteří jeho návštěvu také zrovna nevtají. Španělský král Filip zřejmě nebyl dostatečně a včas informován, ale spíše byl královsky velkorysý a nad věcí. Kdo měl možnost vidět fotografii, či záběr španělského krále ve slavnostním obleku s Václavem Klausem po jeho boku, nemohl nevidět ty nebetyčné rozdíly ducha, vystupování a formátu. Ne vše se nechá koupí za moc a peníze. Urozený duch se nezapře. S tím se musí Václav Klaus smířit. Jinak bude dělat ostudu ČR ve světě i nadále. Neomlouvá, že zřejmě nevědomě. Tváří se být někým, kým nikdy nebyl a být nemůže.

To co se píše každý týden v časopise RESPEKT, by muselo

vést v každé vyspělé demokracii k pádu vlády a novým

volbám – v České republice snad každý týden!

Mým prezidentem už Václav Klaus dávno není i když jsem mu kdysi upřímně držel palce. Obávám se, že občanů zděšených jeho chováním a vystupováním přibývá. Pan prezident by měl odstoupit dokud je čas. Jeho abdikace této zemi jen prospěje. Jako nejvyšší ústavní činitel této země svoji abdikací převezme podstatný díl odpovědnosti za současný, děsivý mravní a ekonomický stav země, který je z podstatné části přímým následkem jeho politiky a působení v 90.letech.

Je třeba prosadit přímé volby, odvolatelnost zvolených zástupců občanů při odborném a mravním selhání, zákona o trestní odpovědnosti státních úředníků a zákona o postižitelnosti soudců ztrátou místa, pokud vyšší instance dokáže opakovaná pochybení při jejich rozhodnutí. Podobně, jako je tomu v Německu.
Zdroj informací RESPEKT č.38

Jídlo a Restaurace
Restaurace PRAGA
42 Kellet Street, Potts Point NSW 2011 Australia
phone: 02-9368 0898 fax: 02-9282 9936

" **U nas doma"** **Rezervace: Tel: 933 100 22**
29 Orwell St. Potts Point (Kings Cross)
Po - 6-24 hod, Ut-Ne 12-24 hod
Tradicni ceskoslovenska jidla jako je pecena kachna, svickova na smetane, veprový rizek, moravsky vrabec, hovezi gulas, smazeny syr, uzena krkovicka, utopenci ap. K piti Velkopopovicky Kozel, Plzen, Breznak, Zlatopramen, Primator, slovensky Topvar nebo Becherovka, Moravska Slivovice, Borovicka, Fernet, Absinth (70%), Vodka Pelisovka (60%) ap. . 31/XII/04

Milan' @ 391
International Cuisine & Seafood Restaurant
391 Anzac Pde, Kingsford tel.02 9313 7663
Po. az Pa 12.00-14.30, 18.00-21.30
Sobota 18.00-22.00 Nedela –
Ponuka: Cerstve Morske Jedla, Madarske, Slovenske i Ceske Take Away na objednavku.
Predavame Cerstvu Domacu Cabajku/ Klobasu a Pecenu Kacicu 1/XI/04

Cafe Royale, tel. 02 6452 3993,
Hain Centre, 228 Sharp St., COOMA 2630
otevřeno Po - Pá: od 10.00 do 17.00 hod.
navštivte Járu a Marii na dobré posezení u vynikající kávy se zákuskem. 1/II/05

CAFE BOHEMIA GALLERY Ph. 9665 6259
260 Coogee Bay Rd., , otvorene 8⁰⁰ - 17⁰⁰
Prijemne posedenie *in* s kuskom umenia ale aj *out* na priestrannej zahrade, Kvalitna kava s rozmanitým vyberom aj domácich zákuskov.
Ponuka z ceskej a slovenskej kuchyne. Krokik od plaze a v lete detsky kutik. Moznost oslav: narodeniny, svadby, rozlucky...az do rana... 21/III/05

Kde koupíte čajovku či camembert sýr za pouhých \$4?

V Lahůdkářství u Cyrila!
183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
Karlovarské oplatky, vynikající párky, paštiky, hořčice, pečivo, zelí, znojemské okurky, kostkový cukr, ryby v láku atd. 17/III/05

Heart Of Europe 02 9387 1677 0404 847 460
Chléb a rohlíky. Výborné domácí zákusky, koláče a iné zákusky si môžete zakúpiť od pondelka do patku od 9 – 5 hodín, sobota 9-3, **prodejna** 114 Bronte Rd., Bondi Jn. .24.III.2005

Predavame vyborne **zakusky** za **velkoobchodnu** cenu \$ 1,50 za kus; Veterniky, kremese, spice, laskonky,Puncove, moravske buchty, atd. .Cajove pecivo 1 kg za \$16- (mensie balenie) Knedliky (40 cm dlhe) za \$4- A akekolvek torty a zakusky podla vaseho vyberu.... Volajte objednavky na; 041 041 3093
Tovar si mozete vyzdvihnút na dvoch miestach ; 70 Ringrose av.,Greystanes Alebo;U Petra,401 Sussex st. Sydney (suite 709 level 7 - chinatown) 09.XI.2004

Česká minerálka – Hanácká Kyselka
V Austrálii k dostání pod jménem MOSTINI **Přírodní, pomerančová a citronová příchut’**, Nízké velkoobchodní ceny I pro maloodběratele . Množstevní slevy a možnost dovozu **ZDARMA**
Volejte Martinovi 0411/441924, 02/97854546 8/III/04

ČESKÉ LIHOVINY: Becherovka, Tuzemský Rum, Slivovice a další.
Zasíláme z Adelaide do celé Austrálie
Více informací Bacchus Cellarius
Telefon Rosta: **(08) 8278 8435**
Email: bacchus@absinth.com.au . .16.VI.2005

Různé
AUSTRALIAN WATER PURIFIERS
Ivan Jirava - tel. 02 9835 1428, 0414 435 621
Dodáváme a deláme servis na filtry pro pitnou vodu, vcetne R.O. Filtracní systém již od 90 dolaru, servis od \$20. 18/VIII/04

Cestování.
BOHEMIA TRAVEL
cestujte s námi do celého světa zlevněné letenky do Prahy,Vídně a dalších mest
Eva Jancíková a Jirí Sedlácek

311 Huntingdale Rd, Huntingdale 3166 VIC
Ph. 03-9544-8999 fax- 03 9544 1933 28/X/02

Health Spa Tours / Eva Santo
Ak Vam zalezi na zdravi rezervujte si pobyt do kupelov.Piestany / Luhacovice / Karlove Vary / Budapest
Skupinovy odchod: Maj, December
Ph.02 9449 1786, 0419 999 565. 18/VIII/04

PREKLADY z angličtiny do češtiny i naopak, přesně a rychle provede
Daniela Kautská, NAATI, kvalif.stupen 3.
tel./fax: 08 82714277, mobile: 0408 714277, e-mail: danakau@attglobal.net 17/VIII/05

Účetnictví a finanční poradenství
Alex Ebert BBus (Accg) ASA,
Office: 449 Great North Road, Abbotsford, 2046
- daňová přiznání pro firmy a soukromé osoby, vyúčtování GST, účetní servis, finanční poradenství, hypoteční úvěry, servis pro studenty, navrácení úložek u důchodových fondů.
S námi ušetříte: č a s:dostavíme se na Vaší adresu p e n í z e :máme zajímavé ceny
Volejte Zdenu: 02 - 9398 8228, 0405 - 526546 7/X/04

Lékaři

Řemeslníci a služby
Ubytování pro studenty – Share Accommodation
Hledate ubytovani – plne vybavene byty blizko vlakovych stanic, rychle dostupne z centra?
Kontaktujte Australian Centre for Education Services, Dora Matejkova, dmatejkova@austudies.com.au, 469 Kent st., NSW 2000, tel.: 92836683.

Mate problém nebo rozhodnutí a nevíte co s tím?

VÝKLAD KARET, TAROT A NUMEROLOGIE [rozbor osobnosti dle data narození]
Marie Malina - telef. 96764646 mobil 0405506392.. 09/IV/03

Auto - Moto
CAR ALARMS - SERVICE&SALES
591 Elizabeth St., Redfern;
Ph.: (02) 9318 2444
Prodáváme alarmy značky: Piranha, Flashpoint, Cobra etc.,Oprava i servis všechny značky alarmu v našem service centru. Autorizovaný dodavatel: email: info@superalarm.com.au 8/IX/03

AUTOLAB, Daniel a Pavel Chermak
mluvíme česky / slovensky, 5% sleva pro studenty a důchodce, „pink slips“ a „green slips“, veškeré mechanické opravy a údržba, 5 let záruka na součástky a práci, inspekce před koupí auta nebo koncem záruky, zadarmo zapůjčíme auto po dobu údržby, při každé údržbě vaše auto zdarma umyjeme a vysajeme
BROOKVALE Unit 8, 128 Old Pittwater Rd TEL: 1300 886 883
MANLY 207-209 Pittwater Rd TEL: 1300 886 816 20/X/02

POČÍTAČE

Koupili jste si právě počítač nebo se ho chystáte koupit? . Poradíme, též Přátelské a příjemné vyučování pro "middle aged" a "seniors" v východní Sydney. Zavolejte Richarda: 0414 540 465 Vyrobí pro váš business i pěkné webovské stránky.

Shared Web Services:
Tel. 02 9086 3150 Fax: 9086 3155
Grow your website with the new Smart Web Package.
Ring to Ms. Šipka for details. 22/V/03

http://www.aspectsofaustralia.com/target
TARGET - Informace pro Čechy a Slováky.
Chcete se dozvědět, kdy bude další koncert, zábava a co je nového mezi Čechy a Slováky? Jsme nezávislí. Pavel Kyrál, 105/3 Bruce St., Crows Nest, NSW 2065; tel. 9955 7990, Mob. 0414 463 452 Tyto stránky jsou publikované firmou „Animation Allsorts“. /

Služby pro studenty
WINDSOR INSTITUTE OF COMMERCE & LANGUAGES.
Nabízíme “z gruntu všechno” ve výuce Anglického Jazyka, Business kurzů a kurzů Informačních technologií. Kontakt: Jan Učeň.: Level 5, 127 Liverpool St. (Shark Hotel), Sydney 2000, NSW. Tel. 9283-4388 Fax. 9283-0748, mobil 0419442907 E-mail: marketing@windsor-ic.com.au Web: www.windsor-ic.com.au 8/X/04

Australian Centre for Education Pty. Ltd.
Je mezinárodní poradenská firma. Pomůžeme Vám s výběrem studia na Colleges, Universities i se studiem angličtiny. Nabízíme pomoc s ubytováním, s hledáním práce a jiné služby, které souvisí s vaším pobytem v Austrálii. Naše adresa: 469 Kent Street, Sydney 2000 (u zastávky Town Hall), tel.: 02 9283 6683, 0433 405 997. , neb Josef Kysilka mob.: 0414 454 557, jkysilka@austudies.com.au, anebo Roman Škrabák mob.: 0401 909 976, roman@austudies.com.au. 25/VII/05

Renata Morgan v Sydney Vam pomoze vybavit studium pre znamich ci rodinu v Cesko+Slovenskej republike. Ponukam Anglictinu, Odborne Diploma kurzy, pracovne-studentske polrocne az dvojrocne viza a tiez poradim/ pomozem s pracou a ubytovanim. Ponukam skoly, za velmi vyhodne ceny.
Webside:www.renatamorgan.com.au
Email:renatamorgan@yahoo.com
Sydney:Renata Morgan Tel/Fax:+ 61 2 9314 1650
Mob:0402 034 409 25/VII/03

ČSR
CHCETE KOUPIŤ - PRONAJMOUT V ČECHÁCH BYT NEBO DŮM?
Václav Korbel - tel. 420 2 67 910 218, mobil: 420 602 655 396

Interspedition Zeman
Kompletní stěhování včetně prvotříní balicí služby. Poradíme vám i ze stěhováním z Austrálie do Čech
Tel.: 420 2 5732 1600 Fax.: 420 2 5732 1602
Mobil: 420 602 343631

AIRPORT CARS: Jan Študent:
Ph. 0011 420 2333 23 673 neb 603 430 103
Vyzvedneme Vás z letiště, Budeme Vás vozit po Praze i okolí po dobu vašeho pobytu. 21/IV/04

HOTEL u JEZIRKA
Masarykova 44, 460 01 Liberec,
fax 0011 420 48271 0254 tel 48270 430-2
Cena za pokoj 560/930 KC na den a noc. 21/V/04

Czechoslovak Club of ACT,
P.O.Box 1488, Canberra ACT 2601
18 Shropshire St., Queanbeyan
vydává měsíčník věstník **Beseda**.
Československý klub v Queenslandu,
P.O. Box 4213 Forest Lake Qld 4078
25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
Předseda Karel Ulvr Tel / Fax: (07) 3355 0109
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník **"Krajanský List"**, - Jana Humlová
Tel: (07) 3802 0942; Fax: (07) 3271 1646
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 0904
Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707
Czech and Slovak Association in WA,
P.O.Box 486, West Perth 6872, tel: 0419 520164
Vydává měsíčník **KLOKAN**
Český a Slovenský klub na Novém Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípký Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Orel
1A George Street, Avalon Beach 2107, tel. 9918 0826. Vydává čtvrtletník **“Orel”**
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004
Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughanm, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydáva dvoumesiačník „ **Slovenský štít“**

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + **Slovenský klub v Južnej Austrálii**
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton,
3020 ph:03 9369 3187, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Slovenských Združení vo Viktorii
P.O.Box 54, St.Kilda, 3182, ph. 03 95286583
Združenie Slovenskov v Queenslande
P.O.Box 2304, Southport Qld 4215
Vatra@dingoblue.net.au
Vydávají Vatru.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník“**
Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: 03 9329 9922, vydává měsíčně Kvart
MINITHEATRE PRODUCTION INC.
kontakt :Eva SITTA,
email: mini_theatre@yahoo.com

Generální konsulat České republiky,
ing.Jaroslav Doleček, generální konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: 02 9371 0860 fax: 9371 9635
Konsuláty Slovenské republiky,
adresa nieje.
České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O’Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské vel’vyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O’Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Australská Slovenská Obchodná Komora. nefunguje
Česká obchodní komora v Australii.
198 Greenhill Road, Eastwood, SA 5063
tel: 08 8172 9669 fax: 08 8373 5793
email:ccca@picknowl.com.au

Kanadské listy, mají 8 stran, předplatné Can \$ 19.00. Vydává Mirko Janeček. e-mail: mirko388@attcanada.ca tel. 905-278-4116. 388 Atwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3

Satellite čtrnáctidenník vydává Aleš Březina, Torontské noviny, mají 12 stran, předplatné Can \$ 35.00 e-mail: abrezina@rogers.com, tel.416-530-4222

Nový Domov Torontský čtrnáctidenník,. Redaktor.Věra Rollerová, Can \$ 38.00 novy.domov@sympatico.ca, tel. 416-439-9557; Novy Domov; 450 Scarborough Golf Club Road; Toronto, On. M1G 1H1; Canada

Americké listy, vydávané ve státě N. York, redaktor Petr Bísek, Čtrnáctidenník, 12 stran, předplatné US \$ 38.00.; Americke list; 26 Gruber Drive; Glen Cove, NY 11542; USA; (516) 674-9438; fax (516) 671-3147, americkelisty@optonline.net

Nový POLYGON – časopis dvouměsíčník, 96 stran A5, US\$53 ročně, nakladatelství PRIMUS, Vězeňská 7, 110 00 Praha 1

www.cs-magazin.com
Čtete český a slovenský zahraniční internetový časopis CS-magazín na webové stránce www.cs-magazin.com! Naleznete v něm příspěvky nejen kmenových autorů, nýbrž i výběr zajímavých článků z více zdrojů. Vychází vždy 21. dne každého měsíce. Přístupný je zdarma, včetně všech dosud vyšlých čísel

Stále na skladě!

Na CD které na požádání rozesíláme

najdete nyní mimo seznamů StB spolupracovníků také: KGB přeměny východní Evropy 1989, Grodski: Konfidenti mezi námi, Dolejšího analýzu 17ho listopadu 1989, Případ Hučin a překlad francouzské knihy Tři Internacinály proti našim svobodám a další zajímavosti.

NOVÁ VERZE 2004

Cena CD AUSS\$16 včetně poštovného.

CO BUDE

Volume 2 Issue 25 ⁽¹³⁶⁾

MUSÍME SI POMÁHAT

October – říjen 2004

Katolícké mše v Austrálii.

P. Jaroslav Simek, 70 Homebush Rd., 2135 Strathfield, NSW, , tel.: 02 9746 6163, mob.: 04 03 92 07 27. , e-mail: misiepater@seznam.cz

Kostel sv. Marty ve Strathfieldu se nachází na rohu ulic Churchills Av. a Homebush Rd. Je to deset minut chuze od železniční stanice Strathfield. Po Churchil Av. se tam dostanete opravdu za deset min. klidnou chuzí.

Bohoslužby:

10. října mše sv u sv. Marty Strathfield v 11.30

24. října opět mše sv. ve Strathfield

A dále bude sloužena mše sv. v Roocwod cementery 31. října v 15 hod.za duše všech zemřelých Cechu v Australii

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

PO.Box 1488, Canberra ACT 2601

18 Shropshire St. Queanbeyan

otevřeno v sobotu 1 - 5pm

12 září valná hromada

NSW

Československý Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 0904,

každou pátek, sobota a neděle ping pong,

pan Jano Danihel 9832 1946 večer

Každou první sobotu v měsíci je brigáda na zvelebení klubu.

Pro informaci zavolejte na 0414 921 816

G8M8 Great Mate

(studentská agentura)

v pondělí 11. října – Oktobra od 8 hodin

Party DISKOTÉKA

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Každou nedělu od 10,15 hod. Omša svátá

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: Jarda Krejčík, 8812 5875, Petr Brčák 9988 4887, Petr Čermák 9981 4765. Večery: pondělí kolová, úterý aerobics, středa nohejbal, pátek volejbal, každou druhou sobotu odpoledne volejbal. Pátek večer v knihovně půjčování českých a slovenských knih/videofilmů. Kino Ponrepo každou třetí neděli v měsíci odpoledne české/slovenské filmy. Pro zájemce se koná výuka češtiny. Česká večere v restauraci každý pátek a sobotu, tel 9452 5617, 8812 5875, Jerry 0438 680 575. Různé zábavy, tance, kulturní a společenské akce jsou vždy předem ohlášeny v sokolském Věstníku a na webové stránce. Každý je vítán! Přijďte autem – velké parkoviště. Veřejná doprava: vlakem Chatswood + autobus 136 nebo autobus 169 Wynyard – Frenchs Forest. Autobusy 136 a 169 vás dovezou na roh Waringah Road a Wakehurst Parkway, pak pěšky 15 minut na Bantry Bay Road a vpravo na Grattan Crescent

KINO:

Neděle 17/10/2004 v 14.00 hodin:

MAREČKU, PODEJTE MI PERO

Komedialní příběh o dospělých, kteří po letech znovu usedají do školních lavic, aby si zvýšili kvalifikaci. Přestože mají za sebou bohaté životní zkušenosti, chovají se v přítomnosti učitele stejně jako za mlada. Opisují, napovídají – třída má svého šplhouna, ospalce i uličníky. Scénář Ladislav Smoljak a Zdeněk Svěrák. Režie Oldřich Lipský. Hrají Jiří Sovák, Josef Kemr, Zdeněk Svěrák, Iva Janžurová, Josef Abrahám, Tatjana Medvecká další.

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a každou neděli od 12.00 do 19.00 hod.

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield St., Burbank, 4156 tel., 07 3343 3489,

naše informační stránka www. csklubqld. org.au

V pátek otevřeno od 18 hodin, Večere: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 10 dolarů.

Každé druhé úterý v měsíci - dopolední posezení u kávy pro všechny kdo mají zájem si přijít popovídat, vyměnit zkušenosti a recepty. Nebo naučit se vařit oblíbená jídla. Přineste sebou talířek vašich dobrot nebo jakéhokoliv občerstvení. Všichni jsou vítáni. Dotace "malé zlaté mince" (\$2) na úhradu kávy, mléka a režie klubu. Děkujeme a těšíme se na Vás.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slováků v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

18 júla = Stretnutie na Hinze Dam

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: 9329 9922 Tel: Jednatelka. 9744 1691

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

Každé čtvrték od 19.00 hod. Kreslení podle živého modelu

Kino SOKOL

Letovisko „Šumava“

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Klub mění své působišťě, pro další informace volejte na Mobil: 0419 520164.

In Hellenic klub, Stirling St., Sir James Mitchell Park

RADIO SBS SYDNEY

Locked Bag 028, CROWS NEST NSW 1585

TEL: 02/9430 2723, FAX: 02/9438 1114

Email: ikad@sbs.com.au

Vysílá v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3
Canberra	FM 105.5	Darwin	FM 100.9
Hobart	FM 105.7		
Melbourne	FM 93.1 a	AM 1224	
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3
Sydney	FM 97.7 a	AM 1107	
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7

Každý čtvrték ráno v 9 hod od 9 do 10 hodin, pouze na vlnách Sydney, pouze česky.

Slovensky

Adelaide FM 92.9 Každú nedelu v 9.00

Brisbane AM 1053 Utorok o 13.30 hod.

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedelu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Vysílání Čs. klubu v Jižní Austrálii lze slyšet

pondělí od 19.30 - 20.30 na stanici 5PBA-FM (89.7 MHz.)

středa od 18.30 do 19.30 na 5CST-FM (88.7MHz)

každou neděli od 19.30 do 20 hodin na stanici EBI-FM (103.1 MHz.) Dr. Květoslav Eliáš ☎ 08 8362 4086

Radio 4EB 98.FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.

Vedoucí: Petr Tichý Tel: 0422 972 393 Informace:

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní a každé úterý mezi 14-15 hodinou odpolední

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: CMSFM@yahoo.com

TELEVIZE SBS :

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 metrů čtverečních), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí). Nájemné je od 25 AUD na osobu na noc (minimum 4 noci). Čisté povlečení a ručníky jsou dodány v ceně.

Prosím volejte (08) 97611047 nebo (02) 9816 2026 pro bližší informace a booking

The biggest international party of the year !

Europe & Brazil Connection

Date: **TENTO PÁTEK 08/10/2004**

Time: 9pm till late

Place: One World Sports Bar

5 A 1-25 Harbour Street, Darling Harbour, Sydney

Entrance: \$ 10 pre sale \$ 15 at the door

Program: **European & Brazilian DJs**

Brazilian Drummers

Where you can buy ticket:

469 Kent St. Sydney tel.: 9283 6683

V rámci návštěvy delegace Senátu Parlamentu ČR – Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí v Sydney ve dnech 27. – 31.10.2004 se uskuteční setkání členů delegace s krajany:

dne 30.10.2004 v 17.00

v Československém Country Clubu

320 Devonshire Road

Kemps Creek, NSW 2171

a

dne 31.10.2004 ve 14.00

v rámci slavnostního otevření výstavy:

o Českém a Slovenském Exilu

v Sokole Sydney -

16 Grattan Crescent Frenchs Forest, NSW 2086

V případě Vašeho zájmu o setkání se zástupci senátu ČR se prosím obraťte na členy Sokola Sydney :

Jarda Krejčík - 8812 5875

Petr Brčák - 9988 4887

Petr Čermák - 9981 4765

(volat po 6 hod. večer) a Country Clubu:

Hana Maděričová - 02 4751 7756 mob: 0421 897 983

Generální konzulát České republiky v Sydney

Vazeni , v říjnu r. 2004, 31., bude v Sydney otevřena výstava Česky a slovensky exil 20 stol. Jíz odjíždí lodi do Austrálie. Dovezu také knihy, k této výstavě vydane. Chtel bych pro cesky televizni dokument natacet rozhovory s exulanty v Australii. Vezu s sebou kameru kompatibilni s televizni kamerou. Zalezi na Vasem rozhodnuti. V Brne ma vzniknout muzeum exilu a k tomu se vse dava dohromady. Prijďte na vystavu a presvedcte se. Chtel bych natocit co nejvice rozhovoru a nafotit co nejvice Cechu a Slovaku zijících v Australii pro slovník, který je venovan exilu, jehož 1. díl s sebou privazim do Austrálie, aby se kazdy zajemce mohl podivat, jak bude zpracovano jeho heslo. Pripadne bych rad ziskal kopie dokumentu, vyznamenani, fotografie a pokud by nekdo chtel nekdo venovat svuj archiv do Brna pro nasi expozici, rad ho odvezu. Vse zalezi na Vasem rozhodnuti. Dalsi expozice bude otevřena v Canberre 11. listopadu t. r. a celou expozici nechavam v Australii jako dar ceskym a slovenskym krajanum. Financne se na vzniku teto expozice podilelo Statutarni mesto Brno a nasi pratele. Neco tez ja. Krasny den. Jan Kratochvil OCM Autor vystavniho projektu

Irena Sehnerová

Ach, národe hříšný

••• Tatínek přijel z práce, opřel bicykl o barák a alou do kolničky ke špalku. Zatímco mocnými ranami štípal dříví, maminka nám kladla na srdce: "Ty, Jendo, o té kouli z matyky tatínkovi ani nemukej, Irmo, mazej uklidit holčičí pokojík a pak natrhat králíkům mličí, babí, na nic se Jarďy nevyptávejte, dokud sám nezačne... Bože, něco hrozného se musilo stát, když se náš tatínek ohání zlou sekerou!"

Taky že se stalo. Rovnou ze stavby odvedlo Gestapo pana Dvořáka, ani si ruce od malty nestačil po zednicku o zadek kalhot otřít. Včera u piva prý zažertoval, že by německého oficíra usazeného ve vile po českém fabrikantovi měl o půlnoci strašit duch Jana Žižky.

"V hospodě byli samí Češi, potomci husitů!" dodal tatínek a odplivl si na doběla vydrhnutou prkennou podlahu. Všimla jsem si, jak mamince zbělel nosík. Vždyť víš, že náš tatínek neplive a nesmrká na zem jako ostatní zedníci a že k maminčině podlaze, z níž by se dalo jíst jak ze zlatem malovaného talíře paní Morgensteinové, chová velkou vážnost.

"Já jsem tě, Jaroušku, stokrát varovala, že nesmíš věřit Palackému a Jiráskovi, že si pak český národ příliš idealisuješ," řekla maminka, ale tentokrát se při tom neusmívala. V tu chvíli jsem pochopila, proč maminka řekne namísto "tatínku" jemňounkým hláskem "Jaroušku"! Funguje to stejně, jako když zdivočelému koníkovi nasadíš hedvábnou uzdu. Naposledy mu před námi dětmi řekla "Jaroušku", když naše městečko obsadili Němci.

••• "Hitler dupnul a naše vláda se rozutekla jako králíci," zachmuřil se strýček. "Za tyhle skety jsme bojovali na nůž a granáty u Zborova a mrzli v ledových pouštích sibiřské tajgy?" dodal a udělal "Tfuj!" na maminčinu bělounkou podlahu.

"Za všechno může Bílá hora," řekl tatínek, ale strýček nesouhlasil. "Bílá hora je úpadek náboženský, duchovní a mravní, nikoli národnostní. Masaryk řekl, že samostatný český stát se nemůže vedle Německa udržet, bude-li v něm německé obyvatelstvo trvale nespokojeno. Washingtonská deklarace slíbila Němcům a Slovákům rovná práva s Čechy... Beneše defaktó vyhnal do exilu nesplněný slib."

Propánajána, co se to děje, že si slušně vychovaní lidé musejí v maminčině čist'ounké kuchyni odplivnout? pomyslila jsem si. Dnes už vím, že vláda tu národ nechala Hitlerovi napospas jako ta matka, která když ve vagonu hořelo, popadla kufr a koš s husou a vyskočila z vlaku ven a zapomněla tam dítě v povijanu. Psali o tom v novinách. Naše maminka by nás nikdy nikde nezapomněla!

Co Gestapo odvedlo pana Pospíšila, jeden se bojí druhého jako čert kříže. Prý poslouchal cizí rozhlas, říkali v krámě. Mě se jeden chlap taky vyptával, jestli "fotr neposlouchá cizí rozhlas".

"Proč by tatínek poslouchal cizí rozhlas, když máme doma vlastní radio?" zeptala jsem se jak blbka.

"Vysílání z Londýna, z Velké Británie! Prý tam mluví Masaryk," upřesnil a já poznala, že by mě nejraději majznul po hloupé kebuli.

"Proč bychom poslouchali vysílání z nějaké Británie, když neumíme mluvit britsky?" namítla jsem. "Jak může pan prezident Masaryk mluvit do radia, když už dávno umřel?" vykulila jsem oči.

••• Večer zaťukala Miriam na naše okno smluvený signál. Chtěla jsem jí pomoci hupnout do našeho pokojíka, ale ona že dnes na návštěvu nejde, že hrozně spěchá. Podala mi malinkatou krabičku zabalenou v hedvábném papíře. Prý je to dárek pro mne a pro tebe k narozeninám.

"Vždyť je máme s Růžkou až v prosinci!" divila jsem se, ale ona se na mne podívala těma svýma laníma očima a řekla, že jí otec nakázal, aby mi ten dárek dala už dnes. Nikomu o tom nesmíme povědět, nikomu ho nesmíme ukázat, hlavně sousedům a nejlepším kamarádkám, aby nás někdo z nich neudal za kamaradšoft se Židy. A taky by nám ten dárek hned zabavili.

"Tatínek tě prosí, Irmo, aby ses postarala o naši kočku. Tys prý jeho jediná naděje, že naši Mínu nezastřelí jako židovskou kočku," řekla Miriam třaslavým hláskem a podala mi do okna proutěnou kukaň, v níž se krčila vyděšená Mína. Pak si stoupla na špičky, podala mi ruku a řekla, že nás má obě ráda a že na nás bude myslet. Než jsem se zmohla na slovo, byla ta tam.

NOVINY Kultura

Mína dva dny nepila, nežrala a nechtěla z kukaně ven, ale dnes už spí v mé poteli. V srsti na hlavince se jí objevily šedivé chloupky a babička řekla, že jsou to chloupky žalu.

••• "To mi zas přibylo šedivých vlasů!" zasmutní si maminka při pohledu do zrcadla. Smutní vždy jenom chvilinku, protože ví, že na dlouhé smutnění už nemá čas.

"Čím je člověk starší, milunko, tím méně má na všechno čas!" postěžovala si mi jednou babička. "Den, týden, rok mi proteče mezi prsty jako voda a já se otočím a vidím, kolik práce jsem nestihla udělat! Čím je člověk starší, tím víc se mu dny zkracují... Letím jak divoká huska s nataženým krkem noci v ústrety," zašeptala a v prstech promnula cípek zástěry.

•••

*Román Ireny Sehnerové **ACH, NÁRODE HŘÍŠNÝ** je věnován všem bezejmenným, kteří se stali oběťmi represe a zvěile nacismu a komunismu.*

*Je to první díl z velkého cyklu, další román s názvem **Vylikvidovat!** postihne období 1945–1955, **Vražedné iluze** období 1955–1969, **Kývalové** období 1970–1989, příběh **Vši v sametu** zmapuje období od roku 1989 do současnosti.*

*Rozsáhlá kniha svým tématem a pojetím patří k tomu nejlepšímu, co u nás v posledních desetiletích v literatuře spatřilo světlo světa. **Irena Sehnerová** se v knize představuje tak, jak ji její čtenáři dosud neznají:*

•••

Dějepis vyučovaný na základní, střední a vysoké škole se diametrálně lišil od "dějepisu", který mi vyprávěli mí rodiče, příbuzní a rodinní přátelé, pak rodiny a přátelé mých přátel, rodina mého muže...

Byli mezi nimi legionáři, lidé totálně nasazení, lidé, kteří přežili koncentrační tábory, lidé pronásledovaní poúnorovým režimem, byli to Češi, Slováci, Poláci, Němci, Židé, byli to křesťané i ateisté, straníci i nestraníci.

Pamětníci mluvili prostě a srozumitelně, bez odmlk a příkrášlování, mluvili o tom, co sami prožili, co sami viděli, co sami slyšeli...

Jejich vyprávění se lišilo od oficiální interpretace dějin tak, jak se liší mýty od reality, zbožné přání od skutečnosti, zlato od šmuku.

Na rozdíl od režimních ideologů a historiků neměli tito lidé důvod lhát. V čem pomůže starým a nemocným lidem lhaní? V čem pomůže starým a nemocným lidem nenávist, sebelítost, pomsta? Vždyť ani jeden den zmařeného života jim zloba neubere, ani jeden den života navíc jim výčitky nepřidají.

Z konfrontace dvou "dějepisů" jsem byla zprvu zmatená, pak šokovaná, pak pobouřená, pak jsem pocítila marnost a beznaděj...

Osvobozením pro mne bylo, když jsem si začala klást konkrétní otázky a hledat na ně odpovědi. Začala jsem dělat to, co dělá každý člověk, když něčemu nerozumí a chce vysvětlení; to, co děláte i vy, když se chcete dobrat pravdy.

Nakonec zjistíte, že odpovědi jsou všade kolem vás, neboť nic se neděje bez příčiny , všechno je prokalkulované a centrálně řízené: kolik totality a kolik svobody, jak velké byty a jak malé zahrádky, kolik kultury a kolik sportu, kolik dělníků a kolik inteligentů... Funguje to tak dodnes.

Byl listopad roku 1989 a já zmáčkla knoflík televize. Pražané cinkali na Václavském náměstí zvonečky, v rukou jim plály svíčky, volali: "Už je to tady!" a radovali se.

Můj přítel, který přežil Osvětim a pochod smrti, vzdělaný, moudrý a světaznalý člověk, stařec, který umíral na rakovinu, zvolal:

"Ti lidé opět nevědí, komu a čemu tleskají!" Byl zděšený.

Kdyby to chtěl tehdy lidem říci, dav by jej ušlapal stejně, jako ušlapal doktora Galéna v Čapkově Bílé nemoci. Dnes by mu dala většina z těchto lidí za pravdu. Alespoň v to doufám. Jinak by náš národ neměl budoucnost...

•••

••• Kniha Ireny Sehnerové **ACH, NÁRODE HŘÍŠNÝ** je románově zpracovaná diagnóza mladého člověka zahnaného do kouta. Pouze v mezních situacích se člověk "odkope", ukáže svou pravou tvář. Takovou situaci byla i léta okupace a období těsně po skončení války.

Kniha je deníkem čtrnáctileté dívky. Začala zapisovat události po té, co odvezli její sestru-dvojče do nemocnice a v sepisování pokračovala, aby zachytila nejen události ve svém okolí, ale i své myšlenky a pocity.

Deník popisuje období let 1942–45. Jeho stránky se postupně zalidňují postavami, ožívají v něm vzpomínky

rodičů a prarodičů, hovoří v něm zvířata, stromy i pohádkové bytosti... Tak, jak plynou týdny, měsíce a roky, vypravěčka dospívá. Dospívá i tím, jak řízením osudu mizí její kamarádi, sousedé, příbuzní... Němci odjíždějí na frontu, Židé "za prací na východ", Češi...

Co dělají za protektorátu Češi? Slušní lidé zůstávají slušnými lidmi, darebáci udávají, na jedné straně nezištná pomoc, na straně druhé křivárny a zlodějoviny... Spolu s hrdinkou prožijete příchod Rudé armády, divoký odsun Němců, budete pohřbívát jednu postavu po druhé a budete nad jejím osudem pociťovat lítost. Budete si klást otázku, čím se ten či onen člověk provinil? Ti, kdož prožili okupaci ve skrytu, loupí, ti, kdo za okupace kolaborovali s nacisty, loupí a vraždí. Svědkové jejich malosti a zrady musejí zemřít.

"Dnes umřel Heydrich a Lehmannům se narodila kořata." Tak začíná kapitola datovaná 4. června 1942. Deník končí 9. července 1945 větou: *"Kdokoli si bude cokoli z napsaného chybně vykládat, bude za to svým svědomím zodpovídat..."* Nic, ani láska mladičké Česky a Němce, ani láska krásné Židovky Miriam a Čecha Jeníka, mučednická smrt česko-německého páru a jejich dítěte, ani plameny stravující lidi a jejich obydlí... nic není nepravda.

Knihu jsme si vydali vlastním nákladem, protože všechna oslovená česká nakladatelství ji vydat odmítla (*máme své autory*). Lidé, kteří chtějí znát pravdu, si ji nemohou koupit v knihkupectví, protože ji odmítly distribuce (*máme svá nakladatelství*). Kniha, která vyznává pouze politiku lidské slušnosti, kniha, která je proti jakékoli válce, kniha, která stojí na straně všech, kteří vidí svou budoucnost v přátelství, lásce, práci, pokoře a víře v Boha i v člověka, se jen obtížně dostává ke svým čtenářům (je možno ji koupit v libovolném množství objednávkou, informace na konci této stránky).

Nestojíme na straně žádného -ismu, nedělíme lidi podle barvy pleti, vzdělání, majetku, podle jejich Boha... Proto jedna z vedlejších postav románu, komunista Koukol, který se vrátil z nacistického koncentráku, říká: *"Nikdy jsem nerozlišoval, je-li někdo Čech či Němec, Maďar či Tatar, a lágr mi dal za pravdu. Já rozlišuji, jestli je dotyčný dobrý člověk nebo svině."* Sám se stane obětí stalinistů, protože pochopil, že všechno je jinak.

Pojďme nad knihou Ach, národe hříšný diskutovat o právu člověka na pravdu. Bez poznání minulosti se nebudeme orientovat v budoucnosti, za minulostí nelze, jak nám tvrdili, udělat tlustou čáru.

Vaše názory nás velmi zajímají a budou pro nás inspirací. Autorka totiž pracuje na pokračování románu, jehož název bude Vylikvidovat! Spolu s Němci a s částí české inteligence vyženou komunisté z Česka i mravnost, pracovitost a slušnost a nahradí ji stalinismem, stachanovštinou, potěmkinyádami, estébáctvím a blbstvím...

Lidé, bděte! napsal na konci své Reportáže Julius Fučík. Autorem této výzvy není komunista Fučík, ale jeden ze sedmi mudrců, kteří žili již před Kristem. Ano, za každého režimu je třeba bdít a myslet vlastní hlavou! Dnes to platí dvojnásob.

Dr. Jan Hollauer, editor a vydavatel

•••

Román Ireny Sehnerové **ACH, NÁRODE HŘÍŠNÝ** vydal Dr. Jan Hollauer, Bočná 314/III, 392 01 Soběslav, tel.: 381 524 472, e-mail: jan.hollauer@iol.cz nebo janhollauer@quick.cz a můžete si ji objednat na dobírku. Vázané vydání vyšlo 1.7.2004, má 408 stran, cena je 270 Kč plus poštovné.

Napálená manželka riaditeľa vrhne na sekretariát manžela a spustí na sekretárku: -"Už minule ste mi sľúbili, že to s mojím manželom skončíte..." -"Ved' som aj!" -"Ako mi potom vysvetlíte, že sa s ním schádzate v hoteli?" -"Ked' on nasilu trvá na trojmesačnej výpovednej lehote..."

Lekar k vazne choremu pacientovi: "Vy jste mel prijít uz pred dvaceti lety!" "Ale ja jsem u vas byl!" "Ano? Neverim. A co jsem vam rikal?" "Podivej se mi do oci, ty simulante!"

Dvě tváře knížete Václava

Socha Svatého Václava Zdroj: Foto LN, Autor: Hynek Glos

PRAHA 28. září 2004 | 06:05 Aby pomstil vraždu své babičky, kněžny Ludmily, nechal vyhnat svoji pohanskou matku Drahomíru, aby byl nakonec zavražděn vlastním bratrem. Svůj pozemský boj o moc prohrál, nad Boleslavem ale nakonec stejně zvítězil.

Život českého knížete Václava je opředen mnoha legendami, pověstmi a historiky jen obtížně doložitelnými příběhy. Jediné, co doposud žádný historik nepochybnil, je reálná existence knížete Václav. O roce Václavova narození se vedou spekulace. Obdobně sporný byl i rok Václavova zavraždění. Dnes se názory historiků ustálily na 28. září 935.

Nezpochybnitelní jsou rodiče, kníže Vratislav a Drahomíra, původem z kmene Havolanů (okolí dnešního Berlína). Václav byl prvorozený, či přinejmenším v době otcovy smrti nejstarším synem. V některých legendách se objevuje i tvrzení, že ve skutečnosti byl starší Boleslav, který byl ve svých nástupnických právech opomenut kvůli svému pohanství, a proto se postavil proti svému bratrovi. S největší pravděpodobností se ale jedná o fantazii středověkých autorů.

V roce 915 byl Václav v kostele Panny Marie v Praze postřižen, tedy rituálním způsobem mu byly uštěřeny do té doby nesťříhané vlasy (odtud postřižiny). Dnes známe i biskupa, který rituál provedl. Byl jím veronský biskup Notar II., jenž působil v službách bavorského vévody Arnulfa.

Další záchytné datum představuje rok 921, kdy umírá Václavův otec Vratislav. Knížecí sněm rozhodl, že příštím knížetem bude Václav. Do jeho dospělosti bude vládnout jeho matka Drahomíra a oba Vratislavovi synové budou vychováváni na Budči, kde sídlila kněžna Ludmila, Václavova babička.

Sněm se tím pokusil vyřešit napjatou situaci, kdy o vládu v českém knížectví usilovaly obě ženy, Drahomíra i její tchyně Ludmila. Svěření výchovy nezletilých dědiců mělo alespoň částečně uspokojit Ludmiliny mocenské nároky. A právě její touha po moci, stejně jako odlišné politické zájmy, byly příčinou jejího brutálního zavraždění.

Odklizení Drahomíry a návrat kněží

Samostatným vládcem se Václav nepochybně stává před rokem 925, kdy nechal z Tetína rituálním způsobem přenést tělo své zavražděné babičky Ludmily. Záhy se Václav odhodlal i k dalšímu radikálnímu aktu, k vyhnání své matky a iniciátorky Ludmiliny vraždy, kněžny Drahomíry. Prostřednictvím tohoto aktu chtěl demonstrovat, že se skutečně bez jakéhokoli omezení ujal otcovské vlády a že se v budoucnosti tvrdě vypořádá se všemi svými politickými oponenty.

Kam se Drahomíra uchýlila, nevíme. Patrně záhy zemřela, protože o jejích pokusech zasahovat do dění v Čechách již

nic neslyšíme. Její vyhnání bylo doprovázeno i snahou obnovit náboženské poměry panující před Ludmiliným zavražděním. K pražskému kostelu opět povolal arcikněze Pavla a jemu podřízené duchovní, vyhnané Drahomírou.

Zprávy, které máme o vládě knížete Václava po roce 929, jsou velmi kusé. Na jedné straně stojí legendistický obraz, který jeho panování hodnotí jednoznačně pozitivně. Václav je líčen jako příkladný křesťanský vládce, který dbá o blaho chudých, vdov a sirotků, vykupuje poddané z otroctví, zřizuje křesťanské kostely na hradištích, žije asketickým způsobem života, trýzní své tělo posty a kajícnickým šatem a žije cudně a zdrženlivě. Jako pravý světec žil v dokonalosti již v dětství, a to i přes nepřízeň osudu, který mu daroval krutou pohanskou matku.

Na druhé straně ale i legendami prosvítají světské stránky jeho života, jež se týkají především Václava jako knížete a vojevůdce. Za jednu z jeho předností považovali legendisté skutečnost, že se příkladně staral o svou družinu a že se během svých vojenských tažení snažil vyvarovat přemíře násilí a vraždění. Jiné aspekty Václavova života zachycují úvahy legendistů o jeho soukromém životě a o uzavření manželství.

Podle jejich soudu se Václav chtěl stát mnichem a uzavření manželství a s ním spojený sexuální styk, byť za účelem plození dětí, odmítal. Jako kníže se ale musel postarat o budoucnost Bohem svěřených poddaných, a proto se oženil. Podle jedné staroslověnské legendy v tomto manželství zplodil syna, který dostal jméno Zbraslav. Po jeho narození se vrátil k sexuální zdrženlivosti a se svou ženou žil jako bratr a sestra.

Ať už jsou vyprávění o Václavově cudném manželství pouhou zbožnou fabulací či odpovídají-li skutečnosti, jedno je jisté. Po Václavově smrti a za vlády jeho bratra Boleslava se nikdo, tedy ani jeho domnělý syn, o dědické nároky nehlásil.

Je ale možné, že se Boleslav s rodinou a potomky knížete Václava vyrovnal stejně jako o několik desetiletí později Boleslav II. v případě Slavníkovců, kteří byli na Libici mimochodem povražděni. Téměř symbolicky se tak stalo 28. září 995.

Vedle zářného portrétu legendistů ale v ojedinělých případech vystupují i doklady dosti komplikovaného střetávání se knížete Václava s opozicí svých družiníků, jež mohla mít své kořeny již v době po zavraždění kněžny Ludmily.

I svatí museli o svou moc bojovat

Obdobně i Václav musel soupeřit s ostatními knížaty či mocensky aspirujícími velmoži z oblastí, kam jeho bezprostřední vláda nesahala. Ozvuk těchto střetů nám dávají zprávy legendistů o zázračném vítězství nad kouřimským knížetem Radslavem a o potlačení vzpoury českých předáků.

Jen obtížně dnes ale můžeme odpovědět na otázku, co bylo bezprostřední příčinou Václavova zavraždění. Možná to byla odlišná politická orientace příštího knížete Boleslava, směřující proti saskému knížeti Jindřichovi I., jemuž se Václav v roce 929 de facto podřídil. Možná to naopak byly mocenské střety znepřátelených skupin družiníků, kteří mohli využít jistého napětí odlišných povah a ambicí dvou bratrů.

Jisté je pouze jediné. Kníže Václav byl 28. září roku 935 ve Staré Boleslavi zavražděn družiníky knížete Boleslava, kteří využili nestřeženého okamžiku, kdy se Václav ubíral na jitřní mši v kostele sv. Kosmy a Damiána. V posledních letech se ale objevily i názory, že Václav nepřišel do Staré Boleslavi zas tak úplně nepřipraven a že i on připouštěl násilné řešení sporů se svým bratrem. Boleslavovi družiníci však byli rychlejší a použili pružnější strategický plán, který dokázali přizpůsobit nastalé situaci. Podobné soudy historiků, stejně jako hypotézy o zavraždění knížete Václava nešťastnou náhodou, jsou ale pouhou možná veskrze pravdivou - fantazií moderních dějepisců. Autoři legend totiž nic podobného nepřipouštěli a ani to připustit nemohli, protože tím by svůj obraz světce velmi pokřivili. S největší pravděpodobností ale patrně mají pravdu ti, kdo tvrdí, že za Václavovou vraždou stály Boleslavovy ambice a snaha vymanit se z politické podřízenosti římsko-německému králi.

První léta Boleslavova panování však ukázala, že takováto cesta je nereálná. Proto se kníže státnicky rozhodl upevnit svou moc a správu na území českého knížectví a potřebné finanční prostředky na placení tributu získat expanzí směrem na východ.

Možná by nakonec úplně stejně postupoval i jeho bratr, ale na rozdíl od bratrovraha mu k tomu nebyla dána sebemenší příležitost.

Martin Nodl LN

Nejsme gangsteři, říká OSA

Ochranný svaz autorský slaví 85. výročí založení a bojí se chystané novely zákona

PRAHA 1. října 2004 Nová iniciativa poslanců chce omezit stávající autorský zákon. Tato norma je přitom uznávána evropským společenstvím. OSA se obává, že přijde o část příjmů: už teď jdou jeho pohledávky do desítek milionů korun.

"Nejsme žádní gangsteři, vymáhající peníze od zpívajících dětiček," brání se OSA ústy svého člena Mikoláše Chadimy. Image Ochranného svazu autorského, založeného před 85 lety, utrpěla v očích veřejnosti zprávami o nelítostných kontrolorech pokutujících školní akademie. "Skutečnost je trochu jiná," pokoušejí se vysvětlit umělci a textaři.

Hoteliéři lobbují

"Soukromí podnikatelé znemožňují, aby byli autoři odměňováni," konstatuje předsdkyně představenstva OSA Alexandra Wünschová-Pujmanová. "Bohužel mají podporu v Poslanecké sněmovně parlamentu, která hodlá novelou upravit autorský zákon a zpochybnit tak právo autora na honorář."

Konkrétně jde o poplatky, které mají ze zákona platit provozovatelé ubytovacích zařízení za pokoje vybavené televizí nebo rádiem. Přitom poplatek činí 10 korun za pokoj - a to jen v případě, je-li obsazen.

"Novelu prosazuje masivní lobby hoteliérů," upozorňuje WünschováPujmanová. "Přitom náš současný autorský zákon je na úrovni respektované celým světem a patří k normám odpovídajícím směrnícím EU."

Zamýšlená novela podle předsdkyně ohrozí kvalitu zákona a ztíží možnost autorů domoci se svých práv. Z populárních hitů přitom nejsou živi jen jejich autoři, ale vybrané poplatky dotují také skladatele vážné hudby.

Soukupovy Bílé vánoce

Autor hudby a textu sice dostává honorář za CD nebo za zakázku, jeho hlavní příjem však tvoří tantiémy za provedení díla na veřejnosti. Výše se řídí cenou a počtem prodaných vstupenek. Při plně obsazeném sále pražské Lucerny a ceně vstupného 300 korun je to přibližně 1600 korun za jednu píseň. V ideálním případě. Kolik suma v praxi obnáší, přibližuje hudebník Ondřej Soukup. Autor řady hitů Lucie Bílé obdržel za druhé pololetí roku 2003 (kdy zpěvačka absolvovala vánoční turné po celé republice) celkem 1596 korun. "Agentura Jiřího Korna zajišťující zpěvaččiny koncerty a VIP večírky mi odmítla sdělit místa a data produkci," říká Soukup.

Vinu obvykle nese pořadatel, který neodevzdá repertoár, ale někdy též manažer umělce, který se s ním dohodne o "utajení" akce. Seznam, který si Ondřej Soukup nakonec vyhledal, předal OSA a na něm teď bude ušlé prostředky právní cestou vymáhat. Možnosti, jakými může Ochranný svaz autorský pořadatele kontrolovat, jsou vzhledem k množství hudebních akcí velmi limitované. Není proto divu, že jeho pohledávky činí v současnosti desítky milionů korun.

Dita Hradecká, LN

§§—————§§

Jožko, prečo si ockovi nakreslil zelené vlasy? Lebo nemám plešatú farbičku.

Do knihupectví vstoupí žena v černém, v ruce drží knihu "Houby okolo nás". Knihupec jí stiskne ruku a praví: "Upřímnou soustrast, vydavatelství už tu chybu opravilo."

"Jste spokojen s naším novým prodavačem ?" ptá se majitel obchodu svého zástupce. "Má skutečně neobyčejný talent. Včera se mu dokonce podařilo prodat pračku vlastní manželce."

Otec si prohlíží žákovskou knížku, je velice nespokojený a vytahuje pásek z kalhot: "Viš dobře, synku, že nemám rád tělesné tresty, nerad tě řežu, ale je to rychlejší, než kdybych se s tebou musel učit."

Cizincem v Moskvě

Atmosféra v ruské metropoli se mění a studenti i čurkové vědí proč

V Rusku utahuje prezident Putin čím dál víc šrouby, varují západní novináři. Nejprve si ochočil hlavní média, pak ovládl parlament a teď – v rámci

„bezpečnostních opatření“ po masakru v Beslanu – hodlá

osekat další demokratické výdobytky: dosud volené regionální gubernátory zamýšlí napříště jmenovat sám. A ještě jako by toho přitvrzování pořád nebylo dost. Současnou atmosféru v ruské metropoli z pohledu občanů se snaží zachytit následující text. Jeho autor pobýval v Moskvě předloni a znovu na několik měsíců letos. Některé posuny a proměny přitom nešlo přehlédnout.

První dojem: fízlové

„Máš propadlé vízum. Budeš obviněn a vyhoštěn z Ruské federace,“ říká milicionář při listování mým pasem. Vízum je v pořádku, ale jak to prokázat? Pas drží v ruce milicionář a odmítá ho vydat. Jak mě varovali moskevští známi, obvykle následuje pokyn „pojechali v odděleníje“– s očekáváním, že po příchodu na stanici se zadržený nešťastník raději vykoupí úplatkem. V tomto případě však stačilo pronést stejně výhrůžným tónem, že si budu stěžovat na českém velvyslanectví, a milicionář pas neochotně podává zpátky.

Už po atentátech na moskevské obytné domy v roce 1999 a následném rozpoutání druhé války proti Čečensku, tedy krátce po nástupu Vladimira Putina do funkce, byly posíleny policejní oddíly hlídkující v moskevském metru. Zaměřit se na metro je z bezpečnostního pohledu efektivní. V přelidněné Moskvě je to jediný dopravní prostředek, s jehož pomocí se lze spolehlivě a rychle přemísťovat i na několik desítek kilometrů, takže jím jezdí kdekdo. Prostory jsou zároveň lehce kontrolovatelné. Jedna patrola hlídkuje u vstupu do metra, další u turniketů, svou ostrahu mívá také eskalátor (nahore i dole), kde většinou dochází k nejrozsáhlejším perlustracím. Pod dohledem jsou i nástupiště, prostory stanic a přestupní chodby. Za poslední dva roky se počet policistů a vojáků hlídkujících v prostorách metra zněkolikanásobil, takže stanice metra nezřídka připomínají vojenské cvičiště.

Věk milicionářů během dvou let rapidně klesl, dnes se pohybuje v rozmezí šestnácti až třiceti let. Už podle výzbroje lze rozeznat mladé praktikanty policejních škol: hoši jsou vyzbrojeni zpravidla jen obuškem, kdežto starší a o poznání ostřejší profesionálové mají za pasem revolver a „demokratizátor“ (jak Moskvané říkají obuchu, do něhož lze v případě potřeby zavést paralyzující elektrický proud). Krom toho se v metru pohybují vojáci se samopaly. Vesměs jsou hlídky neurvalé, agresivní a perlustrovanému zpravidla tykají.

Návštěvník z ciziny se nemůže zbavit dojmu, že nějakou uniformu má v Moskvě za zády pořád. Soukromé ochranky stráží obchody, kina, divadla, nádraží, dá se na ně narazit i v restauraci nebo prostorách univerzity. V budovách ruské televize byli – prý v rámci „protiteroristických opatření“ – tito „ochraníci“ nahrazeni rovnou policejními jednotkami.

Jistá forma apartheidu

Pořádek se skutečně dostavil. Z metra vymizeli muzikanti, žebráci a potulní psi. A také obchodníci – dříve se člověk při výstupu prodíral zástupem pokoutních prodavačů přivážejících čerstvé zboží většinou přímo z venkova. Všudypřítomní prodavači vonících gruzínských, uzbeckých a jiných jižních specialit byli ze svých míst vytlačeni sítěmi tradičního ruského občerstvení, jako je například „Russkaja kuchňa“, která na vývěsních štítech, vyvedených v ozdobné archaizující cyrilici, spojuje ruský státní znak a opékané kuře. Tradiční ruské občerstvení, kynuté pirožky, však člověk v Moskvě nedostane, nahradily je nepříliš chutné šátečky z listového těsta.

Není náhoda, že právě kavkazští obchodníci uvolňují místo. Lidé z jihu, s tmavší barvou pleti, nápadně vymizeli i z veřejné dopravy. Tito „čurkové“, jak jim pohrdavě říkají bílí Moskvané, si při každém rozhovoru (autor těchto řádků je vedl například při jedné dlouhé cestě vlakem na jih, z Moskvy do Machačkaly) stěžují na nekonečnou perlustraci ze strany policistů v metru. Úplatky z nich ovšem tahá kdekdo. Bohatá metropole, v níž je soustředěna většina ruského kapitálu, nabízí snadno dostupnou a relativně dobře placenou práci, třeba na stavbách, takže se sem sjíždějí nádeníci, sezónní dělníci, gastarbeitři ze všech chudých oblastí bývalého Sovětského svazu. Ovšem práci dostane

NOVINY - Z RESPEKTU

legálně jen ten, kdo je v Moskvě přihlášen nebo má aspoň v dokladech tzv. registraci – každý je povinen si ji opatřit do tří dnů od příjezdu do města, což je při běžné rychlosti ruských úřadů šibeniční termín. A tak se většina zájemců obrací na soukromé firmy, které jsou schopny vytoužené razítko vyřídít prakticky na počkání za 120–150 dolarů. Tyto záhadné firmy se zázračnými možnostmi často inzerují v těsné blízkosti plakátů, na kterých úřad moskevského starosty Lužkova vyzývá občany, aby se po městě nepotloukali bez registrace. Vzhledem k tomu, že se zpřísněná opatření týkají především obyvatel s tmavší barvou pleti, mají za důsledek cosi na způsob státního apartheidu. Moskvané, a to i vzdělání lidé ze střední vrstvy, jsou nicméně ke krušnému životu „čurků“ neteční, případně postup úřadů schvalují. „Ti přivandrovalci si nemůžou myslet, že mají na naší půdě nějaká práva,“ řekl mi jeden velkorusky naladěný profesor ekonomie. A poznámky typu „ti Kavkazané nám to tu všechno vykoupili, Rusko nám už nepatří“ je možné zaslechnout prakticky denně, v jakémkoli prostředí.

Možnosti, jaké v Česku nemáte

Pokud se dnes něco vymyká zpřísněné kontrole státu, pak je tímto prostorem svobody především dravé drobné podnikání. Díky děravému zákonodárství a slabému dohledu se obchod v Moskvě 90. let rozvíjel jako nespoutaný živel a víceméně to platí dodnes. Pětatřicetiletý Max se chováním i vzhledem neliší od jakéhokoli mladého západního podnikatele. S tím rozdílem ovšem, že jeho firma nemá jméno. Je vůdčím duchem ve skupině absolventů proslulé abramcevské uměleckoprůmyslové školy, kteří si v roce 2002 zařídili manufakturu na výrobu dekorativní keramiky. Mají sídlo v protileteckém krytu nedaleko jedné stanice metra. Dílna funguje v naprostém utajení před úřady (alespoň to tvrdí Max), není registrovaná, neplatí daně a dokáže se prý dokonce vyhnout i placení mafiánského výpalného (tvrdí Max).

„V Rusku mají dnes podnikaví lidé možnosti, o kterých se vám v Čechách může jen zdát,“ říká hrdě keramik. „Kromě dílny v protileteckém krytu máme ještě druhou, v areálu velkého a dosud neprivatizovaného strojního závodu. Všechno stojí na osobních známostech.“ Max se považuje za idealistu, nejde mu prý jen o peníze, chtěl by „navázat na bohatou tradici ruské keramiky a dekorativního umění“.

Čert ví, zda a komu musí platit za ochrannou ruku nad svým podnikem – on sám se o těchto věcech nechce bavit. Rozhodně už podle Maxe pominulo divoké období, kdy se výpalné vybíralo přímo na ulici (to se dělo hlavně po ruské měnové krizi v roce 1998). Tomu, že podnikatelé jako on neplatí daně, však lze věřit. Jeden krejčí mi podobně vysvětloval, že jeho dílna by daně neunesla, neboť musí přednostně uhradit úplatky spojené se zavedením firmy a s distribucí zboží na trh.

Jeden z nejokatějších projevů divokého podnikání však moskevská radnice přece jen zčásti zkrotila. Totiž obří tržiště, na nichž lze sehnat zboží v neuvěřitelném množství, rozmanitosti a láci (třeba značkové cigarety jsou tu o polovinu levnější než na Západě). Království pirátských kompaktních disků „Garbuška“ ještě před čtyřmi lety sídlilo stejně jako mnoho dalších tržišť s nelegálním zbožím pod širým nebem, v moskevském parku Fili. Kompaktní disk lisovaný nejspíše v jednom z nelegálních podniků kdesi za Moskvou bylo tehdy možné koupit za 60–80 rublů (= 60–80 korun). Dnes moskevská radnice zatlačila Garbušku pod střechu jedné bývalé továrny a trhovci jí odvádějí část výdělků. Možná platí i někomu jinému, každopádně kompakty – stejně pirátské, jako bývaly – podražily na 100–150 rublů. Snad zde stojí za to připomenout zprávu ruských novin, podle níž je manželka moskevského starosty Jurije Lužkova považována za nejbohatší ženu v Rusku.

I ty můžeš být rekrut

Pokud se česká mládež baví u piva po hospodách, jejich ruští vrstevníci si to nemohou dovolit. V centru Moskvy se prakticky nenajde lokál, který by byl poflakující se mládeži finančně dostupný. Cena šálku kávy v nablýskaných kavárnách (na jinou v centru ani nenazíté) se pohybuje kolem 150 rublů, pivo se běžně točí za 60–70 rublů, vařený krab dovezený z Kamčatky přijde na 6000. Podniky jsou zkrátka vyhrazeny pro městský patriciát. Když se proto na jaře udělá teplo, mladí lidé vyrázejí s lahví v ruce na bulváry, obléhají parky, moskevské dvory a dětská hřiště, v zimě okupují průchody v okolí stanic metra a nahřívají se v proudech teplého vzduchu z podzemí. Občas se k nim přidá i důstojně vyhlížející inženýr, úředník nebo méně úspěšný podnikatel. Pije se pivo nebo něco tvrdšího. V posledních letech se stáhla úřední smyčka i kolem mládeže – kvůli branným zákonům. Když byl prezident Putin zvolen do druhého funkčního období, schválila Státní

duma (parlament) zákon o prodloužení branné povinnosti. Horní věková hranice pro rekruty se posunula z 27 na 35 let. Dřívější návrh zákona o náhradní vojenské službě byl definitivně stažen z programu, zato je vojenským úřadům opět povoleno odvádět vysokoškoláky i během studia (tato praxe byla za Putinova předchůdce Jelcina zrušena). V akademických kruzích se proslýchá, že toto opatření postihne především humanitně zaměřené studenty, jejichž obory jsou na rozdíl od oborů techniky, přírodovědy, medicíny či práva považovány za méněcenné. Jaša, který složil státnice z lingvistiky a chystá se na doktorandské studium, se pro jistotu celé léto skrýval na venkově, „lovení“ čerstvých absolventů je podle něj běžná záležitost. „Se svým židovským jménem a rysy bych také vojnu nemusel přežít,“ vysvětluje stručně své obavy.

Problémy s vojnou měli či mají prakticky všichni mí známi v odvodovém věku. Kost’a, který pracuje u ochranky v jedné z moskevských galerií, to vyřešil úplatkem: „V Moskvě to není takový problém, stačí se obrátit na organizace, které odvedencům nabízejí právní pomoc.“ (Vagóny moskevského metra jsou skutečně oblepené inzeráty nabízejícími právní pomoc mladým odvedencům, o ceně však mlčí a nechtěl ji říct ani Kost’a.) Není třeba zdůrazňovat, že vojenská služba má v Rusku podstatně jiný charakter než v evropských zemích. Více než třetina odvedenců se vrací do civilu s trvalými fyzickými či psychickými následky a v armádě je vysoká úmrtnost. Jiný z mých známých, pětadvacetiletý truhlář Vova, proto kvůli vojně simuloval sebevražedné sklony a nechal se hospitalizovat v psychiatrické léčebně. Na tamní pobyt vzpomíná nerad, prý tam do něj cpali stejné medikamenty jako do „opravdových“ pacientů. Přibývá vzdělaných mladíků, kteří raději hledí vycestovat úplně ze země. Živí se pak na Západě třeba jako lektóři rusistiky na některé katedře, dokud se nedostanou za hranici odvodového věku – i po návratu jim ovšem hrozí popotahování. Úřady v posledních letech přitvrdily a bedlivěji zkoumají, zda mládenci v odvodovém věku vydat cestovní pas. Zásobárnou vojáků však zřejmě zůstane především chudý ruský venkov, nikoli Moskva. Putinovo ministerstvo obrany nedávno rozjelo nenápadnou, zato rozsáhlou náborovou akci s cílem vytvořit akceschopnou profesionální armádu.

Apatičtí, hippies a radikálové

Život na vysoké škole proměnily i Putinovy ekonomické reformy. Nedávno byl přijat zákon, který dává univerzitám možnost zrušit přijímací zkoušky a od studentů vybírat školné. Až dosud byl počet platících studentů omezen kvótou, nyní to může být i 100 %. Pravda, v atmosféře všudypřítomné korupce platili i ti, kdo skládali přijímačky, a to „za přípravu“ svým budoucím univerzitním kantorům. „Za to přece nemohou pedagogové, ale stát, který se špatně chová. Copak můžete chtít od profesora s platem 50 dolarů měsíčně, aby byl zásadový?“ hájil loni na jaře své kolegy rektor Moskevské univerzity. Podle mých známých se ale zásadoví pedagogové občas našli a díky jejich slušnosti bylo do bezplatného studia přijímáno mnoho mladých lidí z provincie.

Placené studium dovedla k dokonalosti mladá podnikatelka Natálie Nestěrovová, již se před pár lety podařilo neznámo jak získat akreditaci ministerstva školství pro provozování soukromé vysoké školy. Její Univerzita Natálie Nestěrovové vybírá za přijetí, za každý z osmi semestrů studia a za státnice, zato se však podle moskevských vysokoškoláků nemusí student v posluchárně ani ukázat a zkoušky jsou čistě formální. Jinými slovy, pokud takovému Ivanu Ivanychi ze středního Povolží zaplatí otec studia u Nestěrovové, mládenec získává čtyři roky volného času a moskevskou registraci navrch. Není divu, že služeb této školy využívají ročně tisíce mladých lidí a její pokladna se utěšeně plní.

Vyptával jsem se často vysokoškoláků, jestli si umí představit, že by se pustili například do vydávání studentského listu, který by kritizoval poměry na jejich univerzitě nebo v Rusku obecně. „To by děkan nedovolil,“ zněla obvyklá odpověď. Naprostá politická či společenská neangažovanost a dobrovolné přijímání submisivní role, do které vysokoškoláky manévruje hierarchický univerzitní systém zděděný z dob Sovětského svazu, vytváří z průměrného studenta mdlé a apatické stvoření, které nevidí dál než do sborovny. Mají koneckonců důvod: přílišné vybočení z řady by je mohlo zastavit v kariérním postupu až k vysněnému postavení bohatého Moskvana. Takový „patricij“ s dobrými známostmi si totiž pak může žít víceméně jako občan svobodného státu, umí se vykoupit z armády, sehnat výnosné místo, cestovat do ciziny. Na svobodomyslnou mládež narazí cizinec spíš mimo akademickou půdu. Poměrně velké množství mladých Moskvanuů se například zhlédlo v hnutí hippies. Za nic na

světě by nešli na vojnu, jezdí do přírody, kouří marihuanu (za což hrozí několik let nepodmíněně) a své trochu elegantní, trochu extravagantní oblečení nakupují v second handech, k čemuž by se snížil jen málokterý jiný mladý Rus. Zdaleka ovšem nejsou tak průrazní jako američtí hippies 60. let.

Radikálnější naladěná mládež končí spíš v organizacích s komunistickým, velkoruským, nacionálním či rovnou fašistickým programem. Nejrozpornější z těchto spolků, Nacionál-bolševickou stranu, vede známý spisovatel Eduard Limonov (jeho nejslavnější kniha To jsem já, Edáček vyšla i česky). Kvůli jeho pověsti buřiče byla celá strana dlouho brána jako částečně recesistický podnik. V moskevském intelektuálním prostředí je navíc spisovatel považován za prvního „Putinova vězně svědomí“, neboť v letech 2000–2003 seděl ve vězení za nedovolené ozbrojování. U leckoho také budí sympatie radikální přímé akce limonovců proti Putinovi, nedávno například se svou demonstrací proti „návratu carismu“ obsadili část Kremlu, pravda vyhrazenou pro výstavní činnost. Spisovatelových xenofobních vizí (Limonov například vyzývá k opětovnému obsazení „blízkého zahraničí“, tedy bývalých zemí SSSR) už se však ujali obratní straničtí funkcionáři a politrukové a rozpracovali je v celou ideologii. Nacionál-bolševická strana je dnes skutečně tím, co má v názvu.

Zachraňte Muzej kino

Po zvolení Vladimira Putina do druhého funkčního období bylo zákonem omezeno shromažďovací právo. To znamenalo například konec pravidelných manifestací u sochy Majakovského, protestujících proti postupu armády v Čečensku. V posledních několika měsících se přesto uskutečnila jedna pozoruhodně spontánní akce, kdy na Tverský bulvár vyšly stovky lidí – včetně těch, kteří na demonstrace obvykle nechodí.

Oč šlo? O takzvané Muzeum kinematografie, sídlící ve věžáku nedaleko stanice metra Krasnopresěnskaja. Toto „Muzej kino“ je jakýmsi klubovým multikinem: využívá nesmírně bohatých zdrojů moskevského filmového archivu a denně promítá pět až deset kvalitních filmů. Díky kontaktům v zahraničí nabízí Muzej kino také to nejlepší z mezinárodní filmové produkce (mimo jiné promítá desítky českých filmů ročně). Ale stovkám jeho fanoušků nejde jen o to zajít si levně do kina. Konají se tu také semináře, debaty s režiséry, herci, filmovými teoretiky z celého světa. Je to zkrátka jedna z mála kulturních institucí s vynikajícím programem na světové úrovni, která je zároveň cenově dostupná i mladým lidem bez rozdílu postavení. Teď se ovšem ocitlo ve fatálním ohrožení.

Na budovu mělo zálsuk sousední komerční multikino, zahájilo právní spor a přibližně před půl rokem pravomocně vyhrálo. Ruský stát a moskevská radnice, kteří se jinak pletou do všeho, pro udržení svobodného kulturního centra nehnuly ani prstem, ačkoli zástupci kina na všechny strany rozesílali prosby o levné náhradní prostory. Hrozba, že se Muzej kino ocitne na ulici, však vyburcovala celou kulturní Moskvu. Petici za záchranu podepsaly tisíce Rusů, připojily se i hlasy ze zahraničí a řada známých osobností z oblasti filmu. (Nikoli ovšem česká ambasáda. Na můj dotaz, jestli hodlá něco udělat pro instituci, která mimo jiné intenzivně a pravidelně propaguje českou kulturu, mi jeden z diplomatů v neoficiálním rozhovoru odpověděl: „Dokážete si snad představit, že by se Rusko zastávalo nějaké české kulturní instituce?“)

Zábor kina byl po protestech prozatím odložen a konečně rozhodnutí padne až za dva roky, kdy podniku vyprší právo k užívání budovy. Dost možná bude osud jednoho ostrůvku svobodomyslné kultury jakýmsi lakmusovým papírkem, zda a nakolik do roku 2006 postoupí v Rusku politika utahování šroubů.

Zavládl tam pocit bezpečí a pořádku, říká ruský hudebník a skladatel Alexander Khristianov (34)

Může si člověk po návštěvě Moskvy udělat alespoň přibližný obrázek o životě v Rusku?

Moskva je úplně specifická. Je sice formálně hlavním městem Ruska, ale fakticky je samostatným státem. Řekl bych, že oproti ostatním částem země je ve všech ohledech nejméně o sto let napřed. Dokonce ani další velká a úspěšná ruská města, Petrohrad nebo Nižní Novgorod, se s ní tak úplně nemohou srovnávat. Abyste mi ale dobře rozuměli: mluvím teď především o moskevském centru. Předměstí a okrajové čtvrti jsou trochu jiná kapitola.

Jak velkou proměnou prošla Moskva po pádu

Sovětského svazu?

Rapidní. Nepřišla však hned. Třeba mezi Moskvou z roku 1992 a 1999 nebyl zas tak velký rozdíl. Zato po nástupu Putina k moci přišlo něco jako náhlý skok. Poznat to bylo především na atmosféře. Z ulic najednou zmizela špína a šed', přibýlo v nich policistů a dostavilo se také něco, co se dost těžko popisuje, ale co je možné dobře pocítit – určitý pocit bezpečí a pořádku. Ten má ale i svou odvrácenou tvář. Za obět' mu padl duch svobody a volnosti. Cenzura sice oficiálně neexistuje, je ale patrné, že do kritiky mocných, která byla na sklonku Jelcinovy éry na denním pořádku, se teď nikomu moc nechce.

Ani spisovatelům a umělcům?

Většina z nich by nerada přišla o nejrůznější státní dotace, bez nichž se v dnešní Moskvě svou profesí nemohou uživit. Onehdy jsem třeba v Moskvě slyšel skvělý kvartet. Hrál tak úžasně, že by mohl úspěšně absolvovat turné po nejprestižnějších sálech Evropy. Já ho ale potkal v metru, kde ti zoufalí muzikanti hráli z nouze.

Není paradoxní, že se Moskvané začínají cítit na ulicích bezpečněji zrovna v době, kdy přibývá teroristických útoků?

Abych pravdu řekl, je to pro mě také velkou záhadou. Zdá se mi, že obyvatelé Moskvy zvláštním způsobem otnuli. Pokud dojde k nějaké tragédii, mluví o tom pár dnů a pak se život vrátí do starých kolejí.

Už delší dobu žijete v Praze. Jak ji vidíte ve srovnání s Moskvou?

Lidé jsou tam srdečnější, otevřenější a spontánnější než tady. Je to bezpochyby i město světovější a netrpí provincionalismem tolik jako Praha. Narodil jsem se tam a vyrostl, takže jsem s Moskvou emocionálně velmi spjatý. Ale je to metropole jakoby bez ducha. Chybí tam to, co dělá Prahu zajímavou a umělecky inspirativní: kombinace starobylých domů a chrámů s moderním životem, dech starých časů a téměř hmatatelná přítomnost mnoha generací lidí. Navíc i ta poslední místa, která si ještě v Moskvě

udržují nějakou atmosféru, rychle mizí pod tlakem peněz. Spoustu úchvatných zákoutí a míst, o nichž psal Bulgakov, byste dnes už nenašli. Komunismus sice přežil, odolal tlaku investorů už ale nedokázaly.

Město blahobytu i korupce

Obecná poučka, podle níž v hlavních městech panuje zcela odlišná ekonomická a společenská situace než ve zbytku země, platí všude na světě. Snad nikde ale nedosahuje tento rozdíl tak markantních rozměrů jako v Ruské federaci. Moskva se svými 9 miliony obyvatel představuje sice pouhých 6 % populace, státní kase ale zajišťuje rovnou čtvrtinu veškerých daňových příjmů. Do ruského hlavního města také míří dvě třetiny všech zahraničních investic a na celkovém hrubém domácím produktu se podílí více než 11 %. V tomto ohledu se jí žádná další z 1045 velkých a větších ruských měst ani neblíží. Například druhé nejrozvinutější město federace Petrohrad přispívá k ruskému HDP jen 3,2 %. Obyvatelé ostatních velkých měst se nemohou Moskvánům vyrovnat ani co do životního komfortu (zatímco třeba ve Sverdlovsku vlastní telefon necelých 20 % a v Petrohradě necelých 40 % domácností, v Moskvě je to už více než každá druhá) ani ve výši příjmů. Podle výzkumné zprávy moskevské banky Trojka na samém sklonku devadesátých let dosahoval průměrný roční plat v Moskvě 6122 dolarů na hlavu, zatímco ruský průměr představoval ve stejné době pouhých 1797 dolarů. Dnes je to sice podle údajů Světové banky už 2610 dolarů, poměr mezi hlavním městem a zbytkem země však zůstal víceméně nezměněn. Obyvatelé ruské metropole také mají nejvyšší výdaje – Moskva podle každoročně sestavovaného žebříčku společnosti Economist Intelligence Unit dlouhodobě patří k 15 nejdražším městům světa (loni byla 14.). Hlavní město ruské federace tradičně trápí šedá ekonomika. Podle odhadů britského týdeníku The Economist se na jeho hospodářském výkonu podílí 20–50 %. Další brzdou

rozvoje je rozsáhlá korupce. Organizace Transparency International uvádí, že za úplatky utratí každý tamní občan měsíčně 250 rublů, a v pravidelně zveřejňovaném žebříčku se tak Rusko vždy řadí k nejvíce zkorumpovaným zemím. Letos dostalo na škále, kde nejlepší známka je 10 a nejhorší 0, hodnocení 2,7, a skončilo tak na stejné příčce jako africký Mosambik. Hůře už v Evropě dopadly jen Albánie a Srbsko.

J. Machonin je rusista a redaktor časopisu Babylon.

Autoři: Jan Machonin, Moskva, Josef Greš

Policejní akademií otrásá skandál

Policejní akademie určená k výchově elitních policistů se ocitla uprostřed neúprosné války o ovládnutí klíčových pozic ve vedení školy. Boj dvou skupin vysokoškolských učitelů vyvrcholil letos v červnu při volbě nového rektora. Stížnost na tyto volby nyní řeší ministerstvo vnitra, pod jehož pravomoc Policejní akademie spadá.

PRAHA - "Stížnost vyšetřujeme. Je na stole prvního náměstka ministra vnitra Miloslava Koudelného. Dokud nebude vyšetřování skončeno, nelze podat další informace," potvrdil v pátek pracovník tiskového odboru ministerstva vnitra Petr Vorlíček.

Utajování stěžovatelé tvrdí, že volby rektora byly zmanipulovány. Do hry měli být některými profesory a docenty zataženi i studenti. "Hlavně ze čtvrtého ročníku," řekl zdroj, který nechtěl být jmenován. Informaci nebylo možné potvrdit, protože ministerstvo vnitra vše okolo skandálu na akademii utajuje.

Stěžovatelům se dále nelíbí, že rektorem akademie byl zvolen profesor Jiří Straus z katedry kriminalistiky, který

porušil autorské právo opisováním z děl jiného autora. "Tento problém vznikl nedopatřením při psaní učebnic. Ohradil se proti tomu profesor Jan Musil, který je nyní ústavním soudcem. Veřejně jsem se několikrát panu Musilovi omluvil a mimosoudně jsem se s ním vyrovnal," odpověděl v pátek Straus.

Uvedl, že do nové funkce dosud nebyl jmenován prezidentem Václavem Klausem, takže funkci rektora akademie stále vykonává Hana Bartošová.

Zápas se starým vedením

Rektorka Bartošová sdělila, že volba rektora proběhla řádně. "Alespoň podle zápisu akademického senátu. Pro kolegu Strause se vyslovalo 15 z 18 členů senátu. O stížnosti na volby nevím. O podezření z porušení autorského práva kolegou Strausem vím. Nevím však, jak rozhodl soud, takže platí presumpce neviny. Víc se k věci vyjadřovat nebudu," sdělila Bartošová.

Expert akademie na problematiku terorismu docent Marián Brzybohatý označil skandál na akademii za projev zápasu části vysokoškolského sboru se starým vedením.

"Paní rektorka funkci vykonává patnáct let. Nezvolením ji čeká řadová učitelská práce. Personální problémy na akademii jsou složité. K úkolům bude třeba nově přistoupit. Volby byly zcela regulérní," řekl Brzybohatý. Uvedl, že se rektorka Bartošová dopouštěla i prohřešků.

"Vzala s sebou na služební cestu do Saudské Arábie syna, přestože měla možnost jiné volby," poznamenal Brzybohatý. Tyto argumenty odmítl prorektor akademie pro zahraniční styky Vladimír Plecítý.

"Syn rektorky je jazykově zdatný. Pomáhá i v Praze pečovat o zahraniční hosty. Nevím, proč by jeho schopnosti měly být nevyužity jen proto, že je syn rektorky," řekl Plecítý. Jeho zdůvodnění se Brzybohatému nelíbí. "Patří do skupiny okolo rektorky, která se jej snažila prosadit jako svého nástupce ve funkci," dodal.

Studentům se vzájemné skandalizování a nečestné boje o funkce nezamlouvají. "Pravda je, že se nás část pedagogů snažila využít pro své boje o posty. Nejsem sama, komu se to nelíbí. Akademie by nás neměla učit manýrům podrazáků," komentovala dění na akademii studentka. Nepřála si být jmenována. "Studenta není problém potopit a zlikvidovat. Nechci, aby se mi to stalo," dodala.

Pavel Blažek, Právo

JAK FUNGUJE DNEŠNÍ ČESKÁ POLITICKÁ SCÉNA

(technologie politiky v českém postkomunismu)

Motto: „Bez poctivého vyrovnání se s minulostí je budoucnost jen pokračováním starých schémat“.

Pokračování.6/7

Taktika se mění, cíle zůstávají stejné

Hlavním důvodem „opoziční smlouvy“, jak jsem již řekl, bylo prosadit v parlamentu změnu volebního zákona. Poměrný volební systém zajišťuje přístup do sněmovny stranám, které ve volbách dostaly více než pět procent hlasů voličů. Tomu bylo třeba zabránit. Při většinovém volebním systému by se do sněmovny dostali jen zástupci prvních dvou stran, které by dostaly největší procento hlasů. Ty by braly vše. Argumentací byla stabilita vlád vzniklých z takových voleb. „Jejich“ stabilita znamenala zakonzervování výsledků sametové perestrojky. Díky většinovému systému by si všichni, kdo zneužili a využili komunistické perestrojky devadesátých let, „demokraticky“ pojistili svou moc, postavení i majetek. Regulérně, podle takto nastavených pravidel, by po dlouhý čas bez násilí a povstání nešlo jejich monopol narušit.

Na kontinuitu a směřování postkomunistické politiky ukazuje, jak se plynule změnila politická taktika a strategie, když se „zákonnými prostředky“ nepodařilo dosáhnout „ideálního“ duálního pluralitního vzorce parlamentní politiky. Položil se důraz na jiné metody a taktiky.

Garantem uměřenosti a zábranou proti totalitárnímu zneužití výsledků vynalézavosti evropského ducha byl křesťanstvím po tisíciletí vytvářený morální systém a na něj navazující evropská filozofie. Kdykoli v evropské historii byla tato část její tradice a duchovna potlačena nebo ztratila svou sílu, následovalo zneužití a totalitní tendence. Kdykoli ztratily svou sílu ideje křesťanské morálky, vynořovali se diktátoři a zneužívali vymoženosti evropských technologií. Komunismus do hloubky potlačil a poničil morální systém, proto mohli věrozvěstové sametové perestrojky s takovým úspěchem hlásat, že nás spasí „ekonomická reforma“ - změna hospodářské technologie. Výsledek byl jediný a logický. Politika se stala technologií podvodu a směřuje k ovládnání jednou skupinou mafiánů. Privatizace se stala organizovanou loupeží a směřuje k monopolizaci.

Není-li morálka, přestává existovat i pojem pravdy. Záleží na místě, ze kterého problém nazírám. Kdo mne živí a platí, jaké bude mít pro mne důsledky, když pravdu vyslovím a budu na ní trvat. Média, tisk, podávání informací přestávají fungovat jako „hlídací pes“ politiky v demokraciích, jako objektivní komentátor politické, veřejné i hospodářské scény. Jednou z mých nejhorších zkušeností poslanecké a politické kariéry byla stereotypní odpověď, kterou jsem dostával vždy, kdykoli jsem v různých sporech a konfliktech apeloval na hledání objektivní pravdy. Odpověď vždy zněla v tom smyslu, že „objektivní pravda není, každý má svou pravdu“. Tak mi odpovídali lidé zastávající vysoké úřady i funkce i obyčejní kunčofti v hospodě u piva. Tak může bez vnitřního studu a zamyšlení reagovat a projevovat svůj postoj jen společenství duchovně a morálně postižené a nemocné. Nemocné komunismem, kdy bylo riskantní a nebezpečné a osobně neprospěšné mít svůj názor a trvat na něm. Většina těch lidí i po „revoluci“ opakovala to, co bylo obecně přijatým úzusem.

První dva tři roky po „sametovém přesmyku“ bylo možno mít naději ve směřování médií k nezávislosti a nestrannosti. V té době byla příležitost otevřít cestu k objektivní žurnalistice v médiích. Do politické kuchyně, pozadí politických aktivit i jejich nositelů, bylo vidět. V té době se ještě leccos dalo dostat do novin i na obrazovku. Bohužel, nepoznal jsem kolem politiky jedinou osobnost žurnalisty, kterou bych mohl nazvat „novinářem“. Zvláště ostře to bylo vidět na článcích a komentářích z činnosti parlamentu. Parlamentní zpravodajové psali o povrchních, s prominutím, kravinách. Téměř nikdy o příčinách, podstatě toho, co se odehrává uvnitř, jaký je záměr a jaké budou důsledky. Opakují: ty věci byly vidět a daly se s trochou osobního rizika i popsat a zveřejnit. Ovšem i v médiích se odehrál stejný proces, jaký proběhl na scéně politické. Velké množství deníků, které se objevily na „zpravodajském a informačním“ trhu v prvních dvou třech letech devadesátých let, nebyly produktem náhle se zjevivších možností a svobody. Většina z nich, podobně jako množství politických stran, byla založena, aby naředila a rozptýlila možnou převratovou energii. Boom množství deníků a publikačních možností měl zabránit tomu, aby se nevytvořila skupina a redakce novinářů, kteří by trvali na hodnotách a kvalitě své profese a udrželi morální standard.

NOVINY

Na založení novin, vytvoření kvalitního redakčního kádru a uvedení a udržení novin v oběhu jsou třeba velké peníze. Měli je jenom oni, „hybatelé“. Po dobu více než deseti let jsem mohl pozorovat, jak se zpravodajská média vnitřně měnila. Jak se měnil jejich obsah i personál. Měl jsem možnost porovnávat skutečné děje a jejich aktéry s obrazem, jaký byl v médiích předkládán veřejnosti. Mohl bych popsat desítky případů a situací, ve kterých jsem získal zkušenost, jaký byl skutečný zájem o objektivní informace v klíčových politických i hospodářských kauzách. O zájmu novinářů o takové informace i reakce jejich šéfů na ně. „Slušnější“(?) novináři mi občas řekli: „Pane poslanče (později pane doktore), to nám šéfredaktor nedovolí zveřejnit, zvláště ve spojitosti s vaším jménem.“ Jiní viděli a věděli, sám jsem jim skutečnost ukazoval, dokonce i přiznali na místě, že daná věc se skutečně má tak a tak. Přesto napsali a léta píší opak. Nejroztomileji reagoval novinář, který se mne dotazoval v roce 2000, po schválení vydání lesů v Národních parcích obcím, na situaci v Národním parku Šumava. Když jsem mu odpověděl a dodal, že jsem dal výpověď a z parku odcházím, protože u rozkradení Šumavy být nemusím a nechci, chlapec si povzdechnul: „Co já mám dělat, nic jiného neumím“.

Dnes všechna veřejná zpravodajská média informují a předkládají k věření to, co si přeje ten, kdo je řídí anebo platí. S pravdou to má málokdy co společného. „Přirozený společenský výběr“ přetřídil novinářskou a zpravodajskou obec podle kritérií postkomunistického síta. Ti, co zůstali, vědí velmi přesně, co mají a mohou psát. Jak mne přesvědčily některé špičky dnešní „kritické“ žurnalistiky, lépe adaptovaní tomu snad i chtějí věřit.

Od samého počátku devadesátých let se velká politika nedělá v parlamentu a nedělají ji lidé zvolení na určitou dobu ve volbách. Nedělají ji ti, kteří díky svému mandátu a viditelnosti nesou za konkrétní politiku a její důsledky odpovědnost. Dělají ji „hybatelé“. Nikdo z nich nebyl v samém počátku důsledně volán k odpovědnosti za totalitní komunistickou anomálii. Ta anomálie se stala standardní praktikou, její aktéři přirozeně a „legálně“ překročili „úvrat“ převratu a pokračují. Tak, jak kontinuálně pokračoval a pokračuje jejich právní systém i organizační stroj.

Ještě v prvních rocích devadesátých let se do politiky dostalo pár osobností, které chtěly skutečnou změnu a které nebyly uměle mediálně vyrobeny. Ta doba je již dávno pryč a z těch lidí tam již není nikdo. Stejně tak mezi novináři byli někteří se snahou o poctivou objektivní žurnalistickou práci. Již tam také nejsou nebo se poučili a přesně vědí, kde je hranice. Od samého počátku „sametu“ byla patrná snaha vyrábět politiku i politiky „via media“. Do popředí politiky i politických stran se nedostávaly osobnosti tím, že se samy prosadily uvnitř svých stran. Většinou je „coby osobnosti“ v médiích vyráběl někdo jiný. Ten, kdo jim prostor na obrazovce či na stránkách tisku dal. Celá dnešní česká politická „špička“ je tvořena takto vyrobenými osobnostmi. Viděl jsem výrobu těch lidí, znám jejich osobní kvality. I kdybych chtěl, nemohu brát dnešní politickou reprezentaci českého státu vážně.

Pro to, jak se postkomunistický mocenský systém stále více řídí osvědčenou zásadou „účel světi prostředky“, svědčí metody, které užívá k prosazení své ústřední politické mety – redukci parlamentní plurality na dva subjekty. Většinový systém se nepodařilo parlamentním procesem a zákonnou formou prosadit. Plynule se tedy přešlo na metody pololegální nebo nelegální a mediální manipulaci.

Již jsem napsal, že Unie svobody byla založena s jasným úmyslem vymazat volební elektorát voličů volících intelektuálně orientovanou pravicovou stranu. Do čela Unie byli při jejím vzniku „vlozeni“ lidé, z nichž jediný nemohl působit na voliče věrohodným dojmem. Nebo se mýlím – mohli snad Jan Ruml, Vladimír Mlynář, Ivan Pilip, Karel Kühnl, Mareš, Pelc a další působit jinak než nevěrohodně? Svůj úkol a roli splnili dokonale. To, co se dnes odehrává, je jen vyvrcholením předem připravené politicko-mediální hry. Ještě se budou muset hlavní aktéři a reprezentanti za pomoci médií navzájem zamazat a pomazat, aby byl výsledek jistý a „věrohodný“. Budete-li více pozorní, s jistým odstupem zjistíte, že hlavní aktéři nepřišli zkrátka a jejich existence je zajištěná.Kdybych stejnou hru nezažil a neviděl kolem likvidace ODA, mohl bych být napadán, že si vymýšlím.

„Uložení“ Miloše Zemana do umělého spánku na Vysočině a prosazení Vladimíra Špidly do čela ČSSD mělo podobný účel a záměr. Jednoho z klíčových hráčů „perestrojky“ uložit do zálohy pro případnou prezidentskou kandidaturu. Vladimírem Špidlou, kterého šlo bez velké námahy mediálně odpravit a předložit divákům jako směšnou a podivnou politickou figuru, zahájit proces

zpochybnění a diskreditace sociální demokracie. Vyjádření Miloše Zemana již při navržení Špidly za svého nástupce k tomu bylo úvodem.

Prezidentská volba v roce 2002 byla pokračováním metodiky zmíněné politické hry. Scénář volby prezidenta byl člověku zasvěcenému do tajů a principů postkomunistické politiky předem jasný. Přijatá Ústava významně ztížila rychlé ovládnutí parlamentní politické scény postkomunistickou mocenskou skupinou. Jde to obtížně a s obstrukcemi, a to díky pravidlům a zpětným vazbám, které se nám podařilo při její kodifikaci prosadit. „Hybatelé“ nastoupili delší, složitější cestu, snaží se obsadit klíčové úřady a instituce svými lidmi. Dlouho před prezidentskou volbou bylo jasné, že cílem je dosadit do této funkce Václava Klause. V záloze byl připraven spící Miloš Zeman. Všichni kandidáti předtím předloženi byli specifictí předtanečníci této „normalizační“ hry. (Zájemci si mohou najít na Neviditelném psu mé texty – „Prezidentská volba - smutná parodie“ a „Václav Klaus, hlavní pretendent role českého prezidenta“.) Zklamání Miloše Zemana po neúspěšné volbě asi bylo opravdové, „hybatelé“ dali přednost spolehlivějšímu klonu. Zvolení Václava Klause je možno považovat za významný normalizační krok. Roztomilé je jeho dnešní přiblížení se lidu i laskavý úsměv krokodýla.

Stejně logickým krokem byla i výměna většího počtu ústavních soudců a jmenování Pavla Rychetského za člena Ústavního soudu a jeho následné zvolení předsedou této politiky významné ústavní instituce. Pavel Rychetský byl před rokem 1989 právníkem pražského bytového družstva Rozkvět – to v bytovém družstevnictví znamenalo totéž, co v zemědělském Slušovice. Rychetský byl jedním z klíčových koní sametové perestrojky. Nemohu zapomenout, jak nás na podzim 1990 přišel do klubu Občanského fora v České národní radě, coby federální ministr spravedlnosti, přesvědčovat o nezbytnosti právní kontinuity a o tom, že komunisty nelze zakázat – mají přece lidská práva.

V Třešticích 31. března 2004

Čestmír Hofhanzl *Pokračování příště.*

O du některých českých obchodních názvů

Albert - po svém zakladateli Albertu Heijnovi (viz Svět - Ahold)
Barum - s výrobou pneumatik začal v Otrokovicích už ve 20. letech Tomáš Baťa. V roce 1945 vznikl sloučením tří velkých gumáren Baťa-Rubena-Matador (a z jejich prvních písmen) podnik Barum.

Čedok - Československá dopravní kancelář, Albatros ve znaku symbolizuje dálky. Tento pták totiž dokáže přeletět i oceán
ČKD - zkratka Českomoravská-Kolben-Daněk skrývá i jména dvou významných českých průmyslníků: Emila Kolbena a Vincence Daňka

ETA - zkratka "elektrotechnické aparáty". Původně nesla firma, kterou založil podnikatel Jan Prošvic v roce 1943, značku ESA (Elektrotechnická akciová společnost). Od roku 1950 do 1996 se firma jmenovala ELEKTRO-PRAGA Hlinsko.

FAB - firma navazuje na výrobní a obchodní tradice společnosti s názvem "Továrna na železné zboží Fáborský - Šeda", kterou založili Alois Fáborský (odtud FAB) a František Šeda v roce 1911.

Hamé - slovo Hamé ve staroirštině znamená "domov"

JAWA - počáteční slabiky - Janeček-Wanderer. Český technik a průmyslník František Janeček se v polovině 20. let minulého století rozhodl vyrábět motocykly. Licenci na jejich výrobu zakoupil od německé firmy Wanderer.

Karosa - jméno se zřejmě odvozuje od zaměření firmy. Po znárodnění v roce 1948 dostala společnost s názvem "První východočeská výroba kočárů Josefa Sodomky" nové jméno "Karosa, továrna na karoserie a vozy, národní podnik."

Koh-i-noor - slovo pochází z perského Kóhe-núr (hora světla). Název nesl slavný indický diamant, který po dobytí Pandžabu Brity získala britská královna Viktorie.

Kenvelo - původně Himi´s Jeans po svém zakladateli, kterým je Dany Himi. V roce 1995 se firma rozhodla pro změnu názvu. Manažeri ale nebyli schopni dohodnout se a při poradách se nejčastěji ozývala slova "ken" (hebrejsky ano) a "lo" (hebrejsky ne). Tak vzniklo jméno Kenvelo (ano a ne).

Madeta - vychází z počátečních písmen "Mlékařské družstvo táborské", které vzniklo v roce 1902 v jižních Čechách.

Mattoni - nese jméno Heinricha Mattoniho, který v roce 1867 začal obchodovat s karlovarskou minerálkou. První "mattonka" pocházela z Ottova pramene.

Paramo - z prvních písmen slov Pardubická rafinerie minerálních olejů

Setuza - jméno firma, která se proslavila hlavně výrobou mýdla "s jelenem", dostala po roce 1946 zkrácením slov Severočeské tukové závody

Solo - jméno slavné české sirkárny znamená jedinečný, jediný nebo unikátní

Škoda Auto - firma začínala pod značkou Laurin & Klement, v roce 1925 se spojila s firmou Škoda Plzeň. Té dal jméno český technik a podnikatel Emil Škoda, který původní Valdštejnovy strojírny v Plzni koupil od hraběte Valdštejna a následně přejmenoval.

Šudova víťezná série nekončí, knokautoval Gruzínce Ochanašviliho

Vítězná série českého profesionálního boxera Luboše Šudy pokračuje. Osmadvacetiletý bývalý mistr světa v kickboxu knokautoval v nedělním pražském duelu Leriho Ochanašviliho z Gruzie a souboj o titul mezinárodního mistra organizace E.B.A. v těžké váhové kategorie do 90,71 kg ukončil předčasně již v šestém kole. O dvě kola dříve byl přitom sám počítán a vypadalo to, že poprvé v kariéře odejde z profiringu poražen.

Šuda se však s nápoem Ochanašviliho vypořádal, dokázal čtvrté kolo doboxovat, ustál i následné tvrdé údery a v šestém kole nekompromisně zaútočil. Po jeho prvních ranách a počítání se ve Španělsku žijící gruzinský borec ještě postavil zpět na nohy, ale následná smršť v podání českého borce duel předčasně ukončila v jeho první polovině.

Boxer z Kralup nad Vltavou se tak stal držitelem dočasného titulu organizace E.B.A. a obhájil právo utkat se o klasický titul toho spolku s Rusem Pavlem Melkomjanem. Ten se měl podle původních plánů uskutečnit již dnes, ale pro zdravotní indispozici člena německé stáje Universum byl přeložen. Podle současných plánů by se měl uskutečnit v Praze 3. prosince.

V druhém vrcholu večera porazil v pražském hotelu Hilton Roman Kracík polského boxera Lukasse Rusiewicze 3:0 na body a stal se premiérovým držitelem pásu pro mezinárodního mistra České republiky v těžké váhové kategorii.

ČTK

Hokejisté Pardubic pod Martincem opět vyhráli, trefil se i Hejduk

Hokejisté Pardubic vyhráli i v druhém utkání pod vedením trenéra Vladimíra Martince. Na výhře 3:1 v Karlových Varech se podílel brankou i kanonýr Colorada Milan Hejduk, který až v osmém utkání nového ročníku extraligy prolomil střelecké prokletí.

Západočeši měli vynikající úvod. Lipianský zatáhl puk po pravé straně, přesně našel najíždějícího obránce Kutláka, který tváří v tvář brankáři Pardubic Lašákovi nezaváhal a poslal puk nad jeho lapačku. Ve čtvrté minutě zahrozili pardubičtí Bulis s Hejdukem, ale brankář Šmíd byl na místě. Na začátku osmé minuty šel na trestnou lavici za sekání karlovarský Skuhravý a pardubická přesilovka pět na čtyři se změnila na jedenáctivteřinovou pět na tři, ovšem nic se nestalo. Jednadvacetivteřinovou výhodu pěti proti třem měli také Karlovarští, ale rovněž ji nevyužili.

Ve 13. minutě zamotal hostům hlavu Krátoškův útok, ale střelecky se neprosadil. Během devětapadesáti vteřin však hosté stav otočili. V 16. minutě východočeský tým vyrovnal, když nejprve propásl slušnou příležitost Hemský, ale domácí nebezpečí nezažehnali a vzápětí skóroval Novotný. Potom ujel karlovarské obraně po Mudrochově vysunutí Petr Sýkora a upravil pod tyčku na 1:2. Na konci 19. minuty ležícího Lašáka nepřehodili Lipianský ani Tomík.

Ve druhé minutě druhé třetiny nastřelil pardubický Rolínek tyčku a ve 32. minutě Bulis boční tyčku. Na opačné straně kluziště se prodral před branku Petr Kumstát, ale byl tvrdě atakován a nemohl zakončit. Ve 33. minutě si karlovarský brankář Šmíd dvakrát poradil proti Průchovi. Jinak hosté i ve druhé třetině udržovali tempo ze závěru první třetiny a měli puk častěji na hokejkách.

V závěrečné třetině přibýlo nervozity a vyskytly se první menší šarvátky. Zato ubylo šancí a ve 47. minutě po vyloučení domácího Skuhravého nalétaly na led plastové lahve a domácí Michal Dvořák a Alinč vyfasovali desetiminutové tresty za nesportovní chování. Hosté v přesilovce pět na čtyři domácí obranu dokonalou kombinací rozebrali - akci zakončil Hejduk. V 50. minutě ještě Lašák zneškodnil střelu Petra Kumstáta a hosté si vítězství bez potíží uhlídali.

Výsledek:

Energie Karlovy Vary - Moeller Pardubice 1:3 (1:2, 0:0, 0:1)

Branky a nahrávky: 2. Kutlák (Lipianský) - 16. Novotný (A. Hemský), 17. P. Sýkora (Mudroch), 49. Hejduk (Mikeska, Havíř). Rozhodčí: Venglář - Čech, Machálek. Vyloučení: 5:4, navíc M. Dvořák, Alinč (oba Vary) oba 10 min. Využití: 0:1. Diváci: 3550.

Sestavy:

NOVINY – Sport

Karlovy Vary: Z. Šmíd - Bauer, J. Polák, Kutlák, Ptáček, Krajiček, Hlavačka, Suur - Milan Procházka, Alinč, M. Dvořák - Tomík, Lipianský, Hurtaj - Petr Kumstát, Skuhravý, Kraus - Košťál, Krátoška, Míka. Trenéři: Pazourek, Rulík.

Pardubice: Lašák - Snopek, Mudroch, Novotný, Pácal, Linhart, Havíř - A. Hemský, Dopita, T. Blažek - Hejduk, Mikeska, Bulis - P. Sýkora, Rolínek, Korhoň - Kolář, Koukal, Průcha. Trenéři: Martinec, Šejba.

ČTK

Hokejisty Sparty vyhráli v Jihlavě 5:0 a vedou extraligu

Tři góly vstřelené už v první třetině rozhodly o vítězství extraligových hokejistů Sparty v Jihlavě. Domáci se sice v dalším průběhu utkání snažili vykřesat naději na zvrat, ale kvůli mizerné koncovce už favorizovaného soupeře příliš nepotrápili. Naopak inkasovali v závěrečné části další dvě branky. Sparta tak vede soutěž o skóre před Zlínem.

Sparta nastoupila oslabena o beka Melichara a útočníky Nedvěda, Marka, Hlaváče, Kotrlu a Tona, ale vstup do utkání se jí vydařil. Úvodní gól vstřelila v 5. minutě, kdy přesilovku využil po Řezníčkově přihrávce Kratěna. Jihlavě se podobná možnost naskytla dokonce třikrát po sobě, dvakrát však v početní převaze neuspěla a potřetí dokonce sama inkasovala. Špatnou rozehrávku gólmana Suchana zachytil Schnábel, našel Výborného a jedna ze zámořských posil Pražanů zvýšila náskok Sparty na 2:0.

Nešťastný Suchan vzápětí putoval na střídačku a do jihlavské branky se postavil jeho náhradník Hronek. Ten však uhájil čisté konto jen tři minuty - po průniku Šindela jej překonal Kašpařík. Druhá třetina se odehrála ve znamení optické převahy Jihlavy, všechny šance domácích hráčů však zůstaly nevyužity. Sparta vsadila na údržbu a do výraznějších příležitostí se s výjimkou přesilovek nedostávala.

Domácím se největší šance naskytla na přelomu druhé a třetí části: po vyloučení Chabady a Dobroně hráli pětasedmdesát sekund přesilovku pěti proti třem, jenže bez kýženého efektu. Pražané naopak v závěru znovu trestali a dvěma krásnými góly své vítězství ještě zvýraznili. Nejprve prostřelil Hronka v 53. minutě dělovkou Procházka a po chvíli dal výsledku definitivní podobu pohotovou tečí Pilařovy rány Chabada.

Výsledek:

Dukla Jihlava - Sparta Praha 0:5 (0:3, 0:0, 0:2)

Branky a nahrávky: 5. Kratěna (J. Řezníček, D. Výborný), 15. D. Výborný (Chabada, Schnábel), 18. Kašpařík (Šindel, D. Vrbata), 53. L. Procházka (Broš), 57. Chabada (Pilař, J. Řezníček). Rozhodčí: Smeták - Lederer, Gebauer. Vyloučení: 7:7, navíc Mareš (Jihlava) 10 min. Využití: 0:2. V oslabení: 0:1. Diváci: 6500.

Sestavy:

Jihlava: Suchan (15. Hronek) - Ficenc, Buzek, Kuchyňa, Dobrovolný, Punčochář, Devečka, Zajac, Malena - A. Padělek, Bakus, Rytnauer - Čachotský, Mareš, P. Altrichter - V. Polák, Vala, Verčík - Hlouch, Jantovský, Šmarda. Trenéři: Fiala, Vlč.

Sparta Praha: Bříza - J. Řezníček, Dobroň, Richter, L. Procházka, Jan Hanzlík, Pilař, Schnábel - Chabada, Broš, Netík - Kratěna, D. Výborný, Dragoun - Kašpařík, Šindel, D. Vrbata - Olesz. Trenéři: Lener, Gudas, Jelínek. ČTK

Trenčín a Slovan vyhrali vonku 8:1, v Nitre sa zrodil bezgólový výsledok

Celkovo 33 gólov padlo v nedeľňajšom 8. kole slovenskej hokejovej extraligy. Zhodné debakle 8:1 uštedrili svojim hostiteľom hráči Trenčína a Slovana. Dukla vyhrala v považskom derby v Dubnici a belasí deklasovali Liptovský Mikuláš. Na čele tabuľky zostal Zvolen po triumfe 7:4 nad Skalicom. Do extraligy naskočili dvaja noví hráči z NHL. Za Zvolen nastúpil Vladimír Országh a za Poprad obranca Radoslav Suchý a aj jeho zásluhou sa v Nitre zrodila bezgólová remíza.

HKm Dynamax Nitra - HK Tatravagónka ŠKP Poprad 0:0 po predĺžení

- Vylúčeni**: 5:10, presilovky: 0:0, oslabenia: 0:0, rozhodovali: Mihálik - Galamboš, Horínek, 3501 divákov
- Nitra**: Fikrt - J. Kováčik, Strapko, Petrina, Vlč, B. Majeský, Gábriš, P. Slovák, Socha - Ľ. Kolník, Kollár, G. Saliji - Vozdecký, M. Štefanka, Čacho - Poljaček, Mihálik, T. Chrenko - Pupák, Podstavek, S. Saliji

- Poprad**: Kožuch - Fabián, Javín, Klepáč, Suchý, M. Turan, Jurčo - Škovira, Halaj, Pavličko - Ihnačák, Faith, Kubenko - Jurínyi, Slaninák, Žemlička

V prvej tretine sa hral rýchly hokej s množstvom gólových príležitostí domácich hráčov, no divákom sa im roztlieskať nepodarilo. Druhá časť stretnutia sa hrala v rovnakej fazóne. V 31. min mal najbližšie ku gólu domáci Kováčik, no trafil iba žrdku popradskej brány. V poslednej tretine začali lepšie hostia, niekoľkokrát zavarili pred Fikrtom. Domáci sa však spamätali, ale gólovo sa presadiť nedokázali. Nerozhodlo sa ani v predĺžení, a tak sa pod Zoborom body delili.

Rudolf Uličný (tréner Nitry): "Zápas mal dobré tempo, vypracovali sme si množstvo gólových príležitostí, no s realizáciou to bolo horšie. Navyše sme nezužitovali ani presilovku piatich proti trom. Dvaja naši hráči hrali s prechladnutím a Vozdeckému chýba herná prax. V budúcnosti od neho očakávam viac."

Ján Faith (tréner Popradu): "Vedeli sme, že domáci hrajú dobrý hokej, navyše majú dobrú podporu v divákoch. Myslím si, že diváci videli slušný zápas so spravodlivým výsledkom. Čo sa týka našich posil, Suchého so Škovirom, bol to ešte len ich prvý zápas, a tak verím, že sa budú zlepšovať."

HKm Zvolen - HK 36 Skalica 7:4 (2:2, 2:2, 3:0)

- Góly**: 11. Paciga (Rajčák, Török), 15. Rajčák (Paciga, Török), 39. Cibul'a (Országh, Šechný), 40. Rajčák (J. Čierny, Török), 46. J. Čierny (Rajčák, Török), 56. Országh (Jasečko), 59. Klouda (Harabín, L. Čierny) - 14. M. Ivičič (Flamík, Zálešák), 18. J. Mrena (Kučera), 26. M. Ivičič (Jarolín, Hartmann), 30. Flamík (Hartmann, Zálešák) Vylúčeni: 5:4, presilovky: 1:2, oslabenia: 0:1, rozhodovali: Reiber - Tvrdoň, Pavlovič, 2021 divákov
- Zvolen**: Ševela (18. Križan) - Jasečko, Štork, L. Čierny, Harabín, Škuta, Velebný - Orzágh, Šechný, Weissmann - Plavuch, Voskár, Igor Majeský - J. Čierny, Klouda, Cibul'a - Paciga, Rajčák, Török
- Skalica**: Kučera - M. Ivičič, Flamík, Bukna, R. Sloboda, Komárek, D. Galvas, Stehlík - Zálešák, Jarolín, Hartmann - Lišťák, J. Mrena, Čársky - T. Višňovský, Kelner, Prošvic

V kvalitnom zápase sa v drese HKm predstavil i Vladimír Országh. Domáci sa dostali do prvej veľkej šance v 4. min v oslabení, ale Klouda Kučeru neprekonal. O tri minúty neskôr nepremenil samostatný nájazd Rajčák. Až v 11. min sa prvýkrát rozvlnila sieť za chrbtom brankára Kučeru, to vtedy, keď Paciga blafákom dostal domácich do vedenia. Skaličania však o tri minúty vyrovnali. Vzápätí ale Rajčák nakorčuľoval do prázdneho priestoru a opäť dostal domácich do vedenia. V 18. min domáci dobýjali Kučerovu bránu, on ale vyhodil puk na Mrenovu hokejku a ten z diaľky poslal puk do zvolenskej brány. Po tomto góle brankára Ševelu vymenil Križan. V úvode druhej tretiny prenikol pred súperovu bránku Országh, ale ani on neskóroval. V 26. min sa opäť dostal k slovu M. Ivičič, a po jeho góle hostia viedli 2:3. V 28. min zobral Országh puk Višňovskému na červenej čiare, ale samostatný nájazd nezužitoval. Hostia využili presilovku a Flamík zvýšil na 2:4. V záverečnej tretine domáci obrátili vývoj skóre, keď najskôr Rajčák vyrovnal a o tri minúty Jozef Čierny dostal Zvolen do vedenia. Hľadiško zaburácalo, keď skóroval Vladimír Országh. Siedmym gólom zavŕšil kvalitné stretnutie Klouda.

Ján Jaško (tréner Zvolena): "Štyridsať minút sme sa len motali, s našou formou a výkonnosťou to nemá nič spoločné. Len 20 minút sme hrali hokej, na aký sme zvyknutí. Je dobré mať v tíme hráča z NHL, ktorý mužstvo vyburcuje, aj keď to samozrejme nie je len jeho zásluha. Som rád, že sme nakoniec dali góly, lebo toľko samostatných nájazdov sme nemali dokopy v doterajších siedmich kolách."

Milan Klement (asistent trénera Skalice): "Dve tretiny to bol celkom dobrý hokej z našej strany. Za stavu 4:2 ako-keby sme sa zľakli víťazstva. Zlom nastal v druhej tretine, keď sme v jej závere dostali tretí gól. Zvolenčania potom zvýšili tempo, a aj keď sme mali zápas dobre rozohraný, posledných 20 minút nám ušlo."

HK Spartak Dubnica - Dukla Trenčín 1:8 (0:4, 1:2, 0:2)

MsHK Žilina - HC Košice 0:4 (0:1, 0:0, 0:3)

MHk 32 Liptovský Mikuláš - HC Slovan Slovnafť Bratislava 1:8 (1:1, 0:1, 0:6)

SITA, fi

No respect

Newspaper comes under fire for corruption reports

By Katya Zapletnyuk
For The Prague Post

Business giant Appian Group is suing *Respekt* for 50 million Kc, claiming a series of stories the investigative weekly newspaper published last year were false and damaging to the company's reputation. Tomas Nemecek, *Respekt's* editor-in-chief, said the company is trying to use its deep pockets to bully a small newspaper into silence in advance of Appian's acquisition of a government-owned coal mine.

Appian, owner of engineering firm Skoda Holding and coal-mining company Mostecka uhelna, wants the court to order the newspaper to stop writing articles claiming that the privatization of Mostecka uhelna in the early 1990s was rigged in its favor. Appian first threatened *Respekt* with legal action at the end of 2003, after the newspaper published an article detailing transactions between the state-owned power monopoly CEZ and Mostecka uhelna, one of its suppliers. The article claimed that in 2000, managers of CEZ paid Mostecka uhelna a 457 million Kc penalty for failing to fulfill its contract requiring it to purchase a certain amount of coal from the mining company. According to *Respekt*, CEZ paid the fine against the recommendations of its lawyers, who said the penalty was not required under the agreement between the two companies.

Shortly after the fine was paid, CEZ's production manager, Jan Krenk, who orchestrated the settlement agreement, accepted a job at Mostecka's parent company, Appian. The newspaper noted the sudden move and reported the conflict of interest due to the fact that Krenk signed off on paying the fine to the Appian subsidiary. "Immediately [after the publication] they said that they would sue us," Nemecek said.

Appian spokesman Radek Stavel responded to the accusation of conflict of interest by saying that in a small economy such as the Czech Republic's, it is not uncommon for top managers to switch companies frequently.

Coincidental timing

Nemecek is convinced Appian is trying to silence his newspaper in order to complete another suspicious privatization deal for coal-mining firm Severoceske doly. Nemecek said the company doesn't want any public criticism that could hurt the completion of the deal.

The government is scheduled to decide how best to privatize the mine by the beginning of 2005. Both the Industry and Trade Ministry and the Finance Ministry are expected to make their recommendations on privatizing the mine by the end of this year. Ivo Mravinac, a spokesman for the Industry and Trade Ministry, said the ministry has prepared four possible scenarios for privatizing Severoceske doly. Appian has lobbied intensively to purchase the mine, which is worth an expected 7 billion Kc. *Respekt* has suggested the government is favoring Appian to the exclusion of other bidders. "The lawsuit looks like an attempt to intimidate our newspaper during the time when the government is about to make a decision concerning privatization of Severoceske doly," Nemecek said.

Appian has long been open about its plans to purchase Severoceske doly and consolidate its position on the Czech energy market. Jiri Leschtina, a correspondent with the economic newspaper *Hospodarske noviny*, said the company's lobbying of the government is within the bounds of the law and that it's the responsibility of the government to make sure the sale is legal. As for the lawsuit against *Respekt*, Leschtina said it appears Appian is trying to control the flow of information about its plans. "The lawsuit looks like a bit of a hysterical reaction on the part of Appian Group, which may be concerned about *Respekt* watching its activities and publishing information that may strengthen Appian's competitors," he said.

Stavel denied any connection between the lawsuit and the upcoming sale of the coal-mining company. "Appian Group decided to sue *Respekt* for damaging the company's reputation," he said. Stavel refused to elaborate on which statements *Respekt* published that were untrue. "We will answer that question at a court hearing," he said.

Nemecek said Appian's managers have always been given a chance to comment for the stories but have refused to give interviews to *Respekt*.

Stavel countered that *Respekt's* quoting of Appian's managers in the past have been misrepresented. "[The quotes] were either not

VLADIMIR WEISS/The Prague Post

Tomas Nemecek, editor of the investigative newspaper *Respekt*, is being sued for articles critical of business giant Appian Group.

true or in the wrong context or from a different angle so that their meaning was distorted," he said.

Courting conflict

Nemecek was surprised to learn that Appian had finally decided to sue *Respekt*, considering that the Mostecka uhelna story was widely reported. "I don't know why they picked us because that time every newspaper wrote [that the privatization of Mostecka uhelna was controversial], including *Hospodarske noviny*, *Euro* and *Mlada fronta Dnes*," he said.

Lawsuits are nothing new to Nemecek and his staff. The paper is a popular target of the political elite and businessmen who claim its reporting is faulty and that it often publishes inaccuracies. Currently *Respekt* is involved in 14 lawsuits.

Earlier this year, a court ordered the paper to print an apology for its reports about prime minister and former interior minister Stanislav Gross. The paper wrote a story claiming Gross had been in contact with several figures whose phones were being tapped as part of police investigations. The court found that *Respekt* was in error concerning the name of the person Gross had been telephoning and the time of the phone call.

The paper's coverage can evoke even stronger reactions. In January Nemecek was attacked in front of his home. He was beaten but not robbed. Police closed the case for lack of evidence, but police did receive tips that the attack was linked to *Respekt's* investigation of criminal gangs operating in the northern Bohemian towns of Most and Litvinov and had been ordered by a local criminal boss. Police failed to prove the reports.

Respekt has until the end of September to respond to Appian's accusations. The first hearing is scheduled for the beginning of next year.

Nemecek said *Respekt* would argue in its statement to the court that issues such as privatization are of great public interest and should be covered extensively by the media. The coverage should include coverage of the reputation of bidders and their former business transactions

Bell 'honors' bureaucrats

Man erects monument to officialdom in anger over restitution delays

By Eva Munk

For The Prague Post

It's not easy being a bureaucrat. You spend your whole life following orders to the letter - and making sure others do the same. Then you wake up one morning to find that some disgruntled petitioner has built a monument in your honor.

With tongue in cheek, businessman Radim Hruby dedicated a monument to "honor" the world's bureaucrats. Specifically, Hruby said, "I wish to dedicate this monument to Mr. Pavel Krocil, the chief of the Zlin district land office, for his personal honor and courage in defending state property from the grasping and degenerate aristocracy."

Hruby was speaking at the Sept. 18 unveiling of his monument near the south Moravian city of Zlin. The bronze bell, suspended between two limestone pillars, sits in the courtyard of the former farm of the Malenovice Castle near Zlin. It is inscribed with the word *bureaucrat* in 30 languages as a reminder that bureaucracy knows no borders, Hruby said.

Krocil, the target of Hruby's ire, said, "I'm honored to have a monument. But I think the gentleman does not have his facts straight."

The bone of contention between Hruby and Krocil is the return of the Malenovice Castle and its vast land holdings to the family of its last "legal" owner: Countess Maria Sternberk, who was driven out in the communist "nationalization" of 1948. Her descendants have been petitioning the Zlin land office to return the property since 1990. Hruby claims that Krocil and his bureau are delaying a decision on the return of the property by "blindly carrying out orders" ad infinitum.

"That's how Svejek worked -- by carrying out every order to the extreme," Hruby said, referring to the Good Soldier Svejek, the antihero of Jaroslav Hasek's beloved stories. Krocil begged to differ. "I don't know where the gentleman is getting his information that we haven't made a decision in 15 years," Krocil said. "We made a decision last December, but it's not one he likes: We turned down the restitutions' claim." The Zlin District Court now must decide the case, Krocil said. But Karel Gros, the grand-nephew of Countess Sternberk, said he and his brother Jarda would prefer to hold off on the lawsuit.

COURTESY PHOTOS

The monument is inscribed with the word *bureaucrat* in 30 languages.

"It's supposed to be funny, but I'm laughing with gritted teeth and tears in my eyes."
Radim Hruby,
monument builder

"Once these cases get to court, it is a question of 10 years or more before a decision is reached," he said. The core of the dispute actually goes back to a law dating to the Austro-Hungarian Empire, which states that only male descendants can inherit property. "It is extremely complicated," Krocil explained. "The entire property of Jaroslav Sternberk, who died during the war, was confiscated in 1945. His widow [Countess Sternberk] appealed the decision, and the confiscation was overturned in 1947." But because the couple had been childless, only one-quarter went to her and the rest was supposed to go to her husband's brothers. They were not in a position to claim the property, however, so the state kept the remaining three-fourths. Therefore, reasons Krocil, Countess Sternberk could only bequeath one-fourth of the property to her nephew, Karel Gros's father, and that has already been returned. "The first fourth had been returned by 2000," Krocil said. "It took some time to ascertain which lots were in question because, over the years, everything had been renumbered. The present dispute revolves around the remaining three-fourths of the property."

The dream

Enter Hruby, who is leasing the former granary in the farmyard of Malenovice Castle from the town. He said he has invested millions of crowns into renovating the building and parts of the complex and wants to turn it into a cultural center. Already several popular music events take place there every year. "I'd like to make it a combination of a school of traditional arts and historic crafts," he said. "Blacksmiths, tanners. You could still find the old craftsmen -- fix it up so it looks authentic." Hruby and Gros say they have a preliminary verbal agreement that the brothers will sell Hruby the property once it is restituted to them. Hruby said he does not need a more binding agreement than that. "A man's word is more binding than any document."

What bothers him is that as the authorities drag their heels, the property is falling apart. "This used to be an enormous, functioning farm, with its own slaughterhouse, brewery, granaries," he said. "But nobody has invested into it in 50 years. Last year I had to knock down all of the old living quarters because they were a safety hazard, and now the authorities have approved the demolition of another old building because they don't have the money to repair it. They don't mind tearing it down, but God forbid giving it to someone who could restore it."

Filing suits

Hruby hopes the monument will be a bittersweet warning of what an overweening bureaucracy can lead to. "It's supposed to be funny, but I'm laughing with gritted teeth and tears in my eyes," Hruby said.

He's not the only one who's frustrated. Czechs, more so than citizens of any other post-communist country, have filed suit at the European Court of Human Rights in Strasbourg against the government for dragging its feet in resolving cases. And according to restitution lawyer Viktor Pak, the success rate for plaintiffs is pretty high. "A case going on for more than six to eight years can be considered to be in violation of the right to a justly resolved dispute," he said. "Of course you have to take into account things like the degree of complication."

"Returning one lot with one owner is no problem. It's when you have many different kinds of property, various inheritance issues or when the property has been sold to a third party that things begin to drag out," Pak added.

Justice Ministry lawyer Vit Schorm, who represents the government at the Strasbourg court, agreed that the court is more flexible when it comes to restitution cases that have taken too long to resolve. "There is no standard time limit for these decisions," Schorm said. "The court takes into account the circumstances of the case: the degree of complication, the behavior of the officials -- whether or not they made any effort to resolve the case."

Still, the Justice Ministry is taking actions to speed up the judicial process, including a revision of the Civil Code, amendments to present laws, and a revision of administrative procedures.

The ministry is also preparing an amendment to the 1998 law on "Responsibility for Damages to Persons due to Incorrect Official Decisions or Procedures" that would allow the government to compensate citizens for damages caused by unduly drawn-out court procedures.

"This should preclude the tendency of citizens turning to the ECHR in Strasbourg in cases when the court cases get drawn out," read a ministry statement..

JUSTICE DELAYED

Between Jan. 1, 1993, and June 30, 2004:

- **138:** Suits filed against the nation at the European Court of Human Rights in Strasbourg
 - **76:** Cases still being evaluated for acceptance by the court
 - **28:** Cases that have been rejected
 - **24:** Rulings against the government
 - **5:** Cases that have been recalled
 - **4:** Cases that ended with a reconciliation
 - **1:** Ruling in favor of the government
- Source: Justice Ministry data*